Unii dintre musulmanii veniţii în Europa în mod legal sau ilegal[1] (unii folosindu-se chiar de paşapoarte false – n.n.), creează prin diferite mijloace diversiuni, crime, demonstraţii de masă şi blocări de străzi în plină zi sub pretextul desfăşurării rugăciunilor sau al unor manifestări cu caracter politic.

În afara acestor aspecte cu caracter socio-economic şi politic, Europa se confruntă de mai mulţi ani şi cu un alt aspect al vieţii de zi cu zi şi care a devenit destul de alarmant prin faptul că poate contribuii la pierderea identităţii naţionale. Astăzi populaţia Europei este formată în proporţie de peste 1/3 din diverse persoane născute în afara Europei, iar acest procent este în continuă creştere.

După unele date destul de greu de controlat dar care pot fi considerate ca având o notă de realitate, în Europa trăiau la începutul anului 2015 circa 54 de milioane de musulmani, care reprezentau circa 10% din populaţia Europei iar această cifră (în urma politicii dusă de Germania şi impusă şi altor ţări membre ale UEN.n.), este în continuă schimbare prin creşterea ei numerică[2] (în momentul de faţă, imposibil de controlat datorită enormului fenomen al migraţiei ilegalen.n.).

Un alt fapt ce merită să reţină atenţia conducerilor unor state este faptul că ilegalii sau chiar şi migranţii legali ajunşi în diverse ţări europene, au obţinut permisiunea construirii de moschei.

Ştiri prezentate prin diversele mijloace informaţionale, confirmă că în Europa există în prezent mii de moschei cu unele congregaţii mai largi chiar decât cele ale bisericilor creştine sau ale templelor mozaice. De

1 Vezi Mic breviar statistic, cu diferite statistici specifice

2 Conform unor informații oferite de Pew Research Center, populația musulmană va crește cu cel puțin 2% în următorii 30 de ani (față de 1.6 miliarde cît sunt în prezent) devenind cea mai numeroasă religie din lume și eclipsând cu mult religia Creștină.(Sursa: Washington Post, 2 Februarie 2016, pg. A4)

asemenea în diverse oraşe europene imigranţii din comunităţile musulmane fac tot felul de intervenţii şi presiuni la adresa autorităţile oficiale ale diverselor oraşe pentru obţinerea aprobărilor de construire a unor super-moschei care să depăşească cu mult înălţimea bisericilor creştine şi a templelor mozaice arătând astfel întregii lumi care este forţa superioară pe care se bazează noua identitate ce o vor instalată în Europa.

Un exemplu în acest sens îl oferă şi aprobarea construcţiei unei Moschei în Bucureşti. Secretarul de stat Victor Opaschi, de la Secretariatul de Stat pentru Culte, împreună cu muftiul Murat Iusuf[3], au semnat protocolul de predare-preluare prin care Muftiatul Cultului Musulman din România a primit în concesiune, pe o durată de 49 de ani, un teren de 11.295 metri pătrat în vederea unei asemenea construcţii.

Despre acest proiect s-a discutat încă din aprilie 2015, şi se pregătesc *autorizaţiile necesare pentru construirea moscheii la Bucureşti.*

Iar la 23 martie 2016, Preşedintele turc, Recep Tayyip Erdogan, la conferinţa de presă pe care a avut-o împreună cu preşedintele Klaus Iohannis a declarat:

„... va fi expresia cea mai frumoasă a dialogului şi solidarităţii.”[4]

Ca replică la această acţiune a Turciei – a spus preşedintele Erdogan:

am stabilit împreună cu domnul Klaus Iohannis, câteva terenuri în Istanbul pentru o capelă şi un loc de cazare a pelerinilor.

Principala întrebare pe care şi-o poate pune orice om

---

3 Murat Yusuf (or Iusuf) - născut în 1977 in Medgidia (Constanța), este un musulman român;
în prezent conducătorul communității musulmanilor din România (Pentru cei interesați de
personalitatea și activitatea lui Murat Yusuf, sugerez consultarea sit-ului: hhtp://en.
wikipedia.org/wiki/Murat_Yusuf).

4 Ziarul Adevărul (România) , 23 martie 2016

din România şi în special din Bucureşti este dacă acest lăcaş ce urmează să fie construit, va fi numai unul de rugăciune pentru populaţia musulmană din România sau va fi un centru de educaţie şi poate şi de radicalizare în vederea unor acţiuni viitoare mult mai periculoase?

După multiplele atentate ale extremiştilor musulmani ce au avut loc în diverse oraşe din Europa în ultimii ani, care s-au soldat cu zeci de morţi şi sute de răniţi, rămâne sub un semn de întrebare cât de frumoasă şi cât de mult va fi apreciată această nouă construcţie de către locuitorii oraşului Bucureşti şi de către întreaga populaţie a României.

Nu ştiu dacă o asemenea acţiune s-a demarat după un model ce a avut loc şi în Rusia, sau este o iniţiativă personală a Preşedintelui Klaus Iohannis.

Informaţiile prezentate de mass-media rusească confirmau în urmă cu un an de zile, că pe un teren de peste 19.000 m.p. s-a ridicat la Moscova şi a fost inaugurată la 24 septembrie 2015 cea mai mare moschee din Rusia. O clădire în stil modern dar cu multiple elemente arhitectonice specifice cultului islam, pe o înălţime de 6 etaje, şi pentru care s-au cheltuit bani din donaţii particulare în valoare de 170 milioane dolari.

La inaugurarea acestei moschei au participat:

Preşedintele Putin, Preşedintele Turciei, reprezentanţii de frunte ai Autorităţilor Palestinene şi alţi conducători din republicile din Asia Centrală.

Cu acest prilej, s-a amintit că religia islamică este a doua cea mai mare religie din

Rusia care numără peste 23 milioane de credincioşi musulmani (din totalul populaţiei ruse de circa 142 milioane locuitori iar statisticile demografice confirmă că numai în Moscova trăiesc 1.5 milioane musulmani din cei 11.5 milioane locuitori).

În discursul inaugural Vladimir Putin a lăudat virtuţile „umaniste" (?? – n.n.) ale islamului şi a spus:

„Această moschee va fi o sursă pentru propagarea ideilor umaniste şi a adevăratelor valori ale islamului", criticând în acelaşi timp existenţa şi acţiunile Statul Islamic, care *„denaturează islamul"*.

Din punct de vedere politic, discursul lui Vladimir Putin sună deosebit de frumos, dar cum se va manifesta această nouă forţă islamică în Rusia în general şi în Moscova în special, rămâne de asemenea sub un mare semn de întrebare întrucât Rusia are o tristă şi nefericită experienţă în privinţa acţiunilor criminale organizate de grupările extremiste musulmane; această experienţă i-a creat preşedintelui Putin o poziţie total refractară la adresa refugiaţilor musulmani care vin în Rusia. Unele date statistice confirmă numărul de acţiuni extremiste ce au avut loc în Rusia (vezi Tabelul Nr. 6).

Începând din 1999, Rusia a fost afectată de o serie de atentate sângeroase, multe dintre ele fiind comise de femei kamikaze, ele fiind armele privilegiate ale rebeliunii islamiste. Opinia Preşedintelui Putin s-a regăsit şi într-un pretins dialog

(glumă) [5] ce circula la Moskova şi în alte oraşe din

5 Se spune că în urmă cu câtiva ani regele Arabiei l-a vizitat pe Putin la Moscova. Înainte de a pleca i-a spus lui Putin că ar vrea să cumpere o mare parcelă şi să ridice, numai cu bani arabi, o mare moschee în capitala rusă.

Rusia, referiror la relaţia lui Vladimir Putin cu regele Arabiei.

Personal, nu cred în realitatea unui asemenea dialog/glumă, dar cum se spune:

„Chiar dacă nu este adevărat, ideea ca atare este bine venită!

Tabelul Nr. 6

Diversele acte criminale organizate de către extremiştii cecieni în Rusia (1999 – 2013)

Anul	**Data**	**Locul**	**Nr. morţi**	**Nr. răniţi**
1999	13 sept.	Moscova	118	
2002	23 – 26 oct.	Dubrovka	130	
2003	5 iulie	Moscova	15	50
	5 dec.	Tren	46	
2004	6 feb.	Metrou Moscova	41	
	24 aug.	Avion	90	

-“Nu e o problemă”, i-a răspuns Putin, “dar cu o condiţie: să autorizaţi să se construiască
deasemenea în capitala arabă o mare Biserică ortodoxă”.
-“Nu se poate” spuse regele Arabiei.
-“De ce?” a întrebat Putin.
-“Pentru că religia voastră nu este adevărată şi nu putem lăsa ca poporul să fie înşelat”.
- “Eu gândesc la fel despre religia ta şi fără îndoială aş permite ridicarea templului tău
dacă ar fi echivalent, aşa că am terminat subiectul”.

2009	27 nov.	Tren	28	
2010	29 mar.	Metrou Moscova	28	
	9 sept.	Osetia de Nord	17	
2011	24 ian.	Aeroport Moscova	37	
2012	4 mai	Caucaz	14	120
	28 ugust	Daghestan	7	
2013	20 mai	Daghestan	8	
	21 oct	Daghestan	6	
	30 dec.	Volgograd	10	20

Sursa: Mediafax 2014

Nu trebuie uitat nici faptul că multe dintre republicile asiatice care au stat timp de 70 de ani sub călcâiul ocupaţiei sovietice, au fost printre primele care s-au bucurat de lichidarea sistemului comunist şi al Uniunii Sovietice, şi au cerut cu insistenţă să-şi asigure imediat independenţa şi să se conducă după criteriile legilor musulmane şi nu după cele dorite de Moscova.

În acelaşi timp mai mult ca sigur că preşedintele Putin îşi reaminteşte de atacurile grupurilor teroriste din Republica Chechenă şi a altora din ţările islamice asiatice care au avut loc, de exemplu, la Moscova în martie 2010 şi care s-a soldat cu zeci de morţi şi răniţi. Nimeni nu înţelege sau nu vrea să înţeleagă că prin această aprobare

s-ar putea să se deschidă o uşă largă spre multiple forme de manifestare a unor riscuri enorme de acţiuni antisociale şi care au în spatele lor diverse manifestări politice.

Din acest punct de vedere poate ar merita să fie reanalizată şi în România, una dintre opiniile care se vehiculau încă în urmă cu câţiva ani şi care se refereau la riscul existenţei şi manifestării unor acte ale extremiştilor jihadişti:

Asemenea opinii prezentate la un anumit moment dat de către oficialităţile româneşti poate ar trebui rediscutate şi acţionat în consecinţă.

„... imaginaţi-vă, se făcea afirmaţia – o staţie de metrou din Bucureşti în care, la ore de vârf, un tânăr credincios se detonează în numele lui Allah. Sau imaginaţi-vă tineri români eşuaţi în viaţă, convertiţi la islamism şi trimişi în tabere de instruire prin Siria, Irak sau Afghanistan şi reveniţi în Europa pentru a ne aduce „binefacerile" Statului Islamic".

Unele acţiuni trebuie înţelese şi corelate cu preocupările manifestate în diverse ţări musulmane de penetrare şi treptat dar sigur de dominare a lumii europene.

Tabelul alăturat prelucrat dintr-o sursă considerată ca oficială, confirmă această afirmaţie.

Tabelul Nr. 7

Perspectiva evoluţiei populaţiei musulmane în ţările Europei Occidentale

(% din totalul populaţiei)

Ţara	2000	2030
Austria	**5, 7**	**9, 3**
Belgia	**6, 0**	**10, 2**
Danemarca	**4, 1**	**5, 6**
Franţa	**7, 5**	**10, 3**
Finland	**0, 8**	**5, 6**

a		
Germania	**5, 0**	**7, 1**
Irlanda	**0, 9**	**2, 2**
Italia	**2, 6**	**5, 4**
Marea Britanie	**4, 6**	**8.2**
Norvegia	**3, 0**	**6, 5**
Olanda	**5, 5**	**7, 8**
Portugalia	**0, 6**	**0, 6**
Spania	**2, 3**	**3, 7**
Suedia	**4, 9**	**9, 9**

Sursa: Prelucrat de autor după datele publicate de către International

Center for the Study of Radicalisation (ICSR) King's College.

London şi Münich Security Conference, 6 – 8 Febr., 2015

Aşa se explică şi diversele acţiuni ce au avut loc din 1995 şi până în prezent în Olanda, Anglia, Franţa, Belgia, Spania, Norvegia, Suedia şi numai cu puţin timp înainte, în Germania, Danemarca, Turcia şi în Statele Unite.

O acţiune terorist criminală a avut loc în prima săptămână a lunii Ianuarie 2015, când un atac terorist al unor indivizi care vorbeau perfect franceza (de unde concluzia că veniseră de mici copii în Franţa sau se născuseră în această ţară sau proveneau dintr-o ţară de limbă franceză) şi care după ce au intrat în clădirea redacţiei ziarului satiric francez, Charlie Hebdo, au intrat într-o sală unde se ţinea o şedinţă a grupului de gazetari şi au împuşcat mortal 12 membrii ai redacţiei respective şi doi poliţişti sub pretextul răzbunării împotriva unei caricaturi publicată la adresa religiei islamice şi a

profetului Mohamed.

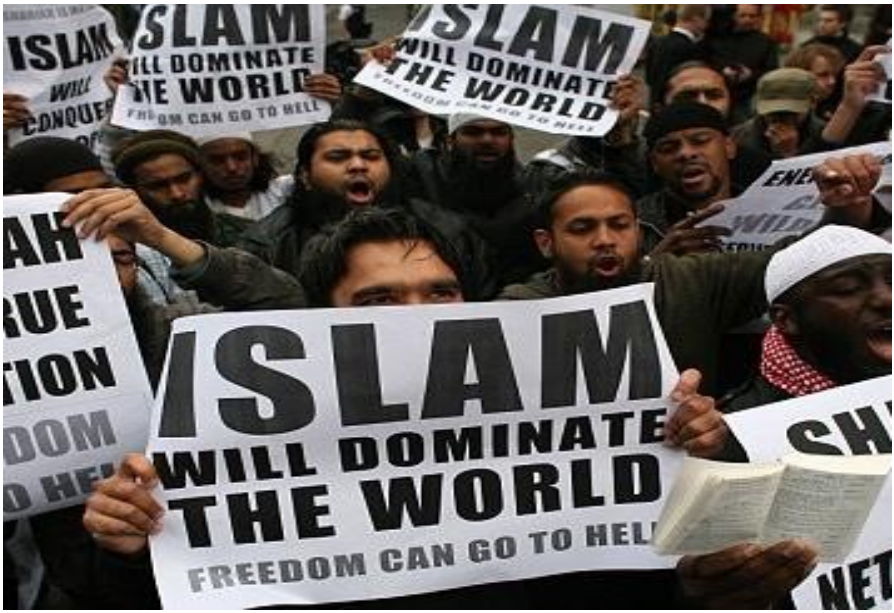

Sursa: AP, 2016

La mai puţin de 24 de ore, în Hamburg (Germania), în noaptea de 10/11 ianuarie 2015, au fost aruncate de către alţi musulmani extremişti, bombe incendiare în clădirea ziarului *Hamburger Morgenpost daily*, care în spirit de solidaritate cu ziarul Charlie Hebdo (din Paris), au reprodus caricatura profetului Mohamed.

În felul acesta o serie de oficialităţi printre care şi Primul Ministru al Franţei, Manuel Valls, au afirmat că *Franţa este în război*, împotriva terorismului, a jihadismului şi a islamismului radical, iar Germania poate afirma acelaşi lucru.

Referitor la această afirmaţie, merită cunoscută opinia tânărului lector universitar Antoine Grandjean de la Universitatea din Nantes – Departamentul de filosofie, care afirna[6]:

6 Le Monde, 14 Ianuarie 2014

„... Franţa nu este în război, întrucât nici fraţii Kouachi[7]

şi nici Amedy Coulibaly (1982 – 2015) [8]*, nu sunt soldaţi în cadrul unei armate a unui stat.*

Ei sunt nişte civili care fac parte dintr-o forţă de luptă care se dezvoltă în cadrul unor state din

Orientul Mijlociu în vederea creării şi menţinerii unui stat islamic.

„... Statul Islamic" este un termen care se referă la ceva care nu există (încă?); în timp ce produce deja efecte, şi care oferă numai ideea existenţei unui asemenea stat. Recunoaşterea acestor forţe ca beligerante le oferă oportunitatea recunoaşterii existenţei unui asemenea stat..."

După acţiunea criminală organizată la 13 noiembrie 2015 în mai multe locuri publice din Paris şi care s-au soldat cu 130 de morţi şi peste 350 de răniţi, Domnul Antoine Grandjean de la Universitatea din Nantes, îşi mai menţine afirmaţia (pe care o pot numi mai mult decât copilărească – n.n.), prin care spunea: *„Franţa nu este în război"?*

Domnule lector, cu tot respectul, vreau să vă comunic că sunteţi complet greşit în afirmaţia Dvs.

Franţa este în război! şi nu numai Franţa ci întreaga lume civilizată este în război cu aceşti criminali!

---

7 Cherif Kouachi, (32) și fratele său, Said, (34), de origine franceză, au fost cei care au organizat atacul împotriva ziarului săptămânali Charlie Hebdo; ei erau islamiști cunoscuți de serviciile franceze antiterorism.

8 Amedy Coulibaly - principalul suspect pentru crima comisă în zona Montrouge (la circa 4 Km. de centrul Parisului, cunoscută ca una dintre cele mai dens populate municipalități din Europa.

Nu au trecut decât câteva luni de la atacul împotriva ziarului Charlie Hebdo şi a supermarketul Kuşer omorând 17 persoane şi conform unor informaţii prezentate de presa internaţională, într-o vineri seară când francezii şi alţi turişti din diverse colţuri ale lumii, veniţi la Paris, îşi petreceau câteva ore liniştite urmărind un joc de fotbal, sau asistând la un concert sau având o seară plăcută cu prieteni într-un restaurant, islamişti jihadişti au provocat un masacru în masă.

Liderii mondiali şi-au exprimat opinia condamnând atacurile efectuate şi preşedintele francez François Hollande a promis răzbunare:

„Vom duce un război care va fi nemilos”!

Totodată, fostul Preşedinte François Hollande (n.1954), ceruse Parlamentului Franţei să extindă starea de urgenţă şi să se schimbe Constituţia Franţei prin adaptarea ei la condiţiile specifice de luptă cu terorismul jihadist islamic.

Când teroriştii au comis asemenea atrocităţi, ei trebuie să fie siguri că vor avea să se confrunte cu o determinare foarte hotărâtă a poporului francez, cu o unitate fermă a Franţei şi nu numai a ei ci a întregii lumi civilizate.

Preşedintele Consiliului European Donald Tusk a spus:

„... trăim în timpuri extraordinare care impun măsuri extraordinare, sacrificii extraordinare şi o solidaritate extraordinară”.

Acuma aceşti criminali au acţionat din nou în Franţa, mâine s-ar putea să acţioneze din nou în Anglia, în Belgia, în Germania (după cum s-a văzut prin ceea ce s-a petrecut în noaptea de Anul nou) şi din nou în Statele Unite, în Canada şi în alte ţări.

Despre acest lucru aminteam mai înainte spunând că a venit timpul unei acţiuni conjugate a întregii lumi împotriva acestor criminali şi a celor care sunt în spatele lor, altfel populaţia Europei sau a altor continente se pot aştepta la atacuri similare sau chiar mai grave şi mult mai numeroase.

Indiferent că este vorba despre forţa armată a unui stat sau o forţă armată a unor organizaţii extremiste, susţinute în mod clandestin de către unele ţări, cred că asemenea acte trebuie combătute cât mai rapid, cât mai drastic şi cât mai eficient.

Chiar dacă unii politologi afirmă că lupta cu ISIS este o luptă împotriva unei organizaţii teroriste, cred acest conflict ar trebui privit ca unul care se desfăşoară într-un conflict cu o altă ţară.

Nu cred că despre ISIS se mai poate vorbi numai ca despre o simplă organizaţie, ci trebuie privită – aşa cum afirmă muţi autori, ca o ţară, întrucât:

— Posedă un teritoriu sau mai multe pe care le-a cucerit prin forţă armată.

— Posedă elemente de suprastructură.

— Are sub control o populaţie din zonele ocupate prin forţa armelor;

pe care o ţine sub control şi o conduce după legile anti umane pe care le impune.

— Are o armată de mercenari formată din nişte indivizi fanatici (pierduţi pentru societate) şi înşelaţi printr-o propagandă mincinoasă, falsă.

— Are mijloace de transport cumpărate din bani extorcaţi, din donaţii din frică sau confiscate.

— Are resurse economice (petrol, droguri şi bani).

— Şi-a creat instituţii care impun legislaţia

— Impune coerciţia în numele unei pretinse respectări a Koranului, etc. etc.

Cu această lume trebuie luptat şi învinsă.

Trebuie înţeles foarte clar că s-a pierdut primul moment când aceste grupări acţionau într-un număr mult

mai mic; din păcate pentru Europa şi pentru întreaga lume; din păcate încă mai există unii pretinşii politicieni şi strategi sau unii teoreticieni (cum este şi lectorul Antoine Grandjean, de care am amintit înainte), care din necunoaştere sau din alte considerente nu au ţinut seama sau au neglijat actele criminale ale acestor organizaţii.

Cred că a sosit ceasul al 12-lea în care trebuie aplicate măsurile necesare în vederea minimalizării sau eradicării acestor forţe militare.

Până nu se vor lua măsurile necesare create de către o coaliţie **reală**, împotriva acestor extremişti şi a ţărilor ce îi susţin în mod secret dar substanţial, asemenea acţiuni teroriste, prin sprijinirea financiară şi dotarea cu echipament şi armament, întreaga Europă va ajunge într-o situaţie deosebit de dificilă.

Celulele latente ale islamiştilor extremişti se găsesc împrăştiate şi ajung să fie din ce în ce mai numeroase în întregul teritoriu al Europei (vezi cazul Belgiei care a devenit locul preferat pentru aceşti criminali sau Franţa unde în anumite cartiere sunt atât de mulţi terorişti periculoşi încât nici poliţia franceză nu vrea să mai ajungă pe acolo).

Miniştri de justiţie din cele 28 de naţiuni ale UE (incluzând Marea Britanie şi Irlanda), trebuie să creeze cât mai urgent legislaţii specifice prin care să se poată verifica diversele informaţii referitoare la identitatea persoanelor care intră sau ies dintr-o ţară europeană, despre datele personale incluse în paşapoarte (-le) oficiale (nu cele contrafăcute – n.n.) şi în cărţile de credit folosite.

Cred că această soluţie de creiere a unor legislaţii specifice ar trebui să devină prioritare legiuitorilor din toate ţările europene şi informaţiile adunate despre fiecare persoană să fie folosite de comun acord de către sistemele de securitate din toate ţările europene, din Orientul Mijlociu, din ţările Africii de Nord şi din alte ţări.

Această idee se bazează şi pe faptul că alte organizaţii teroriste cum ar fi Boko Haram care acţionează în Africa are în palmaresul ei criminal recent, omorârea a

peste 2000 de nigerieni; unele informaţii prezentate de către mass-media internaţională confirmă date din care rezultă că în perioada 2011 – 2015, peste 25.000 de oameni au fost omorâţi de către membrii acestei organizaţii teroriste.

Există o enormă diferenţă între aşa numita cultură (dacă putem s-o numim şi s-o considerăm că ar exista!), a acestor migranţi din diverse ţări şi cea pe care o întâlnesc aceştia în diversele ţări prin care trec şi în ţările care le acordă găzduire.

Un singur exemplu poate ar fi suficient pentru a-i determina pe legislatorii din ţările gazdă să reanalizeze legislaţiile existente şi să le actualizeze cu cele necesare specifice condiţiilor specifice sosirii diverşilor migranţi ilegali (care sunt într-un număr mare), în diverse ţări.

Modul de manifestare al migranţilor în noaptea Anului Nou 2015, în Germania şi în alte ţări din Europa, incidentele sexuale de la Köln, Stuttgart sau Hamburg şi din alte oraşe şi din alte ţări, trebuie sever sancţionate pentru a-i determina pe aceşti migranţi să se oprească de la asemenea acte (furturi, abuzuri sexuale, crime etc.), la care se dedau.

Presa internaţională a prezentat prin graficul de mai jos multiplele ţări şi locuri unde au avut loc asemenea acte. În acelaşi timp trebuie reţinut şi faptul că mass-media germană a fost într-un moment de mare derută neştiind cum să anunţe aceste acte provocate de migranţi. Au trebuit să treacă multe ore şi chiar zile până ce au primit avizul conducerii partidului CDU[9] de a transmite

9 CDU - Uniunea Creștin-Democrată (în germană: Christlich Demokratische Union Deutschlands) partid politic din Germania. Cuvântul „Uniune” din numele partidului se referă la uniunea dintre membrii partidului indiferent de religia lor (catolică, evanghelică etc.). CDU este un partid conservator cu orientare de centru-dreapta, afiliat Internaționalei Centrist-Democrate.

informaţiile respective.

Felul în care s-au transmis cu întârziere aceste informaţii a avut o notă total ridicolă:

Redacţia *ZDF*[10] a afirmat:

„Faptul că jurnalul de luni seară (4 Ianuarie 2016) nu a menţionat incidentele este o neglijenţă”.
A nu discuta acest subiect luni seară a fost „Evident o judecată greşită”...

Au asemenea afirmaţii nota specifică de seriozitate şi greutatea pe care trebuie să o aibă „o staţie de televiziune liberă” într-o „ţară liberă”?

După cum se observă asemenea acte nu vor fi (mai mult ca sigur – n.n.) nici ultimele şi nici nu vor dispărea din obiceiurile aşa numitei „culturii” musulmane.

Germania aşa cum afirma Doamna Cancelar Angela Merkel, *se va schimba*.

Sunt convins că acest lucru se va petrece mai curând decât cred mulţi din conducerea actuală a Germaniei şi chiar a populaţia ei.

Dar nicidecum în bine!!

Trebuie să ajungem la momentul în care să fim martori şi să ascultăm răspunsurile la unele întrebări care în prezent nu sunt cele dorite nici de către familiile victimelor şi nici de oricine a văzut sau a auzit de aceste atrocităţi ce au loc la intervale extrem de scurte provocate de „soldaţii” ISIS.

Numai exemplele actelor teroriste ce au avut loc în lunile iunie şi iulie 2016 (de exemplu – n.n.) în Franţa, la Nisa, unde cu un camion au fost omorâte 85 de persoane şi

---

10 ZDF - Zweites Deutsches Fernsehen (Al doilea post al televiziunii germane), care
prezintă știri din Austra, Luxemburg, Elveția, Liechtenstein, Belgia, Italia, Olanda,
Danemarca și Kosovo; cu sediul la Mainz (Germania)

rănite 200 de persoane care aniversau 14 iulie, ziua naţională a Franţei, sau în Germania, unde la 18 iulie 2016, într-un tren lângă oraşul Würzburg (Bavaria), un tânăr inspirat de propaganda Statului Islamic, folosindu-se de un topor a ucis 5 pasageri sau la München unde trei criminali, inspiraţi (după opinia unor oficiali germani – n.n.) de un sentiment „anti imigraţionist”, au acţionat cu cruzime omorând şi rănind zeci de persoane şi provocând o enormă panică în molul Olympia şi în întregul oraş.

Crimele violente – incluzând violuri, abuzuri sexuale şi fizice, invazia unor case şi apartamente, furturi, jafuri, traficul cu droguri sunt numai unele din cele peste 142.500 de infracţiuni comise de migranţi numai în primele şase luni ale anului 2016[11]

Asemenea acte criminale mi-au amintit de anul 1972, (după 44 de ani), când un atac al unor terorişti palestinieni împotriva unor sportivi israelieni participanţi la jocurile olimpice de vară, din Germania, au luat ostateci, şi au omorât 11 dintre sportivii israelieni.

Nu este admisibil ca întreaga lume să fie terorizată de asemenea acte şi să stea pasivă în faţa unui asemenea pericol de proporţii mondiale. Nu este admisibil ca să se acorde premii Nobel unor conducători care au acceptat şi s-au folosit de asemenea acte teroriste în sprijinul unor planuri politice, sau să se acorde premiul Nobel pentru ne participarea la acţiuni categorice împotriva unor organizaţii extremiste capabile numai de desfăşurarea unor acte criminale.

Trebuie să ajungem să vedem crearea unei coaliţii ***reale*** internaţionale care să pună capăt definitiv unor asemenea crime şi să readucă liniştea şi viaţa normală în oraşele europene şi în alte colţuri ale lumii.

Harta E

Unele dintre oraşele europene unde au avut loc manifestarea unor acte antisociale în perioada

11 **Sursa:** Raportul Poliției Germane (BKA) publicat oficial la 6 septembrie 2016

sărbătorilor de Crăciun şi An Nou 2015

Sursa: AP, 2016

Situaţii similare au avut loc şi în unele oraşe din Finlanda.[12] Măsurile luate de către populaţia Finlandei se referă la organizarea unor grupuri de bărbaţi sportivi şi adevăraţi luptători, care şi-au luat numele de *„Soldaţii lui Odin”* (zeul războiului în mitologia nordică) şi care patrulează seara străzile din diferite oraşe; în momentul în care remarcă cele mai mici incidente provocate de către azilanţi, intervin imediat şi îi admonestează fizic.

S-a creat astfel o reacţie imediată şi firească

12 Finlanda cu o populație de 5.4 milioane locuitori, a primit în 2015, peste 32.000 de
azilanți, mai mult de zece ori decât în 2014.

împotriva unor asemenea pretinşi „oameni” cu asemenea moduri de manifestare a pretinsei „culturi” musulmane.

În perioada sărbătorii Crăciunului şi a Noului An au fost înregistrate în diverse oraşe din Finlanda peste 50 de asemenea incidente (furturi, încercări de violuri şi bătăi pe stradă), provocate de azilanţi. Chiar şi azilanţi ce locuiesc de mai mulţi ani în Finlanda şi s-au încadrat în viaţa şi principiile morale ale aceşti ţări, au reacţionat drastic împotriva noilor azilanţi. Un exemplu concret a fost cel al unui tânăr boxer irakian (Abbas al-Arja, în vârstă de 25 de ani), care trăieşte în Finlanda de peste 5 ani; el a intervenit imediat împotriva a doi tineri irakieni care încercau să abuzeze o femeie finlandeză.

Cu toată manifestarea unor asemenea acte există o opoziţie din partea guvernului şi a poliţiei finlandeze, care afirmă:

„... „A organiza patrule de stradă ţine de un comportament extremist. Aceasta nu permite se crească securitatea” populaţiei, la declarat ministrul finlandez de interne, Petteri Orpo, la postul de televiziune YLE. Aceste miliţii „nu au dreptul să utilizeze forţa”, a subliniat el”).

Reacţia „Soldaţilor lui Odin” poate nu ajută la rezolvarea problemelor de educaţie a noilor migranţi, dar poate îi vor face să înţeleagă că în Finlanda există o altă morală şi civilizaţie decât cea din ţările de unde au venit migranţii şi ca atare aceştia îşi fac în continuare datoria de protecţie a populaţiei.

9. Lupta împotriva terorismului mondial – o obligaţie imediată a tuturor naţiunilor lumii

Ideea luptei împotriva terorismului mondial, nu este ceva nou şi nu este numai ca o reacţie la actele criminale desfăcurăte începând din 2001 şi până în prezent.

Încă în urmă cu peste 30 de ani, mai exact în 1986, într-un discurs pe care l-a ţinut Preşedintele Ronald Reagan în cadrul Ansamblului General al Naţiunilor Unite

afirma:

„Statele Unite alături de şapte dintre ţările industriale democratice, care s-au întâlnit în luna Mai anul trecut la întâlnirea de la Tokio, a fost un deosebit de bun început al acordului privind războiul împotriva terorismului.

Pe parcursul ultimilor decade fraza *„războiul împotriva terorismului"* a fost foarte des folosită de către mijloacele mass-mediei naţionale şi internaţionale, de către cei ce şi-au prezentat punctele de vedere prin discursuri de la cele mai înalte tribune din toate ţările lumii.

Pe aceste căi s-au exprimat opiniile şi eforturile Federaţiei Ruse, a Europei şi al Statelor Unite pentru oprirea a actelor criminale săvârşite de terrorismul internaţional.

Strategia globală a Organizaţiei Naţiunilor Unite împotriva terorismului a fost adoptat de către statele membre, la date de 8 septembrie 2006. Strategia, în formă de rezoluţie şi Planul de acţiune anexat (A/RES/60/288), constituie un instrument unic la nivel mondial, care ar trebui să sporească eforturile naţionale, regionale şi internaţionale în combaterea terorismului care se manifestă prin diversele organizaţii teroriste în diverse colţuri ale lumii.

Aceasta este prima dată când toate statele membre au convenit pentru o abordare strategică comună de combatere a terorismului, nu doar prin trimiterea unor mesaje din care rezultă că terorismul este inacceptabil în toate formele şi manifestările sale, dar, de asemenea, rezolvarea trebuie să capete măsuri concrete individuale şi colective pentru prevenirea, combaterea şi eradicarea definită a acestui cancer general pe care îl reprezintă terorismul.

Măsurile care trebuie aplicate, trebuie să includă:

— Consolidarea capacităţilor naţionale pentru contracararea oricăror ameninţări teroriste.

— Stabilirea unor legislaţii de sancţionare aspră a

oricăror tentative sau acţiuni teroriste.

— Crearea şi urmărirea oricăror manifestări ce pot provoca actele criminale teroriste.

— Coordonarea activităţilor de combatere a terorismului prin sistemul Organizaţiei Naţiunilor Unite şi a oricăror alte organizaţii şi instituţii specializate în asemenea acţiuni.

Adoptarea strategiei internaţionale trebuie să dovedească îndeplinirea angajamentul luat de liderii mondiali la întâlnirea din septembrie 2005 şi să se bazeze pe elementele propuse de către Kofi Atta Annan, Secretarul General al ONU, în raportul său din 2 mai 2006, intitulat:

Uniţi împotriva terorismului: recomandări pentru o strategie de combatere a terorismului global.

Ce trebuie înţeles este faptul că:

Partea cea mai gravă a acestei politici sau tactici, este faptul că este comisă împotriva unor persoane civile noncombatante (printre care femei, copii, bătrâni, suferinzi sau invalizi).

Cei care folosesc mijloacele teroriste, indiferent de istoria lor specifică sau folosindu-se de pretextul unor criterii religioase, caută de fapt să submineze statul de drept prin aplicarea unor măsuri violente şi teroare. Teroriştii, împărtăşesc convingerea greşită că uciderea, răpirile, extorcarea, jefuirea şi alte mijloace pe care le aplică precum şi multiplele consecinţe şi ravagii sunt legitime, sunt forme de manifestare a unor acţiuni politice, bazate pe aplicarea unor principii religioase.

Procesul de spălare a creierelor aplicat prin radicalizarea simpatizanţilor acestei ideologii sau tactici de luptă, precum şi folosirea tehnologiilor avansate din domeniul sistemului informaţional, prin care se practică atragerea de noi membrii şi falsa informare a succeselor acestor acţiuni, trebuie eradicate prin toate mijloacele şi

cu o deosebită vehemenţă.

Intensificarea tuturor mijloacelor de cooperare internaţională, asigurarea securităţii populaţiilor din diverse ţări precum şi stăvilirea fluxului enorm al migraţiei din diverse ţări, trebuie corelate cu înregistrarea tuturor actelor de identitate şi a paşapoartelor, sancţionându-se orice încercare de emitere a unor documente false precum şi invazia frauduloasă în diferite ţări.

Organizaţia Internaţională a Poliţiei Judiciare ar trebui să-şi revadă imediat baza de date privind documentele de călătorie (furate sau pierdute), şi să folosească acest instrument informaţional, prin schimbul de informaţii relevante între diversele ţări. Un rol deosebit de important trebuie să revină şi organizaţiilor internaţionale printre care:

— Fondul Monetar Internaţional.

— Banca Mondială.

— Oficiul Naţiunilor Unite pentru Droguri şi Criminalitate.

— Organizaţia Internaţională a Poliţiei Criminale.

— Şi alte organizaţii cu caracter internaţional, care vor trebuie să-şi consolideze cooperarea cu toate ţările pentru a le ajuta să respecte pe deplin normele şi obligaţiile de combatere a spălării banilor şi finanţării terorismului internaţional, urmărindu-i îndeaproape pe cei ce sprijină aceste acţiuni ale organizaţiilor islamist teroriste.

(Pentru cei interesaţi de acest subiect sugerez consultarea sit-ului: http://www.un.org/en/terrorism/strategy-counter-terrorism.shtml)

La începutul lunii ianuarie 2016 a fost lansată, aprobată şi semnată de Preşedintele Obama, *Legea privind combaterea terorismului internaţional*. Această lege poate fi considerată ca fiind cea mai semnificativă contribuţie contra terorismului şi care menţionează în mod specific – *ne folosirea dronelor şi menţiunea specifică: fără*

intervenţia Forţelor Speciale destinate unor Operaţiuni speciale şi fără participarea Statelor Unite la acţiuni de mare amploare destinate conflictelor armate.

Acesta, după opinia unor politologi, ar fi „simbolul" fostei Administraţii Obama, care în acelaşi timp este marcat de ne folosirea unor investiţii suplimentare destinate departamentelor şi agenţiilor cu profil civil, ministerului de justiţie, ministerul de interne şi puşcăriilor sau a altor sectoare care necesită fonduri băneşti suplimentare.

Un aspect care a scăpat din atenţia multor analişti este faptul că în 2014 într-un discurs ţinut la Academia Militară din West Point la graduarea catediţilor, Preşedintele Obama a anunţat crearea *Fondului Partenariatului în vederea combaterii terorismului* (**CTPF** în engleză). Obama a cerut la data respectivă Congresului American să ofere suportul obţinerii noului fond care se referea la circa 5 miliarde dolari în vederea creării partenariatului din Asia de Sud până în Sahel[13]. Departamentul de Apărare a primit 1.3 miliarde dolari în locul sumei solicitate. În decembrie 2015, Congresul SUA a aprobat 175 milioane dolari destinat fondului CTPF, al Departamentului de Stat în colaborare cu programele ce aparţineau Departamentului de Securitate Internă şi Ministerul de justiţie, FBI şi alte departamente a căror activităţi se refereau la întărirea legislaţiei legale contra terorismului, cercetarea şi combaterea teroriştilor, a puşcăriaşilor şi a altor persoane civile suspecte.

Legea prevedea ca Departamentul de Stat să-şi extindă eforturile de prevenire a actelor teroriste în special în colaborare cu ţările în care investiţii financiare mici ar fi putut constituii efecte deosebit de importante (în special în Africa unde creşterea capabilităţilor s-ar fi putut remarca în combaterea acţiunilor teroriste conduse de organizaţiile Boko Haram şi al-Shabab).

Cooperarea şi exerciţiile militare desfăşurate

13 Sahel - zonă de tranziție, de la deșertul Sahara la regiunea de savană Sudan

împreună cu partenerii din Golful Persic (de combatere a organizaţiei al-Qaeda au avut ca efect combaterea Statului Islamic şi al-Qaeda din Yemen).

De asemenea în discursul de la West Point Academy, Barack Obama a menţionat că Statele Unite nu vor acţiona singure împotriva unor acte teroriste ce au loc în diverse ţări din lume.

Nu a afirmat nimeni că Statele Unite ar trebui să acţioneze singure împotriva terorismului internaţional. Însuşi preşedintele Obama s-a referit de mai multe ori la o aşa numită *coaliţia internaţională*, care va fi angajată în această luptă.

Din păcate însă nu se vedere niciun rezultat al acţiunii coaliţiei internaţionale (a celor circa 60 de ţări – n.n.), care vor şi trebuie să se angajeze plenar într-o asemenea luptă de distrugere definitivă a grupurilor teroriste de sub conducerea ISIS şi a pretinsului Stat Islamic.

La 20 iulie 2016 presa americană a publicat o informaţie din care reieşea că Pentagonul a organizat la Joint Base Andrews[14] (situat în afara oraşului Washington D.S.), o întâlnire a unora dintre miniştrii apărării din 30 de ţări care vor participa la lupta împotriva Statului Islamic.

Şedinţa s-a desfăşurat sub conducerea Secretarului Apărării, Ashton B. Carter şi a Secretarului de Stat John F. Kerry. A fost prima şedinţă cu un asemenea scop după decizia Marii Britanii de a ieşi din UE şi după acţiunea loviturii de stat din Turcia.

Pentagonul a pregătit un plan amplu, oficial, care a fost prezentat participanţilor arătându-le unde şi cum se

14 Joint Base Andrews este o instituție a Statelor Unite United locată în Prince George's County, în statul Maryland, această instituție este sub jurisdicția forțelor Aeriene (11th Wing, Air Force District of Washington - AFDW. În 2009, Andrews Air Force Base și Naval Air Facility Washington s-au unit și au formet *Joint Base Andrews.*

vor desfăşura mişcările de trupe în Irak (în Moşul) şi în Siria (în capitala Raqqa). Fiecare dintre participanţii la această şedinţă de lucru întorcându-se în ţările lor de origine, trebuiau să studieze în amănunţime planurile Pentagonului, revenind cu propuneri concrete de contribuţie.

Au trebuit să treacă doi ani de când Statul Islamic s-a declarat Califat peste Irak şi Siria, timp în care au avut loc zeci de acţiuni criminale soldate cu morţi şi răniţi.

După informaţiile oficiale ale Statelor Unite, timp de 2 ani, din vara anului 2014 şi până în vara 2016, SUA au lansat 10.500 atacuri (lovituri) aeriene în Irak şi Siria.

Cât de eficiente au fost aceste 10.500 atacuri, este destul de greu de apreciat, dacă după doi ani de zile se pune din nou problema (în sfârşit (!), sperăm într-un mod deosebit de serios) ca să se realizeze o adevărată coaliţie a ţărilor venite la întâlnirea organizată de Pentagon.

Sub presiunea ofiţerilor superior şi a strategilor militari, trupele americane retrase din Iraq s-au limitat la menţinerea a 5.000 de soldaţi care au rămas în Iraq alături de cei 900 de soldaţi italieni.

În acelaşi timp în Siria armata americană şi-a menţinut 300 de aşa numiţi consilieri (sau sfătuitori), care să lucreze cu grupurile luptători de Kurzi şi arabi.

Situaţia celorlalţi participanţi ai aşa-zisei coaliţii internaţionale era următoarea:

— Marea Britanie oferise peste 250 de sfătuitori în Irak şi a promis că va susţine (încă nu se ştie însă cum!) eforturile îndreptate împotriva Statului Islamic

— Turcia (ca membră a NATO), care are pe o porţiune mare în lungime, graniţă cu Siria, este de acord să participe la acţiunea comună (tot aşa fără să se ştie în ce mod – n.n.), după ce se vor limpezi diversele aspecte ale loviturii de stat ce au avut loc la Ankara şi Istanbul.

Ceea ce este încă neclar este punctul de vedere după care Turcia a promis că recentul vacarm nu va influenţa politica faţă de Siria (ceea ce nu se ştie încă în ce mod „nu va fi afectată această politică”!).

Pentru a se evita unele dezaprobări posibile din partea acestor membrii ai aşa-zisei coaliţii internaţionale, discuţiile ce s-au purtat la Join Base Andrews[15] s-au axat în mod special (cel puţin oficial!), pe probleme cu un caracter mai mult umanitar de ajutorare a rezidenţilor care trăiesc în deşert şi sunt lipsiţi de cele mai necesare mijloace de supravieţuire.

De asemeni Pentagonul a solicitat celor prezenţi la acest miting, de a se acorda sprijin Irak-ului prin ingineri şi antrenori de poliţie *„voluntari”* care să împiedice grupurile extremiste să re (cucerească) terenurile pierdute.

Aşa după cum au conchis majoritatea autorilor care au urmărit şi prezentat acţiunea Pentagonului, concluzia care s-a desprins din această acţiune a fost aceea prin care Statele Unite vor avea obligaţia de a asigura o stabilitate pe termen lung a zonei „de luptă”, nu numai prin solicitarea unor angajamente ferme din partea aliaţilor dar mai ales printr-o asigurare a unui succes deplin al operaţiunilor militare.

Un asemenea plan este cu atât mai important cu cât în momentul de faţă un alt grup jihadist care se anunţă a fi mult mai periculos pe termen lung şi-a făcut apariţia în Siria.

Grupul terorist *Jabhat al-Nusra* a desfăşurat operaţiuni teoriste într-un mod deosebit de sofisticat în ultimii patru ani infiltrându-se în opoziţia moderată a preşedintelui Bashar al-Assad. Grupul a preferat să stea deoparte de acţiunile teroriste internaţionale şi a avut grijă să nu fie descoperit şi să devină ţinta acţiunilor militare ale Statelor Unite.

Urmând politica şi indicaţiile lui Osama bin-Laden, acest grup terorist urmărea îndeplinirea ambiţiilor lui Osama şi pregătirea unor lovituri de mari proporţii în Europa şi în Statele Unite.

Metoda de pătrundere în Europa era cea practicată şi de către alte organizaţii teroriste folosindu-se de migranţii

15

sirieni ce au ajuns în Europa şi cu intenţia de a ajunge într-un timp relativ scurt şi în Statele Unite.

Ideea privind riscul pericolul pe care îl reprezintă această grupare teroristă a fost lansată după o perioadă lungă de cercetări asupra acestei organizaţii teroriste, de către Institutul de Studii al războiului[16].

Acest institut consideră că Jabhat al-Nusra reprezintă una dintre cele mai periculoase ameninţări pe termen lung comparativ cu acţiunile oricăror altor grupuri jihadiste. Institutul de Studii al războiului consideră ISIS şi al-Qaida ca fiind organizaţii militare jihadiste de tip Salafii şi cu surse distincte de putere, şi cu planuri foarte bine organizate ceea ce impune necesitatea ca strategia SUA să funcţioneze împotriva ISIS şi Jabhat al-Nusra simultan. Strategia SUA concentrându-se numai asupra ISIS va avea ca rezultat imediat continua creştere a puterii militare şi financiare a organizaţiei al-Nusra.

Din toate aceste aspecte rezultă că:

9.1. Războiul împotriva terorismului şi costul său

Sunt aproape 40 de ani de când a avut loc acţiunea militară la care au participat sute de mii de soldaţi ai armatei sovietice, invadând Afghanistanul (la 27 decembrie 1979), asigurându-şi astfel controlul complet al oraşului Kabul şi a unei mari porţiuni din suprafaţa ţării. Aceasta era intenţia Uniunii Sovietice pe care o gândise cu mai multe decade în urmă, şi prin care se urmărea instaurarea unui guvern marionetă sub conducerea

---

16 Institutul de Studii al războiului (**ISW** - în engleză)- institut creat în 2007 de către Kimberly
Kagan , considerat ca fiind ne-partizan afiliat vreunui partid. Cercetările și studiile publicate
se referă la problem de apărare și afaceri externe. După opinia unor analiști, acest institut
favorizează ideile privind desfășurarea unor politici externe agresive.

administraţiei de la Kremlin[17].

După afirmaţiile multor istorici, o asemenea acţiune militară constituia un eveniment destul de neaşteptat în condiţiile în care în partea de Est a globului se menţineau condiţiile unui Război Rece.

Pentru administraţia moscovită nu era ceva neobişnuit în politica sa externă; sub conducerea doctrinei Brejnev[18], metode similare au fost practicate sub diverse forme, cu mai mulţi ani în urmă, chiar în unele ţări din cadrul blocului socialist, din spatele Cortinei de Fier[19].

---

17 În 1973 vărul regelui, Daoud, a organizat o lovitură de stat, proclamând Afganistanul republică iar el a devenit preşedinte. În scurta perioadă de conducere a ţării de către Daoud, situația economică a Afganistanului s-a îmbunătățit prin veniturile provenite din exporturi de petrol şi gaze naturale. La 27 aprilie 1978, Daoud a fost răsturnat de la putere şi asasinat de către comunişti (prin revoluţia cunoscută sub numele Sawr), grupaţi în jurul Partidului Democratic Popular Afgan (PDPA). Conflictele interne au dus însă la dezmembrarea unora dintre grupările partidului.

Liderii uneia dintre grupările partidului PDPA, cunoscută sub numele: Parcham și membrii acestei grupări, au fost excluşi, din PDPA, în timp ce cealaltă grupare numită, Khalq (care reprezenta majoritatea populației), condusă de Noor Mohammed Taraki (1917-asasinat în 1979), a preluat puterea. Taraki a început să laicizeze ţara lovind astfel în islamiști.

Reformele radicale impuse de Taraki, au generat revolte locale şi insurecţii armate, trupele guvernamentale înfrângând de câteva ori grupările de rezistentă.

18 Leonid Brejnev (1906-1982)

19 în 1956 a fost invadată Ungaria iar la sfârșitul anilor 1960, trupele sovietice și ale unora

Ideea preconizată de Moscova era aceea că *Uniunea Sovietică putea intervenii imediat, oricând şi oriunde un regim democrat şi în special de tip socialist risca să fie atacat din interior de grupări susţinute de forţe ale imperialismului*.

Intenţia de fapt a politicii Moscovei era de ocupare a acestei ţări şi în felul acesta chiar dacă nu putea deveni parte a Uniunii Sovietice, era un pas important în asigurarea ei ca „ţară socialistă" şi care în niciun caz nu s-ar fi orientat în evoluţia ei spre lumea occidentală[20]

De altfel întreaga politică a Uniunii Sovietice, desfăşurată pe baza doctrinei Brejnev se referea şi la ideea ce se considera ca având o notă de „umanitarism de tip socialist" privind politica de sprijinire a oricărei ţări ce purta războaie pentru „eliberarea naţională".

Cu toate că o asemenea acţiune militară de invazie a fost criticată de către majoritatea ţărilor lumii şi a atras multiple sancţiuni economice şi boicoturi împotriva Uniunii Sovietice, din partea lumii occidentale,[21] timp de circa 10 ani populaţia afghană a trăit cu armata rusă în ţară. Sub presiunea Statelor

---

dintre țările membre ale CAER au intrat în Cehoslovacia pentru a distruge *Revoluția de catifea* ce avusese loc la Praga.

20 Când luptele interne afgane au luat amploare, Uniunea Sovietică s-a simţit obligată să "ajute" regimul comunist ameninţat şi a invadat Afganistanul. Liderul sovietic, Leonid Brejnev credea că trupele sovietice se vor putea retrage din Afganistan, după aproximativ 6 luni.

21 Primele măsuri adoptate de Administraţia americană sub președenția lui Jimmy Carter, au fost paşnice, un boicot al Jocurilor Olimpice de la Moscova, precum și anularea unor acorduri comerciale încheiate cu ASdministrația lui Brejnev.

Unite şi a aliaţilor ei şi în special ca urmare a întâlnirilor dintre preşedintele Reagan şi Gorbaciov, (în care s-a discutat problema dezarmării şi semnării mai multor tratate), s-a decis şi retragerea trupelor ruseşti din Afghanistan (până în 1989).

De la acea dată şi până în prezent au avut şi continuă să aibă loc în Afghanistan şi în ţările din împrejurimi, diverse operaţiuni militare de lungă durată şi în care într-o formă sau alta au fost şi continuă să fie implicaţi diverşi actori cu diverse interese politice şi mai ales economice.

Interesul marilor puteri în Asia

Uniunea Sovietică

Pentru Uniunea Sovietică, Afghanistanul reprezenta o direcţie deosebit de importantă care ţinea de politica sa externă de apropiere a unor noi teritorii devenite ţări socialiste şi membre ale „Marei familii sovietice”.

Harta F **Schema de invazie rusească a Afghanistanului**

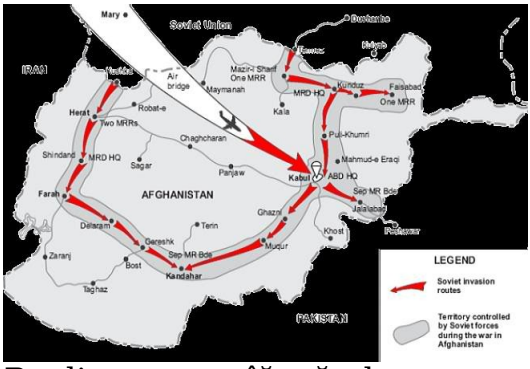

Realitatea era îăns ă alta: acest război a fost deosebit de costisitor pentru Uniunea Sovietică. Niciun strateg militar nu şi-a putut imagina cum era cu putinţă să desfăşori un asemenea război şi să existe convingerea că el va fi câştigat. Acest fapt, a determinat ideea după care principalul plan de invadare şi ocupare avea numai un scop pur geostrategic.

Trebuie amintit că Afghanistanul se situează sub influenţa marilor puteri: la nord Rusia, la est China, spre sud-sud-est India, spre sud-sud-vest Iranul iar la vest Europa, la acestea se adauga şi influenţa Statelor Unite.

Aflându-se pe aceste poziţii, fiecare dintre aceşti factori au influenţat într-un mod foarte puternic pe ceilalţi. De asemenea, Afghanistanul este situat la confluenţa marilor religii din lume: Budismul, Creştinismul şi Islamul (ultima fiind considerată (în prezent – n.n.), ca cea mai tânără dar şi cea mai dinamică religie). În acelaşi timp trebuie reţinut că Afghanistanul se învecinează cu Pakistanul, Iranul, Turkmenistanul, Kazahstanul şi Tadjikistanul.

Harta G **Afghanistanul şi vecinii săi**

Între Afghanistan şi vecinul său Pakistan (care a fost până în 1947 sub dominaţie britanică), au avut loc permanente neînţelegeri încă de la sfârşitul secolului XIX, (în special pe linia Durand[22], care separa etnia paştunilor, aflaţi de o parte şi de alta a graniţei afghano-pakistaneze). De asemeni a avut loc şi alte relaţii tensionate şi cu ceilalţi vecini, din cauza valurilor de refugiaţi care au trecut

22 Linia Durand - graniță de 2,430Km între Pakistan și Afganistan stabilită încă din 1896. (Pentru cei interesați de amănunte suplimentare sugerez consultarea sit-ului: https://en.wikipedia.org/wiki/Durand_Line

graniţa de teama conflictelor mereu prezente în Afghanistan sau a exportului de terorism practicat de Al-Qaeda. O analiză mai detaliată a statului Afghan trebuie să ţină seama de faptul că Afghanistanul are o populaţie multietnică formată din: paştuni, tadjici, uzbeci şi hazari, între care au existat întotdeauna tensiuni. Cele 31 de milioane de locuitori ai Afghanistanului, sunt în majoritate musulmani. Grupul paştunilor a dominat întotdeauna celelalte etnii.

În planurile Moscovei de invazie a Afghanistanului se prevăzuse că numai în câteva săptămâni, principalele oraşe şi drumurile principale ale Afghanistanului urmau să fie ocupate de forţele militare sovieticei. După intervenţia militară din 1979, Administraţia de la Moscova a decis ca întreaga conducere afghană să fie înlocuită şi l-au instalat pe Babrak Kamal[23] (n.1929-mort în 1996 la Moscova, într-un spital unde fusese operat de cancer), la conducere, şeful grupării Parcham, care a anulat măsurile nepopulare ale lui Nur Muhammad Taraki (1917 – 1979), declarându-şi loialitatea faţă de Islam. Dar prezenţa trupelor sovietice pe teritoriul afghan deja declanşase o revoltă naţională. Armata sovietică a răspuns prin distrugerea culturilor agricole şi a şeptelului, pentru a tăia aprovizionarea mişcării de rezistenţă. Toate aceste acţiuni reprezentau deciziile unui triumvirat care conducea uniunea Sovietică la data aceea formată din: Ministrul apărării Dmitrii Ustinov, Ministrul de externe Andrei Gromyko şi Şeful KGB-ului Yurii Andropov[24]

---

23 Babrak Kamal - politician afgan, membru al Partidului Popular Demovratic al Afganistanului,
Absolvent al Universității din Kabul.(Pentru cei interesați de amânunte suplimentare sugerez
consultarea sit-ului:
https://en.wikipedia.org/wiki/Babrak_Karmal#Communist_politics).

24 Archie Brown, Seven Years that Changed the World: Lucrarea citată în bibliografie , pag.172
și urm.

(**Sursa**: https://aletoporan.wordpress.com/25 ian.2014)

Statele Unite ale Americii

Cauzele prezenţei americane în Afghanistan se pot referii la două aspecte principale:

Pe de o parte, Statele Unite se temeau la fel ca şi în cazul Vietnamului, de răspândirea comunismului în lume.

Pe de altă parte existenţa marilor resurse minerale[25] ce se ridicau la valori de multe trilioane de dolari.

În funcţie de aceste elemente, în 1980, Statele Unite au hotărât să intervină în teatrul de operaţiuni militare. Iniţial americanii au participat la război prin intermediul rezistentei afghane.

Zbigniev Brzezinski, consilierul pe probleme de securitate naţionala, a fost trimis să negocieze cu Pakistanul pentru a livra arme opoziţiei afghane. Aşa a început cooperarea dintre mujahedini („Soldaţii lui Dumnezeu") şi americani.

CIA trimitea arme către serviciile secrete din Pakistan care îi aprovizionau pe mujahedini. Tabara celor care i-au susţinut pe mujahedini s-a lărgit şi a inclus Marea Britanie, Arabia Saudită şi Egiptul.

Pe parcursul anilor '80, gradul de implicare a celor

---

25 Potrivit unor informații furnizate de către o echipă de specialiști din partea Pentagonului și
geologi americani, aceștia au descoperit în Afganistan resurse minerale, care conțin filoane
imense de fier, cupru, cobalt, aur și metale industrial rare (printre care și litiul - care este un
material cheie în producerea bateriilor pentru computerile laptopuri și BlackBerry), care
sunt deosebit de importante pentru dezvoltarea unei industrii modern.
După opinia acestor specialiști, Afganistanul ar putea fi considerat ca fiind unul dintre cele
mai importante centre miniere din lume.

două superputeri a crescut.

Pentru Statele Unite operaţiunile militare din Afghanistan erau o afacere deosebit de profitabilă prin furnizarea a mii de tone de armament muhajedinilor, în timp ce URSS a trimis în Afghanistan peste 100.000 de soldaţi.

Până la mijlocul anilor ’80, peste cinci milioane de bărbaţi, femei şi copii (care reprezenta circa o treime din populaţia Afghanistanului), a emigrat în Pakistan, Iran şi în alte ţări, devenind unul din cele mai mari exoduri din lume de după al doilea război mondial.

Bombardamentele ruseşti asupra satelor afghane avut ca efect omorârea unui milion de vieţi. Războiul din Afghanistan s-a dovedit a fi unul dintre cele mai costisitoare pentru sovietici şi a durat mult mai mult decât sperase Leonid Ilyich Brezhnev.

În 2007, într-o carte de memorii[26] scrisă de fostului director al Central Intelligence Americane (DCI), Robert Gates, acesta arăta că implicarea directă a CIA în Afghanistan începuse aproape cu şase luni înainte de invazia sovietică.

Preşedintele Jimmy Carter semnase un decret prezidenţial, în iulie 1979, în care se menţiona ajutorul (neoficial american – n.n.), ce urma să fie dat insurgenţilor Mujahedini. Aceste contribuţii materiale şi financiare din partea Statelor Unite au constituit un sprijin efectiv al trupelor de gherilă pe parcursul celor zece ani de război împotriva armatei sovietice.

Unii dintre analiştii politici americani au considerat că implicarea armatei americane în războiul din Afghanistan a fost în mod clar o acţiune propagandistică.

Deşi nu este admis în mod oficial, nicio altă cauză potenţială era evident că intenţia americană era aceea de minimalizare a influenţei Uniunii Sovietice în Afghanistan şi în întreaga zonă.

În conflictul creat în care erau implicate ambele

---

26 Robert Gates - From the Shadowsn, pag. 113 şi urm. Lucrare citată în bibliografie

superputeri (SUA şi Rusia), şi-au făcut apariţia mişcarea islamului radical care şi-a manifesta deosebit de puternic prezenţa în Afghanistan şi care continuă şi în prezent.

China

Ani de zile China nu s-a implicat în războiul din Afghanistan şi nici din celelalte ţări din Orientul Mijlociu. Planurile sale de dezvoltare economică şi militară au constituit obiectivele principale ale administraţiei de la Beijing.

În condiţiile actuale când se extind acţiunile teroriste ale talibanului şi în acelaşi timp răspunsul SUA şi al altor ţări împotriva terorismului, liderii chinezi se află sub presiune pentru a-şi asuma un rol mai activ în procesul de stabilire a unor condiţii de pace.

Pentru mulţi observatori politici şi diplomaţi chinezi, aceste planuri şi tentative de realizare a unor condiţii de pace sunt destul de surprinzătoare, deoarece China, încearcă să adopte o politică de neamestec în regiunile şi între naţiunile în război.

În cazul în care China va avea un rol eficient în discuţiile de pace cu talibanii, o serie de experţi politici consideră că va trebui să fie convins „aliatul" Pakistan că asigurarea unei păci în Afghanistan şi asigurarea unei politici şi menţinerea unor relaţii economice, cu toate puterile regionale, inclusiv India, este un factor cheie în interesul Pakistanului.

Realitatea mai puţin afirmată în mod oficial este faptul că pentru chinezi asigurarea unei păci în acest colţ al lumii ar putea fi considerat ca un factor cheie în asigurarea unui nod cheie de transport a livrărilor chineze pentru multe dintre colţurile lumii şi totodată o sursă deosebit de importantă pentru bunurile produse în China şi destinate comerţului exterior chinez. De aici rezultă după opinia unuia dintre consilierii lui Hamid Karzai (n.1957) [27], că administraţia de la Beijing avea şi are în

27 Hamid Karzai - fost președinte al Afganistantului în

continuare nevoie de o zonă liniştită şi stabilă pentru aş promova interesele economice. Din această strategie face parte şi planul „The Silk Road”, prin care China caută să-şi extinde influenţa economică spre vest către Europa, prin creşterea comerţului şi a dezvoltării relaţiilor în Asia Centrală.

De asemenea nu trebuie neglijat nici planul chinez de investiţii în aceasată parte a lumii şi cu referire specială la planurile de investiţii în industria extractivă afghanistană (în special în domeniul cuprului şi litiumului).

Chiar dacă până în prezent nu se cunosc acte criminale săvârşite de teroriştii musulmani pe teritoriul Chinei, administraţia de la Beijing a devenit din ce în ce mai îngrijorată de unele acte de violenţă ale unor grupări de insurgenţi din regiunea de frontieră vestică a Xinjiang.

Harta H **Zona de frontieră a Chinei unde acţionează insurgenţi**

După opinia unor oficiali chinezi rezultă că un grup musulman (cunoscut sub numele de Uiguri), fiind în cea mai mare parte sunniţi etnici, ar putea cădea sub influenţa unor elemente radicale din afara Chinei, motivând unele dintre acţiunile ce le-ar putea efectua în zona Xinjiang[28].

Din toate cele prezentate până aici rezultă poziţiile diversle ţări faţă de această situaţie deosebit de gravă de pe plan mondial.

Pe de o parte Uniunea Sovietică cu planurile sale

---

perioada 2004-2014

28 Xinjiang - cea mai mare provincie a Chinei, mărginită de opt țări, inclusiv fostele republici sovietice din Asia Centrală, Mongolia, Afganistan, Pakistan și pe de altă parte de India. Suprafața provinciei:1.600.000 Km.p., populația: circa 19 mil. locuitori, teritoriu autonom cu: 20 orașe, 62de regiuni și 581 comune.

politice, strategice şi economice, pe de altă parte Statele Unite şi unii dintre aliaţii ei din zonă şi din Europa, care urmăreau nişte avantaje pe termen lung şi în fine, mai recent China care prin poziţia sa politică şi economică nu poate fi nesocotită ca participantă la aceste multiple acţiuni.

După cum descrie Noam Chomsky (n.1928) [29] în lucrarea sa *Who Rules the World*[30], războiul global s-a extins dintr-un mic colţ al Afghanistanului aproape în întreaga lume, din Africa până în Levant[31] şi Sudul Asiei şi în S-E Asiei. De asemenea se manifestă prin diverse atacuri şi ameninţări în Europa şi în Statele Unite.

Cu ani de zile în urmă, când insurgenţii Mujahedini, începuseră să-şi organizeze acţiunile de apărare împotriva forţelor militare ale Uniunii Sovietice şi când SUA şi unii dintre aliaţii de care am amintit, deciseseră să-i sprijine pe aceşti insurgenţi, acesta a fost momentul cel mai propice în căutarea soluţiei de limitare sau chiar de eradicare a extremiştilor jihadişti.

Analizând situaţia actuală, cred că ar trebui lăsaţi să-şi rezolve propriile probleme existente pe plan naţional şi să nu existe o intervenţie externă (din est sau vest).

În loc să se concentreze forţele spre lichidarea terorismului în Afghanistan, s-a trecut la acţiuni în Iraq şi prin aceste acţiuni militare americane şi ale aliaţilor în această ţară s-a creat un vid politic şi s-au determinat condiţiile pentru extinderea şi mai mult a reţelei terorismului mondial.

Doi autori: Peter Bergen şi Paul Cruickshank într-un articol publicat în revista

---

29 Noam Chomsky - lingvist, filozof, istoric critic social și activist politic american

30 Lucrare citată în bibliografie, pg. 251

31 Levant - regiune geografică nedefinită precis care se referă la o mare parte a Orientului
Mijlociu la sud de Munții Taurus, mărginită de Marea Mediterană la vest și de Deșertul
Arabiei și Mesopotamia superioară la est.

Mother Jones, intitulat: Iraq 101: The Iraq Efect – The War în Iraq and Its Impact on the War on Terrorism[32], se prezintă poziţia a doi membri ai Administraţiei Bush (Donald Rumsfeld – fost Secretar al Departamentului Apărării Naţionale – care într-o conferinţă de presă, a folosit un răspuns cu o notă retorică la întrebările jurnaliştilor privind creşterea numărului teroriştilor:

„Noi nu ştim. Lumea nu ştie. Nu există niciun sistem de măsurare pentru a determina câţi oameni sunt antrenaţi în şcolile madrasa în diferite ţări".

Iar în ianuarie 2007 Directorul Departamentului de Inteligenţă – John
Negroponte, fiind chemat să răspundă în faţa Congresului SUA a afirmat:

„Nu sunt sigur" dacă războiul din Iraq a fost un instrument de recrutare pentru al-Qaeda şi ar fi minimalizat impactul probabil al războiului asupra jihadiştilor la nivel mondial: „N-aş spune că a existat o creştere pe scară largă a extremismului islamic dincolo de Irak".

Realitatea, este că strategii şi politicienii americani ştiau foarte bine care era politica de invazie şi efectele invaziei trupelor americane în Iraq şi care urmau să fie efectele acestei invazii, susţinută de către fostul preşedinte George W. Bush.

Goana după asigurarea unor noi teritorii care reprezentau puncte strategice de importanţă mondială, alături de conflictul dintre marile puteri pentru hegemonia lumii, la care se adauga lupta pentru exploatarea multiplelor resurse naţionale locale, au fost factorii decizionali ai creşterii şi dezvoltării în arii din ce în ce mai

32 http://www.motherjones.com/politics/2007/03/iraq-101-iraq-effect-war-iraq-and-its-impact-war-terrorism-pg-1

întinse a forţelor jihadiste.

Marea majoritate a participanţilor la conflictele din aceste zone nu au încercat în niciun fel să înţeleagă care erau problemele care îi determină pe aceşti extremişti jihadişti să acţioneze cu brutalitate împotriva forţelor externe implicate în acţiunile din zonă.

Din păcate, nici în prezent, după atâţia ani de conflicte armate, cu sute de mii de morţi, din care un număr extrem de mare de civili nevinovaţi, precum şi cu sute de miliarde de dolari cheltuite în aceste războaie, populaţiile ţărilor asiatice nu şi-au găsit refugiile necesare, nu şi-au putut salva victimele şi suferinţele de pe urma acestor războaie. În egală măsură nici populaţiile ţărilor participante atât din Rusia, din Statele Unite şi din celelalte ţări care s-au dovedit ca fiind mai mult sau mai puţin aliate ale americanilor şi participante la aceste războaie nu şi-au găsit sau nu au primit explicaţiile reale ale acestor acţiuni militare, a cauzelor reale ale crimelor barbare produse de extremişti şi nici nu ştiu cu exactitate cât s-a cheltuit în aceste războaie şi care ar fi cota de participare a fiecărui cetăţean la aceste acţiuni.

Chiar dacă oficial nu sunt prezentate cifrele exacte ale acestor cheltuieli, realitatea este că cei care urmăresc aceste informaţii, la nivelul conducerilor ţărilor beligerante, le cunosc dar nu le transmit oficial. Ceea ce se ştie din informaţiile prezentate de către unii autori printre care se numără şi cei doi amintiţi mai înainte, Bergen şi Cruickshank, este că războiul din Iraq a generat o creştere de peste şapte ori a atacurilor fatale jihadiste adăugând sute de alte atacuri teroriste şi mii de victime din rândul populaţiilor civile.

De asemeni, chiar dacă terorismul în urma acţiunilor militare din Afghanistan şi Iraq ar fi excluse, după opinia multor autori, atacurile fatale, provocate de grupurile teroriste în diferite colţuri ale lumii dovedesc că aceste acţiuni s-au înmulţit în ultima decadă, cu peste 1/3 şi alte acţiuni similare ale teroriştilor, constituie în continuare pericole potenţiale.

Literatura politică şi cea socio-economică pe această temă sau pe teme similare, include un volum foarte mare de informaţii statistice privind diferitele cheltuieli destinate militarizării diverselor ţări şi unele aprecieri referitoare la cheltuielile destinate combaterii terorismului.

Dacă în anii ’80 teroriştii existau şi se manifestau numai în câteva ţări, aşa după cum se afirmă în multe din lucrările publicate pe această temă, astăzi numărul acestor ţări care sprijină sau acceptă prezenţa teroriştilor a crescut într-un mod considerabil.

O serie de documente cu caracter strategic create de către Departamentul de Stat şi cel de Securitate al Statelor Unite referitoare la acţiunile grupărilor teroriste confirmă care sunt ţările care sprijină grupările teroriste şi acţiunile acestora.

În preajma terminării anului 2016 şi începutul noului an 2017, lista ţărilor considerate de către SUA drept ţări primejdioase din punctul de vedere al colaborării cu grupările extremist jihadiste, evidenţiază în special următoarele ţări: Iran, Sudan şi Siria.

De fapt lista acestor ţări a fost creată încă de la sfârşitul anului 1979 şi includea: Libia, Irak, Yemenul de Sud şi Siria. În 1982 la această listă au fost adăugate: Cuba şi Iranul, iar în 1984 a fost adăugată Coreea de Nord

Conducerea CIA a urmărit an de an evoluţia şi sponsorizarea de către aceste ţări a diverselor grupări extremiste, adăugând noi ţări şi totodată a eliminat din listă unele ţări care au afirmat şi s-au manifestat ca fiind împotriva acţiunilor grupurilor extremist-jihadiste.

Prezentarea grafică alăturată apărută în diverse surse ale mass-mediei americane, privind extinderea acţiunilor grupurilor extremist teroriste, dovedeşte existenţa ţărilor mai vechi şi a unora care mai recent agreează şi susţin acţiunile agresive ale grupurilor extremiste

Harta I **Ţările susţinătoare ale terorismului**
(culoarea verde)

Sursa: CIA, mass-media SUA, 2014

Hartă marchează prin culoarea verde mai închis, ţările care sunt considerate în prezent ca fiind sponsori ai extremismul, în timp ce ţările marcate cu un verde mai deschis sunt ţările mai vechi ce au sponsorizat aceste acţiuni criminale şi continuă aceste activităţi de ani de zile.

Ulterior unele ţări au fost eliminate din această listă „a terorii”; printre acestea se numărau: Yemen-ul de Sud, în 1990, Irak-ul care a fost eliminat (din listă în 1982 şi apoi în 2004), apoi a urmat Libia care a fost scoasă din listă în 2006, Coreea de Nord scoasă din listă în 2008, iar Cuba a fost scoasă din listă la 14 aprilie 2015 la indicaţiile preşedintelui Barack Obama (iar oficial această scoatere a fost aplicată la 29 mai 2015).

Este greu de înţeles care au fost raţiunile scoaterii unora dintre aceste ţări din listele amintite când practic ele continuă să fie suporteri ai acţiunilor teroriste.

Iranul continuă de ani de zile să sponsorizeze acţiunile grupurilor extremiste ce acţionează ca suport pentru Palestinieni prin grupurile ce îşi manifestă acţiunile teroriste în Gaza la fel ca şi gruparea Hezbollah.

De asemeni, o serie de informaţii prezentate de către CIA confirmă creşterea prezenţei acestor grupuri teroriste în Africa şi procurarea de arme pentru separatiştii Houthis[33] ce acţionează în Yemen precum şi pentru

33 Houthis - mișcare politică-religioasă condusă de Shia Zaidi, care a apărut în Yemen-ul

opoziţioniştii Shia din Bahrain.

Unele surse ale guvernului american (CIA), confirmă de exemplu că:

Iran-ul**,** are o istorie îndelungată privind activitatea de procurarea de armament, şi pregătirea militară, pentru Hamas şi pentru alte grupări teroriste Palestiniene, incluzând grupările teroriste: Palestine Islamic Jihad (PIJ) şi Frontul Popular pentru eliberarea Palestinei. Din informaţii ale CIA legăturile grupării Hamas cu Administraţia de la Teheran, sunt din ce în ce mai active şi se manifestă prin participarea la războiul civil din Siria.

Sudan-ul, conform informaţiilor CIA din 12 august 1993, a fost înscris în lista sponsorilor terorismului.

După 20 de ani timp în care a sprijinit terorismul, în 2013, Guvernul Sudan-ului şi-a anunţat oficial schimbarea politicii faţă de terorişti şi şi-a anunţat cooperarea împotriva terorismului şi desfăşurarea unor acţiuni de sprijinire a Statelor Unite şi apărarea propriei populaţii împotriva actelor teroriste. Cu toate acestea, în Sudan încă mai funcţionează unele grupări ce aparţineau al-Qaedei, iar chiar dacă oficial guvernul caută să limiteze acţiunile acestor grupuri, blocându-i pe unii luptătorii care folosesc teritoriul Sudanului ca mijloc de logistică şi tranzit al grupurilor teroriste ce acţionează în Mali, Siria şi Afghanistan, aceste grupări îşi continuă operaţiunile în Sudan şi în afara lui.

Siria, a fost desemnată la 29 decembrie 1979 ca sponsor al terorismului şi regimul lui Assad îşi continuă politica de suport al diferitelor grupări teroriste, afectând în acest fel stabilitatea în zonă şi creând nenumărate efecte dezastruoase asupra populaţiei siriene.

Regimul lui Assad cu toate că a fost şi continuă să fie controversat atât de opoziţia din interiorul ţării cât şi de forţele externe, continuă să se menţină în poziţie de ani de

---

de Nord

zile. Prin suportul acordat de către Administraţia de la Moscova şi continua condamnare de către Statele Unite şi aliaţii săi, se menţine de ani de zile controversa privind necesitatea plecării lui Assad de la conducerea ţării.

O serie de studii efectuate de către instituţii specializate pe problemele Orientului în general şi pe cele specifice anumitor ţări, din zonă, precum şi de către Institutul de cercetări pe Problemele Păcii (cu sediul la Oslo) confirmă că

2/3 din conflictele regionale fatale au fost şi continuă să fie provocate de luptele dintre forţele intestine şi forţe externe care îşi impun anumite soluţii ce nu corespund doleanţelor şi intereselor social politice şi economice ale populaţiei ţărilor oprimate.

În mod concret în aceste conflicte 98% dintre victime au fost provocate în confruntările intervenite între forţele populaţiei şi cele ale militarilor de sub conducerea administraţiilor guvernamentale.

Specific, în Siria numărul conflictelor fatale au crescut mai mult de triplu după ce Vestul a iniţiat bombardamentele aviatice împotriva Statului Islamic şi CIA a început intervenţiile militare în care s-au folosit misături antitanc împotriva forţelor militare ale lui Assad.

Unele dintre evidenţele prezentate de către diverşi cercetători printre care se numără şi un cercetător ştiinţific în domeniul politic şi al securităţii naţionale, dr. Timo Kivimäki[34], confirmă că:

„Presupusa protecţie desfăşurată de către coaliţia internaţională a devenit principala sursă a violenţei în lume, contribuind la peste

50% din conflictele fatale".

Aşa cum am mai afirmat, relaţiile Siriei cu gruparea teroristă Hezbollah şi cu Iran-ul continuă să se dezvolte şi din 2013 a devenit din ce în ce mai puternică, timp în care acţiunile militare din Siria se manifestă în mod conţinu.

34 dr.Timo Antero Kivimäki - Profesor la Universitatea din Helsinki, Departmentul de Politică și

Preşedintele Bashar al-Assad se menţine pe poziţia de apărare a politicii Iran-ului în timp ce Iran-ul este un suport energic pentru regimul lui Assad.

De peste trei ani, Statele Unite urmăresc în mod conţinu şi în mod special planurile Siriei de creare a armelor chimice de distrugere în masă.

În ciuda diferitelor eforturi făcute de către Consiliul Executiv al Organizaţiei pentru interzicerea Armelor Chimice (care prin Rezoluţia 2118 din 2013) se referă la dezamorsarea şi distrugerea armelor chimice din stocurile Siriei), această ţară continuă să producă aceste materiale şi le furnizează organizaţiilor teroriste.

Ceea ce se întâmplă în momentul de faţă în diverse colţuri ale Siriei şi în special în oraşul Alep[35] este deosebit de greu de imaginat. Frumuseţea unui oraş istoric s-a transformat în munţi de moloz. Miercuri, 24 aprilie 2013, s-a prăbuşit minaretul Marii Moschei a Omeiazilor[36], una din bijuteriile istorice ale lumii, construită în secolul al 8 şi reconstruită în secolul 18.

---

35 Alep - unul dintre cele mai mari orașe din Siria, așezat la intersecția unor importante rute
comerciale, unul din cele mai vechi orașe locuite din lume, situate la 48 Km. de granița cu
Turcia. Populația orașului Aleppo ers de circa 2.181.061 locuitori. Aleppo era recunoscut ca
un centru industrial și cultural care rivaliza cu Damasc.

36 Califatul Omeiad sau Caifatul de la Damasc, a urmat primului califat din istorie, numit Califatul Rashidun condus de cei patru califi Rashidun sau "ortodocși". Dinastia omeiadă a domnit între anii 661 și 749/750, dezvoltând o monarhie ereditară și absoutistă; aceasta a dominat Mecca înaintea islamului și din care face parte însuși Profetul Mohamed.

În tot acest timp armata rusă urmărea operaţiunile militare dintre armata siriană a lui Assad şi rebeli, prin camere de luat vederi instalate pe drone.

Oare acesta ar fi trebuit să fie ajutorul acordat populaţiei siriene?; în continuare încă nu se ştie care este intenţia Federaţiei Ruse, pe de o parte şi a Statelor Unite, pe de altă parte, în acest joc politic în care se confruntă cele două ideologii şi care au dus la pierderea a mii de vieţi, la enorme sume cheltuite şi la părăsirea oraşului Alep de majoritatea locuitorilor lui.

Singura întrebare pe care şi-o poate pune oricare om de bună credinţă este ce face ONU sau celelalte organizaţii internaţionale al căror scopuri sunt de sprijinire a umanităţii, de salvare a vieţii oamenilor din

Alep şi din oricare alt colţ al lumii unde au loc tot felul de atrocităţi provocate de terorişti sau de către diferitele administraţii guvernamentale?

S-ar putea, ca la un anumit moment dat al istoriei aceste organisme cu pretinse

„Scopuri umanitare”, să trebuie să dea socoteală de ce au făcu sau mai bine zis „de ce nu au făcut”, ca să salveze miile de oameni morţi, copiii orfani şi pe cei ce au ajuns fără case, fiind obligaţi să fugă din propria lor ţară.

Tot ceea ce se poate spera este ca odată cu venirea noului Preşedinte al SUA, Donald Trump şi numirea lui Antonio Guterres[37] ca al nouălea secretar-general al Naţiunilor Unite, această instituţie să-şi reanalizeze rolul, funcţiile şi modul de manifestare pe plan mondial.

Cuba, aşa cum am amintit a fost adăugată pe lista susţinătorilor terorismului, încă din martie 1982, de când a fost considerată de către SUA ca un suporter al mişcărilor revoluţionare din diverse ţări din Africa.

Administraţia lui Fidel Castro a sprijinit revoluţia armată a grupurilor de stânga care acţionau în America Latină. Suportul Cubei se referea la pregătirea militară a insurgenţilor, procurarea de armament şi logistică pentru diversele grupuri de partizani. Asemenea acţiuni se desfăşurau cu sprijinul Uniunii Sovietice.

În 1992, după lichidarea comunismului în Uniunea Sovietică, Fidel Castro a afirmat în repetate rânduri:

„… sprijinul ţării sale pentru insurgenţi a fost un fapt al trecutului”.

Irak-ul, de asemeni, a fost adăugat în lista de suportori ai terorismului la 29 decembrie 1979 şi a fost scos din această listă în 1982 pentru a permite companiilor americane de a livra arme în timp ce era în război cu

37 Antonio Guterres (1949-), fost Prim Mionistru al Portugaliei, între 2005 și 2015 a deținut funcția de Înalt Comisar pentru problemele refugiaților. Orientare politică: socialist

Iranul (în războiul dintre Iran şi Irak); în urma invaziei din Kuweit din 1990, Irak-ul a fost re-adăugat în listă, întrucât furniza arme Mujahedinilor – Khalg (MEK), Partidului Muncitorilor din Kurdistan (PKK), Frontului de Eliberare a Palestinei (PLF), şi organizaţiei condusă de Abu Nidal (ANO) [38]. În 2003, a fost eliminat din nou din listă în urma răsturnării guvernului lui Saddam Hussein. Ca urmare a invaziei şi sancţiunilor SUA aplicate „sponsorilor terorismului" preşedintele George W. Bush a anunţat eliminarea Irak-ului din listă sponsorilor terorismului (la 25 septembrie 2004). Nici până în prezent (2017), nu se ştie care va fi viitorul conflictului militar din această ţară, aşa cum nu se ştie care a fost motivul real al declanşării intervenţiei militare americane şi a deciziei Administraţiei Bush pentru acest război (în afara unor interese personale ale preşedintelui Bush şi ale lui Dick Cheney precum şi ale arhitectului acestui război, Donald Rumsfeld).

Libia, a fost adăugată la lista susţinătorilor terorismului la 29 December 1979;

Iar la 15 mai 2006, Statele Unite au scos-o din listă în urma recomandării Secretarei de Stat Condoleezza Rice (n.1954) [39], care a afirmat că pe baza dialogurilor cu diverse personalităţi politice, Libia s-a pronunţat că renunţă la orice încercare de susţinere a terorismului.

---

38 Sabri Khalil al-Banna (1937 - 2002), cunoscut sub numele de Abu Nidal, a fost creatorul organizației al-Fatah-ce a acționat în Palestina și recunoscut ca fiind în anii 1970 și 1980 ca cel mai sângeros dintre grupările palestiniene. Din unele informații date de către surse palestiniene rezultă că ar fi fost omorât în Bagdat din ordinal lui Saddam Hussein.

39 Condoleezza Rice - personalitate politică americană în Administrația lui George W.Bush. Profesor Universitar pe probleme ale Științei Politice la Stanford University, Stanford, California

Coreea de Nord, după ce a fost inclusă în listă în 1988, întrucât vindea arme diverselor grupuri de terorişti, şi acorda azil membrilor partidului comunist japonez, a fost implicată în bombardamentul din Yangon (Rangoon) – Myanmar (Burma) şi atacarea avionului Coreean Air Flight 858 în anul 1987. La 11 octombrie 2008, preşedintele George W. Bush a anunţat: Coreea de Nord va fi scoasă din listă întrucât este dispusă să accepte orice control al inspectorilor ONU în privinţa armelor nucleare. O naivitate mai gravă din partea unui preşedinte şi care afectează viaţa a milioane de oameni este de nedescris, cu atât mai mult cu cât se dovedeşte de ani de zile că este un pericol mondial. Mai recent, Coreea de Nord a anunţat (la mijlocul lunii martie 2017), „succesul celui de al cincilea test al rachetelor nucleare”.

Este oare admisibilă o asemenea greşeală din partea unui preşedinte?

Răspunsul la o asemenea întrebare poate ar putea fi dat doar dacă se dovedeşte că a fost total dezinformat sau total ieşit din limitele înţelegerii fenomenelor şi evenimentelor politice ale Statelor Unite şi ale lumii întregi.

9.1.1. Cât costă de fapt acest război fără sfârşit împotriva terorismului?

Nu este prea uşoară sarcina stabilirii unei cifre exacte al cheltuielilor referitoare la războiul împotriva terorismului, în special când este vorba despre cheltuieli efectuate de diversele ţări participante în acest război şi când ele se referă nu numai la cheltuielile pur militare ci la o gamă foarte largă de cheltuieli care includ printre altele: detectarea bombelor, controlul sistemelor internaţionale de telefonie şi computere, volumul muniţiilor consumate, distrugerea fizică a unui enorm număr de construcţii pentru a nu mai vorbi de pierderile umane, care a ajuns la scară industrială.

Poate, în ipoteza în care războiul acesta s-ar termina în acest an, s-ar putea cumula aceste cheltuieli şi să se stabilească un total general.

Din păcate acesta este numai un vis la care speră întreaga omenire dar care cel puţin în momentul de faţă nu poate fi socotiti ca realizabil.

Ceea ce se poate spune este că până în prezent aceste sume sunt de ordinul a sute de miliarde şi chiar trilioane de dolari (dacă ne referim la cheltuielile numai ale Statelor Unite şi ale unora dintre aliaţii ei).

Într-o conversaţia a lui Bin Laden cu un corespondent de presă, Bin Laden se referise la faptul că al-Qaeda şi alte organizaţii teroriste din lume vor putea destabiliza sistemul financiar mondial şi în special pe cel american, ceea ce va fi o victorie împotriva Statelor Unite.

Steve Killelea (antreprenor australian), fondatorul Institutului pentru Economie şi Pace (cu sedii în Sydney, New York şi México), referindu-se la cheltuielile pentru desfăşurarea acestui război afirma:

„... numai cheltuielile referitoare la actul criminal din 11 Septembrie 2001, a costat State Unite circa 80 miliarde dolari adică circa 8% din PNB-ul SUA.

Mai recent, numai costurile legate de sectorul transporturilor aeriene se ridică la peste 7.4 miliarde dolari, ceea ce poate fi comparat cu profiturile aproximative ale acesteindustri şi care ajung la 8.6 miliarde".

Într-unul din Rapoartele Serviciului de Cercetări pentru Congres se menţionează că în 2011 Congresul american a aprobat cheltuieli în valoare de 1, 283 trilioane dolari pentru:

- desfăşurarea operaţiunilor militare.
- îmbunătăţirea bazei de securitate.
- reconstrucţii.
- ajutorul acordat diferitelor ţări.
- cheltuielile alocate ambasadelor şi
- cheltuielile pentru asistenţa medicală a veteranilor ce au participat la operaţiuni militare iniţiate înainte

de atacul de la 11 septembrie 2001.

Din acest total (1, 283 trilioane), 806 miliarde dolari au fost alocate pentru cheltuielile destinate războiului din Iraq şi 444 miliarde dolari pentru Afghanistan şi alte cheltuieli. (Sursa: http://247 wallst.com/investing/2013/04/19, Jon C. Ogg)

Pentru perioada între 2001 şi 2015 sumele totale aferente au cunoscut unele modificări reflectate în tabelul (8), alăturat:

Tabelul Nr. 8

Sumele cumulate solicitate pentru operaţiunile militare în perioada

2001 – 2015

ca parte din bugetul naţional al SUA

(bilioane = miliarde)

	Total Sume Cumulate				
	Miliarde $			*	*
Cheltuieli cumulate	**2001 – 2014 Adoptate**	**2015 Solicitate**	**2001 – 2015 Solicitate**	**2001 – 2014 Adoptate**	**2015 Solicitate**
Afghanistan	686.6	58.1	743.7	43	79
Irak	814.6	5.0	819.6	51	7
Securitate*)	27.4	0.1	27.5	2	0
Ale cheltuieli	81.3	10.4	91.7	5	14
TOTAL	**1608.9**	**73.5**	**1,682.4**	**100**	**100**

Notă: „) Îmbunătăţirea bazei de securitate

Sursa: Departament of Defense, (DOD), pentru anul fiscal 2015.

Toate aceste cheltuieli sunt direct legate şi de numărul de soldaţi trimişi în aceste acţiuni militare ale SUA în Afghanistan şi Irak.

Pentru perioada 2002 – 2007 numărul trupelor reflectă combinarea (efectului-n. n creşterii numărului de soldaţi în Afghanistan după atacul din 11 Septembrie 2001 şi al invaziei Irak-ului în 2003, operaţiuni aprobate de preşedintele George W. Bush în perioada 2007 – 2008.

Următoarea fază includea retragerea trupelor din Irak, în decembrie 2012 şi crearea unui sistem de apărare în Afghanistan iniţiat de preşedintele Bush în 2008 şi continuat de către preşedintele Barack Obama în 2009. Acest plan de apărare a culminat în mai 2011 şi a fost urmat de faza retragerii de trupe care urma să se încheie în ianuarie 2017 odată cu încheierea mandatului prezidenţial al lui Barack Obama.

Evoluţia planurilor de creştere/scădere a numărului de soldaţi până în ianuarie 2017, se poate vedea şi din graficul (4), care prezintă cele două curbe ale numărului de soldaţi americani în Iraq şi Afghanistan.

Şase luni după invazia Iraq-ului, în martie 2003, numărul trupelor americane ajunsese la 149.000. În decembrie 2003 numărul trupelor scăzuse la 124.000 şi a rămas la acest nivel pentru trei ani.

În ianuarie 2007, preşedintele Bush a iniţiat protecţia Irak-ului ca urmare a creşterii nivelului violenţei şi a solicitării de suport împotriva luptei cu insurgenţii.

Graficul 4

Evoluţia numărului de soldaţi americani în perioada 2001 – 2017

(mii de soldaţi)

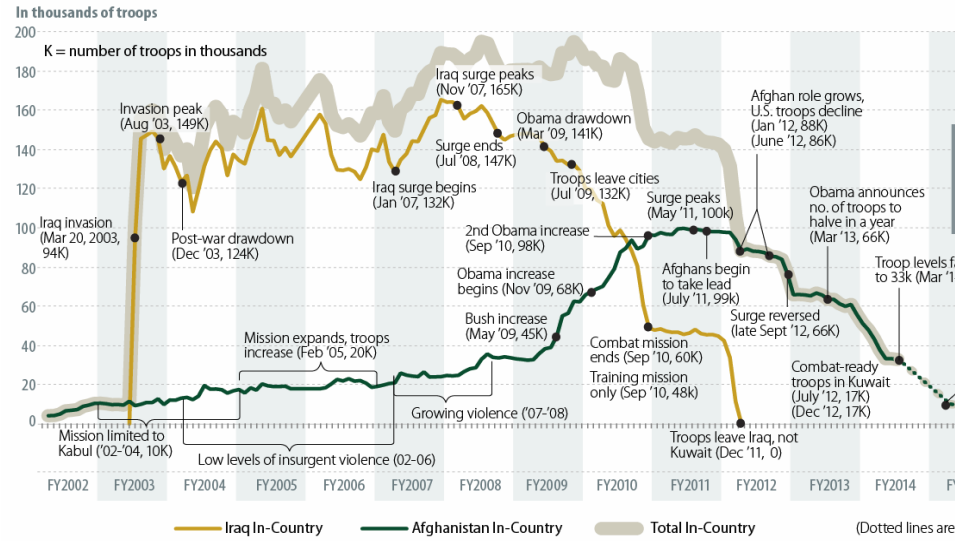

Sursa: ibidem DOD, 2016

În noiembrie 2007, numărul soldaţilor a crescut din nou ajungând la 165.000, ca după 8 luni (în iulie 2008), preşedintele Bush să decidă reducerea din nou a trupelor până la nivelul de 147.000.

Noua administraţie sub conducerea preşedintelui Obama a revizuit în ianuarie 2009, strategia războiului din Irak şi Afghanistan şi a decis ca trupele americane să-şi schimbe obligaţiile trecând de la trupe active la consultanţi şi asistenţi militari, reducând în acelaşi timp numărul la 141.000 în luna martie şi la 50.000 în luna septembrie 2010[40]

Estimările privind cheltuielile efectuate de către Statele Unite au marcat această ascensiune şi ulterior scăderea numărului de soldaţi.

---

40 DOD, "Conferința de presă cu Secretarul Departamentului de Apărare- Gates," December 14, 2009; OEF-Războiul din Afganistan denumit: Operation Enduring Freedom; OIF/OND- Războiul din Irak denumit: Operation Iraqi Freedom/Operation New Down (care s-a încheiat la 31 decembrie 2011)

Iată grafic cum a avut loc această fluctuaţie:

Graficul 5 **Evoluţia cheltuielilor S.U.A. şi a numărului de soldaţi în acţiunile militare din Afghanistan şi Irak**
(în miliarde dolari)

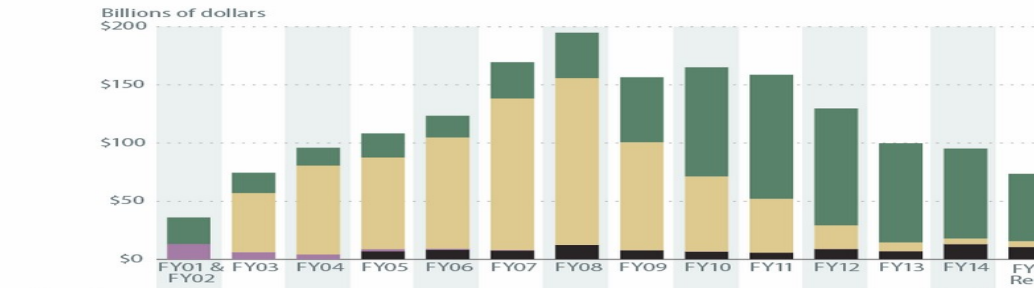

Operation	FY01 & FY02	FY03	FY04	FY05	FY06	FY07	FY08	FY09	FY10	FY11	FY12	FY13	FY14	Cumulative Enacte
Afghanistan/ OEF[b]	$23	$17	$15	$21	$19	$31	$39	$56	$94	$107	$101	$86	$77	$5
Iraq/ OIF/OND[c]	$0	$51	$77	$79	$96	$131	$144	$93	$65	$47	$20	$8	$5	$
Enhanced Security[d]	$13	$6	$4	$2	$1	$1	$**	$**	$**	$**	$**	$**	$**	$*
Other[e]	$0	$0	$0	$7	$8	$7	$12	$7	$6	$5	$9	$7	$13	$1
Total	$36	$74	$96	$108	$124	$170	$195	$157	$165	$159	$130	$100	$95	$7

* Cumulative enacted (FY01–FY14). ** Amounts less than $200 million.

Sursa: Centrul de Studii pentru Securitate şi Comitetul Congresului, 2014

Activitatea de îmbunătăţire a Sistermului de Securitate (denumit: Operation Noble Eagle), primise în primul an după atacul din 11 septembrie 2001, un fond de 13 miliarde dolari din care au fost distribuite:

- 1.3 miliarde dolari pentru reconstrucţia Pentagonului
- 1.3 miliarde dolari pentru îmbunătăţirea sistemului de securitate şi asigurarea patrulării aeriene pe parcursul a 24 de ore zilnic şi reactivarea rezerviştilor pentru garda de bază.

Aceste fonduri s-au redus la 4 miliarde dolari pentru anul 2003 şi apoi la 2 miliarde dolari în 2004.

Din 2005 aceste sume au scăzut la sub 1 miliard dolari şi s-au menţinut la acelaşi nivel şi în 2006; apoi au scăzut la 500 milioane în 2007 şi apoi la circa 100 milioane în 2008.

(**Sursa:** Raport for Congress, by Research Service,

December 8, 2014)

Diverse surse informaţionale obţinute din Rapoartele pentru Congresul SUA, referitoare la problematica războiului împotriva terorismului confirmă următoarele date pentru Statele Unite:

Tabelul Nr. 9

Sumele cheltuite de către S.U.A.

(miliarde dolari SUA)

Anul	**Suma cheltuită**
2001	28.7
2002	16.9
2003	72.5
2004	91.1
2005	78.8
2006	124, 0
2007	169.4
2008	186.9
2009	153.1
2010	163.4
2011	159.5
2012	126.6
2013	93.1

2014	91.9
2015	74.7
2016	73.7
2017	73.7

Sursa: Departamentul de Apărare şi Biroul pentru Conducere şi Buget

Raport pentru Congres, pe anii ’2001 – 2016 şi prognoza (Obama), pentru 2017

Note referitopare la tabelul de mai sus:

În 2001, preşedintele Bush a cerut Congresului acordarea unui fond de 20.8 miliarde dolari pentru pornirea războiului din Afghanistan. Reanalizându-se cererea s-a ajuns la concluzia că ar fi necesară o sumă de 28.7 miliarde dolari

În Noiembrie 2002, Congresul a aprobat Legea de creare a Actului de Constituire a Departamentului de Securitate Naţională, care avea la bază 22 de agenţii independente care se ocupau de securitatea naţională.

În 2004, acţiunea SUA împotriva insurgenţilor din Irak a costat 75.9 miliarde dolari. În acelaşi timp SUA a cheltuit încă 14.5 miliarde dolari în Afghanistan şi încă 0.7 miliarde pentru îmbunătăţirea sistemului naţional de securitate.

În 2005, a existat o discrepanţă în calculul cheltuielilor. Războiul din Afghanistan a inclus protecţia Afghanistanului împotriva atacurilor grupurilor de sub comanda Taliban. În Raportul prezentat Congresului privind costurile războiului din Iraq au fost indicate 85.5 miliarde dolari, dar Departamentul Apărării şi Biroul pentru Conducere şi Buget au comunicat suma de 78.8 miliarde dolari.

În 2006, cheltuielile destinate războiului din Iraq au scăzut cu 19 miliarde, cu toate că actele de violenţă ale

atacatorilor teroriști s-au intensificat.

Președintele SUA a criticat NATO pentru trimiterea unui număr insuficient de soldați în Iraq.

În 2009, Barack Obama a preluat mandatul Administrației sale la mijlocul anului bugetar. El a dispus trimiterea în luna aprilie a unui număr de 17.000 de soldați în Afghanistan și a anunțat că va mai trimite 30.000 de soldați în luna decembrie urmând să completeze numărul de soldați până la 68.000.

Ulterior, Președintele Obama și-a schimbat strategia urmărind lichidarea insurgenților talibanezi și a celor din al-Qaeda care se refugiaseră și se ascunseseră în Pakistan.

Din surse oficiale prezentate în unele Rapoarte ale Casei Albe a reieșit că următoarea decizie a lui Barack Obama a fost aceea de retragere a trupelor americane începând cu anul 2011. În acest timp numai cheltuielile militare destinate războiului din Irak s-au redus până la 95.5 miliarde dolari.

La 1 mai 2011 Osama bin Laden a fost omorât de către un comando al trupelor speciale americane. Obama a anunțat că va retrage 10.000 de soldați din Afghanistan până la sfârșitul anului și alte 23.000 de trupe până la sfârșitul anului 2012.

În 2012, președintele Obama a anunțat că va mai retrage 23.000 de trupe până la mijlocul verii, lăsând numai 70.000 de trupe pe front. După consultări prealabile a ajuns la concluzia că va accelera retragerea trupelor în 2013, cu atât mai mult cu cât aceste trupe nu erau agreate de către populația afghanistană.

În 2014, Obama a anunțat retragerea finală a trupelor din Afghanistan, lăsând acolo numai un număr de 9.800 de soldați, până la sfârșitul anului.

(Sursa: Consiliul pentru Relații Străine)

Cele 73.7 miliarde dolari cheltuite în 2016 au inclus cheltuielile destinate pregătirii militare și echipamentul destinat trupelor de opoziție din Irak și din Siria.

Pentru 2017 se prognozase (de către Administrația Obama), cheltuirea unei sume de 73.7 miliarde dolari din

care 58.8 miliarde pentru operaţiunile militare din Afghanistan, Irak şi Levant precum şi pentru creşterea suportului destinat Europei şi 14.9 miliarde destinate acţiunilor contraterorismului. (**Sursa:** Raport al Departamentului de Apărare, SUA, 2016)

*

După toate aceste cheltuieli şi încă multe altele care nu au fost şi nu sunt de primă urgenţă, mai poate cineva să se întrebe de ce şi cum s-a ajuns la o asemenea explozie a deficitului bugetar al Statelor Unite ce a depăşit 21 trilioane dolari? Cât de mult se va putea reduce acest enorm deficit bugetar, rămâne ca un enorm semn de întrebare pentru noul preşedinte Donald Trump şi întreaga sa administraţie. În afara unora dintre membrii partidului democrat care suferă de pe urma pierderii alegerii de către cantidata democrată Hillary Clinton şi vor căuta pe cât le va fi posibil să creeze tot felul de dificultăţi planurilor administraţiei Trump de refacere a poziţiei S.U.A. pe plan naţional şi internaţional, o mare parte a populaţiei americane este optimistă la ceea ce este şi va fi în continuare în politica noului preşedinte.

9.1.2. Cum ar putea fi învins terorismul?

Pe la sfârşitul anului 2005 în urma unor informaţii precise ale inteligenţei americane, o parte dintre trupele speciale americane au iniţiat o acţiune împotriva Al-Qaeda care îşi organizase unul dintre sediile sale, la acea data, în Irak. După informaţii care timp îndelungat au fost considerate ca strict secrete, operaţiunea ce purta numele „Obiective Rivergate”, a avut succes şi un număr mare de teroriști au fost prinşi iar alţii au fost omorâţi.

În urma acestei acţiuni, la sediile atacate, s-au găsit o mulţime de informaţii care dovedeau planurile de viitor ale acestei organizaţii teroriste şi unele dintre obiectivele ce urmau să devină ţinte ale atacurilor lor.

La mai puţin de şase luni a fost organizat o nouă acţiune militară americană la un alt sediu al Al-Qaeda unde

se desfăşura o întrunire condusă de Abu Musab al-Zarqawi [(1966 – 2006) – născut ca Ahmad Fadeel al-Nazal al-Khalayleh][41]. În această acţiune a fost capturat un computer care conţinea informaţii scrise şi un video al lui al-Zarqawi, în care se descria schimbarea de tactică şi de strategie în acţiunile organizaţiei teroriste Al-Qaeda.

Referindu-se la acţiunile grupărilor teroriste, generalul Michael T. Flynn în cartea *„The field of Fight”*[42] susţine ideea după care inamicul trebuie cunoscut; el i-a ca exemplu opinia unuia dintre generalii chinezi şi un remarcabil strateg militar, Sun Tzu (544 înNr-495 înNr) care în lucrarea *„Arta războiului”* scrisă prin anii 580 âHr, afirma necesitatea cunoaşterii inamicului, a intenţiilor şi planurilor de luptă, a forţei sale militare şi a relaţiilor sale cu alţii.

Ideile susţinute cu sute de ani în urmă pot fi considerate de mare actualitate şi sunt venite împotriva concepţiei fostului preşedinte Obama, care în calitatea sa de comandant suprem al armatei, aşa cum am mai amintit, interzise descrierea acestui inamic ce se manifestă pe plan mondial şi numirea lui drept Islamism radical.

Este suficient să ne reamintim că în perioada campanieie electorale ce a avut loc în 2012 între Barack obama şi Mitt Romney, preşedintele Obama şi susţinătorii lui considerau că Al-Qaeda, a fost distrusă când de fapt această grupare teroristă îşi continua activitatea criminală şi chiar îşi dublase forţele. De atunci şi până în prezent

---

41 Abu Musab al-Zarqawi militant islamist iordanian care a condus o tabără paramilitară de
antrenament în Afganistan. A devenit cunoscut pe plan mondial după ce a fost găsit
responsabil pentru o serie de atentate și decapitări comise în Irak în timpul războiului.
(Pentru infomații mai detaliate, vezi sit-ul cu acest nume din Wikipedia).

42 Lucrare citată în bibliografie, pg. 41 și urm.

acţiunile acestei organizaţii şi a altora similare acţionează şi mai vehement în Pakistan, Afghanistan, în Irak, în Yemen, în Africa de Este, de Nord şi de Vest.

Practic, acest duşman periculos care îşi desfăşoară acţiunile criminale pe baza unor principii false sub vălul unui fanatism religios, se bazează şi pe unii aliaţi printre care se numără Coreea de Nord, Venezuela şi alte ţări.

Faţă de fosta Administraţie a lui Barack Obama care ascundea realitatea despre multiplele riscuri şi poziţia în care se găseau Statele Unite ca necâştigătoare a acestui război, preferând – după o veche metodă aplicată şi de către comunişti, de a vorbi numai de succesele obţinute de SUA, generalul Flynn afirmă: *„suntem în momentul în care trebuie spus adevărul”.*

Generalul Flynn aminteşte în cartea sa că în 2014, a fost dat afară din funcţia de Director al Agenţiei de Inteligenţă a Apărării, pentru că afirmase în faţa unuia dintre Comitetele Congresului SUA:

„Noi nu suntem mai în siguranţă în prezent faţă de cum am fost câţiva ani în urmă”.

De asemeni trebuie amintit că în vara anului 2015 o mulţime de analişti militari au protestat împotriva unora dintre superiorii lor de la CENTEOM[43] care le cenzurau, le blocau sau le modificau rapoartele referitoare la evoluţia diverselor evenimente militare ce aveau loc.

Se modificau sau se eliminau informaţii despre acţiunile Iranului care era răspunzător de moartea a sute de soldaţi americani în Liban, Africa de Est, Irak şi Afghanistan.

Realitatea este că multe informaţii militare au fost şi continuă să fie socotite ca strict secrete chiar şi pentru mulţi dintre cei ce trebuie să fie informaţi despre ceea ce se petrece în diferitele zone cu conflicte militare (din întreaga lume – n.n.), în care au fost şi încă sunt implicaţi mulţi soldaţi americani şi ai alianţei internaţionale.

Cu multă greutate, în urma unor îndelungate

43 CENTCOM-Centrul de Comandă pentru războiul din Orientul Mijlociu

controverse cu caracter politic au fost declasificate unele dintre informaţiile care se refereau la acţiunile barbare comise de grupările extremist, despre care am mai amintit, printre care: decapitări, crucificări, arderea de vii a soldaţilor captivi, execuţii în masa şi alte.

Toate aceste acţiuni criminale sunt similare – după cum afirmă Flynn, ideologiei hitleriste descrisă în cartea lui Hitler Mein Kampf, şi practicate de către soldaţii islamismului Radical.

Din păcate încă mai sunt mulţi americani şi personalităţi din alte ţări, care sunt neinformaţi sau prefer să folosească „ochelari de cal" atunci când se vorbeşte despre acţiunile ce au loc în Siria, Irak, Yemen şi în Sinai, unde teroriştii membri ai diverselor organizaţii îşi manifestă în continuare prezenţa prin diverse şi multiple atrocităţi.

Puţini sunt cei care cred în ideea continuării şi lichidării teroriştilor extremişti care şi-au manifestat prezenţa pe teritoriul Statelor Unite, în Europa sau în alte colţuri din lume.

Acestor oameni trebuie să li se explice că Statele Unite şi întreaga lume civilizată este în prezent într-un continuu război împotriva unor diavoli inspiraţi de o concepţie totalitaristă şi care în baza unei propagande deşânţate, speră la o victorie pe plan mondial a Radicalismului Islamic.

Mulţi dintre cei ce se opun acestui război, pun problema costului acestuia. Faptul ca atare este real, un asemenea război este costisitor, dar chiar dacă se pune această problemă, costului unui asemenea război, nu îşi poate găsi comparaţie cu actele barbare de care sunt capabili aceşti islamişti radicali extremişti, în special când este vorba de civilii nevinovaţi sau de soldaţii diferitelor armate ale coaliţiei internaţionale.

Lupta împotriva terorismului trebuie să se bazeze pe urmărirea cu multă atenţie a unora dintre ţările care oficial se consideră drept „parteneri" în lupta împotriva terorismului, dar în realitate, susţin (în mod direct sau

indirect – n.n.), organizaţiile teroriste.

Unora dintre ţări, (cum ar fi de exemplu Pakistanul), trebuie să li se spună clar şi cu multă hotărâre că Statele Unite şi întreaga lume liberă şi civilizată nu poate tolera existenţa şi folosirea unor asemenea terenuri de instrucţie a membrilor organizaţiilor teroriste (de tipul Taliban, Haqqani şi Al-Qaeda), sau manipularea în mod ilicit în favoarea şi prin intermediul network-urilor teroriste a unor sume enorme de bani, sau acordarea unor condiţii şi a unor protecţii împotriva acţiunilor de apărare a lumii libere.

Împotriva unor asemenea acte, ce nu pot fi admise, se vor lua în scurt timp măsuri severe prin blocarea diverselor fonduri care sunt manipulate în mod illegal şi prin tăierea ajutoarelor acordate (cum este în cazul Pakistanului[44]).

Atenţia diverselor organisme şi instituţii a căror misiune este cea de protecţie a populaţiilor civile din diverse ţări, trebuie să fie îndreptată spre cunoaşterea cât mai în detaliu şi cât mai largă a modului de gândire şi manifestare a acestui duşman mondial.

Un asemenea duşman nu trebuie subestimat, întrucât se bazează pe suportul unor persoane cu o înaltă pregătire tehnică, economică, militară şi propagandistică şi sunt într-o continuă creştere numerică, proveniţi din diverse ţări; aceştia sunt dispuşi să-şi sacrifice viaţa fără să aibă o bază a realităţii ci sunt orbiţi printr-o propagandă şi un mit al unei false ideologi.

În Octombrie 2015, în urma unei ambuscade a armatei americane şi a coaliţiei, în Afghanistan, împotriva

---

44 Un număr de rapoarte ale mass-mediei americane și internaționale precizează că SUA a dat
Pakistan 1,5 miliarde dolari drept ajutor. Alte rapoarte ale mass-mediei citează estimările
Congresului din care rezultă că SUA a dat Pakistanului între 18 și 19 miliarde dolari din
Septembrie 2011 până în prezent. (Sursa: Raport al Congresului SUA, 2016)

unui teren de instrucţie al teroriştilor, generalul John F. Campbell (1957 –) care a condus această acţiune a confirmat că era vorba de un teren de circa 3.000 km² coordonat de Al-Qaeda. Condiţiile de antrenamente erau similare cu cele folosite şi în alte ţări din lume şi erau conduse de experţi militari (mulţi dintre aceştia, foşti ofiţeri superiori din armata lui Saddam Hussein, după cum mai am mai amintit-o.n.).

Aceasta dovedeşte că activitatea teroristă este în continuare şi într-o rapidă creştere din punctul de vedere numeric al simpatizanţilor şi al pregătirii lor militare.

Este suficient să amintim atacurile teroriste din 2015 ce au avut loc în Paris (Franţa), San Bernardino (California – SUA), în diverse oraşe din Israel, sau acţiunile teroriste ce au avut loc în prima parte a anului 2016 când terorişti sinucigaşi au acţionat în Jakarta (Indonezia), Istanbul (Turcia), în Bruxelles (Belgia) şi în luna 2017 în Manchester şi la Londra; numai aşa ne putem da seama de pericolul pe care îl reprezintă aceste organizaţii teroriste pentru întreaga lume.

Peste 8.000 de oameni au murit în 2011, peste 30.00 au murit în 2014 în urma atacurilor teroriste.

În 2016, într-un interviu pe care l-a dat Brett McGurk (1973 –), reprezentantul prezidenţial special pentru Coaliţia Globală ce se ocupă de contracararea Statul Islamic din Irak şi Levant, afirma că au fost antrenaţi peste 35.000 de soldaţi din 100 de ţări în acţiunile din aceste zone.

Să neglijezi asemenea aspecte sau să consideri că au loc numai succese în lupta contra terorismului şi în special al ISIS, dovedeşte că ceva este deosebit de greşit la nivelul conducerii Statelor Unite.

Generalul Flynn afirmă că trebuie să privim realitatea din care rezultă că suntem într-o criză deosebit de serioasă[45].

Indiferent de modul de evoluţie al diverselor

45 Michael T. Flynn, The Field of Fight, lucrarea citată în bibliografie, pg. 170

organizaţii extremist jihadiste, acestea nu trebuie neglijate ci trebuie combătute cu maximă de intensitate până la lichidarea lor definitivă.

Omenirea are experienţa unor războaie duse împotriva nazismului, fascismului şi a comunismului, a unor ideologii politice care aveau un caracter similar anti-uman şi o concepţie totalitaristă.

O asemenea luptă trebuie îndreptată în prezent împotriva acestor curente islamist radicale şi a efectelor anti-umane pe care le practică.

În timpul războiului rece împotriva sistemului comunist sovietic şi din ţările de sub umbrela Moscovei, lumea liberă a fost profund inspirată în această luptă, de convingerea imanenţei lichidării sistemului comunist totalitar ce opresa sute de milioane de oameni.

Cei mai în vârstă care au trăit acele zile îşi amintesc de politica dusă de Nichita Hruşciov care a bătut cu pantoful în masa la ONU şi la ambasada Poloniei din Moscova urlând: *trebuie îngropat capitalismul iar comunismul să devină victorios peste tot pe glob.*

Istoria a dovedit cât de absurd a fost această concepţie şi modul ei de manifestare.

Experţii militari, printre care se numără şi lt. Generalul Michael T. Flynn, un om cu o experienţă de peste 30 de ani în domeniul militar şi al inteligenţei, consideră că victoria împotriva acestor barbari se poate realiza prin:

— Distrugerea armatei jihadiste, omorârea sau capturarea conducătorilor lor.

— Discreditarea totală a ideologiei islamist-radicale.

— Crearea unei noi alianţe globale specifică secolului 21, precum şi prin

— Eliminarea regimurilor existente în diverse ţări care susţin acest inamic comun[46].

Fără nicio discuţie că asemenea planuri nu sunt nici uşoare şi nici nu pot fi finalizate în scurt timp, dar trebuie începute cât mai curând posibil şi continuate până la

46 Michael T. Flynn, ibidem, pg. 170

victoria lor deplină.

Un asemenea duşman îşi recrutează noi forţe printr-o continuă propagandă, folosindu-se de mijloacele cele mai modern ale tehnologiei informaţionale şi ale mediei sociale printre care: Facebook şi Twitter creând o adevărată explozie propagandistică prin internet şi ţinând permanent legătura cu membrii diverselor grupuri ale organizaţiilor teroriste cu noii recrutaţi şi cu cei ce formează grupurile „sleeper cells”.

Diferitele afirmaţii ale acestor conducători ai grupărilor teroriste sunt mobilizatoare la acţiunile de război în timp ce Statele Unite prin Administraţia Obama în mod deliberat le negau existenţa.

Principala întrebare pe care şi-o pun mulţi americani şi diverşi oameni din alte ţări este: cum ar fi posibil ca cei care au creat aceste mijloace de comunicare prin satelit (cum ar fi Facebook, Twitter şi altele – n.n.), să găsească soluţiile cele mai adecvate de blocare a unor asemenea acţiuni?

Sunt convins că aşa cum există posibilitatea de blocaj a anumitor informaţii telefonice, sau televizate să existe şi posibilitatea blocării sau anulării unor asemenea informaţii după ce au fost obţinute şi analizate.

În lupta împotriva terorismului mondial, un rol important îl va avea combaterea sau convingerea unora dintre conducătorii unor ţări care chiar dacă nu se opun în mod direct, acţiunilor de lichidare a radicalismului Islamic, nu acţionează în acelaşi sens cu toţi cei care trebuie să creeze noua alianţă mondială.

Atenţia popoarelor lumii trebuie să fie îndreptată împotriva acestor criminali şi a actelor lor barbare, care nu sunt de data recentă ci de zeci şi chiar de sute de ani.

Este interesant faptul că preşedintele Putin duce o anumită politică faţă de islamismul terorist, cu toate că îşi poate aminti de faptul că Ayatolah Khomeini, ca lider al lumii islamice, i-a solicitat dictatorului sovietic Leonid Brejnev (1906 – 1982), să se convertească la Islamism, că Iranul a trimis imami radicalizaţi şi mii de exemplare din

Koran în zonele din Rusia unde populaţia este în majoritate musulmană iar ulterior, Federaţia Rusă a avut de luptat împotriva atacurilor grupărilor islamist radicalizate ale Cecenilor.

Walter Laqueur (n.1921) [47], în lucrarea *Puţinismul*,[48] consideră: *„lupta împotriva islamismului militant radical nu este simplă, întrucât acţiunile acestor grupări extremiste se desfăşoară în mod ascuns, conspirativ, subteran, ceea ce îl determină pe Vladimir Putin să fie ezitant în intenţia de a integra Tadjikistanul şi Kirkistanul în Federaţia Rusă".*

De asemenea trebuie amintit după cum scrie Flynn în lucrarea amintită[49] că Yevgheny Sysoyev, Directorul Adjunct al Serviciului de Inteligenţă al Rusiei, apreciase că 20 – 25% din cei 20.000 de luptători ce au aderat la grupările teroriste ale ISIS din Siria, provin din fosta Uniune Sovietică şi din actuala Federaţie Rusă.

În această zonă Iranul este deosebit de activ în susţinerea radicalismului grupărilor Shite şi ca atare se poate desprinde concluzia că această parte a Asiei Centrale rămâne o zonă deosebit de periculoasă pentru Federaţia Rusiei cât şi pentru alte zone din lume.

Speranţa învingerii grupurilor teroriste dintr-o anumită zonă nu înseamnă şi încheierea războiului cu aceştia.

După o practică folosită şi de către armata hitleristă (în ultimele zile ale războiului al Doilea Mondial, când se cunoştea deja rezultatul războiului şi, victoria aliaţilor), dintr-o ură înverşunată împotriva învingătorilor şi a unui profund fanatism, ultimii soldaţi, care încă nu se predaseră, continuau să lupte până la ultimul glonţ pe care îl aveau în puşcă şi fugind lăsau în urma lor zone întregi în

47 Walter Laqueur născut în Breslau, astăzi Wrocław, istoric și publicist american de origine germană.

48 Walter Laqueur, Putinismul, lucrare citată în bibliografie, pg. 67

49 Michael T. Flynn, ibidem, pg.172

care ascunseseră mine sau capcane explozive, care explodau la atingere lor sau a diverselor fire ascunse peste câmpurile de luptă, sau în alte diverse colţuri (case, şcoli, spitale etc).

Similar, jihadiştii islamici dând dovada unui fanatism profund, pierzând anumite teritorii în special din nordul Siriei (cum ar fi de exemplu în oraşul Manjib) sau din alte oraşe sau sate din Iraq, au întins tot felul de mine şi capcane care au provocat, după unele informaţii furnizate de mass media internaţională[50], moartea sau rănirea a zeci de localnici nevinovaţi (în case, şcoli, spitale şi chiar în moschee).

Sursa, Reuters, 2017

Marea majoritate a locurilor pe care în urmă cu luni de zile grupările teroriste le controlau au ajuns să fie zone întinse pe zeci de kilometri, cuprinzând zeci de sate şi oraşe, pline de mine şi tot felul de capcane explozibile care se declanşează la deschiderea luminii, când se dă drumul să curgă apa la un robinete, când se deschide o uşă sau chiar folosindu-se corpurile unor persoane care au murit, în momentul în care se încearcă ridicarea corpului celui mort, explodează o bombă sau o grenadă; şi mai grav este când asemenea capcane sunt puse în jucăriile copiilor.

50 The Economist, 1 Aprilie 2017, pg.41

Unii experţi pirotehnişti englezi, membrii ai grupului MAG[51] au reuşit să dezamorseze peste 1.000 de bombe în circa 7 luni şi în acelaşi timp se consideră că dezamorsarea tuturor acestor bombe în Siria ar fi posibilă într-un interval de peste 30 de ani.

Statisticile internaţionale confirmă că în perioada 1999 – 2014 numărul acestor mine şi capcane instalate în zonele ocupate, a scăzut destul de mult (de la peste 8.000 la sub jumătate), dar a crescut din nou în 2015 şi continuă să crească în prezent.

Dacă nu se va crea o asemenea alianţă mondială, dacă nu va exista din partea tuturor ţărilor o asemenea determinare spre victoria finală, islamismul radicalist va face tot ce va fi posibil şi îşi va extinde tentaculelel otrăvite peste un număr cât mai mare de zone sau ţări de pe glob şi va profita de fiecare loc unde se va crea la un anumit moment dat un vid politic.

Acesta este principalul motiv pentru care trebuie strânse legăturile cu unele ţări printre care se numără: Polonia, Ungaria, Republica Cehă, India, Argentina, Australia, Anglia, Italia şi cu alte ţări care s-au dovedit parteneri oneşti în lupta împotriva islamismului radicalizat şi în care populaţiile civile au avut de suferit sau sunt în primejdie din cauza acestor grupări extremiste.

10. Unele fapte ce trebuie luate în consideraţie în legătură cu imigraţia ilegală în Statele Unite şi în alte ţări din lume

Chiar dacă întreaga lume este îngrijorată de manifestarea unor acţiuni criminale din partea unor

---

51 MAG - Mines Advisory Group: organizație non-guvernamentală care ajută oamenii afectați de mine terestre, arme neexplodate, arme de calibru mic și arme ușoare. MAG a fost înființat în 1989 de Rae McGrath ca răspuns la minele terestre și muniția neexplodată lăsată de războiul sovietic din Afganistan.

organizaţii extremiste-jihadiste islamiste, Administraţia de la Washington sub preşedinţia lui Barack Obama a decis să crească numărul refugiaţilor ce vor fi admişi în SUA.

După informaţii Oficiale, Statele Unite au admis 85.000 de refugiaţi veniţi din diverse ţări din lume începând din Octombrie 2015. Din totalul aprobărilor, privind intrarea în Statele Unite, 3.000 de locuri s-au atribuit celor din America Centrală.

Totalul aprobărilor se referă la o cifră ce ajunsese în 2016 la 15.000 de persoane şi care era în creştere faţă de un an precedent. Dintre aceştia, 10.000 de persoane, (în conformitate cu afirmaţia înaltului Comisar pentru problemele Refugiaţilor, din cadrul ONU), urmau să fie primite din Siria. Cu toate că procedurile de verificare a celor veniţi ca refugiaţi durează, aşa după cum am mai amintit, între 18 şi 24 de luni, plafonul admiterilor (după opinia celor din Administraţia Obama), pentru anul 2017 urma să se ridice la 100.000 persoane.

În acelaşi sens preşedintele Barack Obama propusese ca în toamna anului 2017 să se organizeze o amplă şedinţă la nivelul Ansamblului General al ONU solicitând tuturor naţiunilor lumii să acorde asistenţă umanitară şi suport financiar tuturor refugiaţilor din diverse ţări din lume.

Opoziţia pentru o asemenea idee se manifestă de luni de zile din partea ambelor partide din Statele Unite dar cea mai vehementă voce împotriva unui asemenea program pe care Statele Unite urma să-l aplice, a venit din partea candidatului la preşedinţia S.U.A., Donald Trump, care a propus construirea unui zid de-a lungul graniţei cu Mexicul pentru a se opri invadarea ilegală a celor din Mexic, precum şi aplicarea unui sistem strict de verificare a graniţelor ţării, oprirea temporară a intrării celor de origine musulmană, introducerea unui regim de verificare a tuturor migranţilor din ţările islamice pentru a se bloca orice risc de intrare în Statele Unite a unor luptători ai ISIS care sunt gata să provoace mari tulburări şi crime în Statele Unite.

În urma actelor criminale săvârşite de membri al-

Qaida şi ISIS, (începând cu actul terorist din 11 Septembrie 2001, continuând cu atacul din 11 martie 2004 din metroul din Madrid, cu actul terorist din 7 iulie 2005 din Londra şi apoi cel din martie 2017 din Londra, cel de la începutul lunii aprilie 2017 din Sanct Petersburg (Rusia), şi cel de la 7 aprilie 2017 din Stockholm şi încă multe altele cum a fost atacul terorist din timpul Maratonului din Boston, din 15 aprilie 2013 (statul Massachusetts), cu actul terorist din localitatea San Bernardino, (California), din 2 decembrie 2015, cu actele antisociale din Germania, din Turcia şi din alte ţări, (din Franţa, Belgia, Manchester – UK), toate acestea au evidenţiat lungul conflict între lumea occidentală şi cea islamică extremist-teroristă.

Cu tot suportul pe care preşedintele Obama l-a avut din partea membrilor partidului democrat, la 11 ianuarie 2016, peste 100 de membri ai partidului democrat, au semnat o scrisoare acuzând Administraţia de la Casa Albă de aplicarea unui act „anti-uman" privind deportarea refugiaţilor care au venit în S.U.A. fugind de violenţele existente în ţările lor de origine.

Răspunsul Casei Albe a fost:

Nu vom opri aceste raiduri (de verificare a imigranţilor ilegali – n.n.)!

Secretarul de Stat John Kerry la un interviu pe care l-a dat presei americane a afirmat:

„... noi nu putem asigura amândouă standarde:

să asigurăm o viaţă după tradiţiile americane şi totodată să asigurăm standardele de securitate ale populaţiei americane".

În Noiembrie 2014 Departamentul de Securitate emisese un nou set de noi reguli care prevedeau elemente complimentare de asigurare a unor priorităţi. Cele mai multe dintre aceste reguli erau îndreptate către cei care au intrat *ilegal* în Statele Unite şi locuiau în SUA pentru mai mulţi ani (se discuta de o perioadă de cinci ani – n.n.) şi care putea fi luată în consideraţie atunci când se făceau referiri la integrarea refugiaţilor în societatea americană şi

să nu fie deportaţi.

În ziua în care au apărut aceste reglementări, preşedintele Obama a anunţat aplicarea unui act executiv care avea menirea de a proteja circa 5 milioane de imigranţi de la deportări.

Actul executiv propus de preşedintele Barack Obama a fost oprit la nivelul Curţii Supreme, iar Secretarul Departamentului de Securitate, Jeh Charles Johnson (n.1957), a făcut unele precizări din care rezulta că familiile, copiii şi alţii care au trecut recent graniţele Statelor Unite – şi care nu au primit statutul de azilanţi şi oricare ordin de deportare începând cu 1 Ianuarie 2014, vor fi verificaţi şi incluşi în listele de deportare.

Aplicarea măsurilor impuse de Departamentul de Securitate al Statelor Unite au confirmat că imediat după 1 ianuarie 2016, 121 de adulţi şi copii au fost luaţi de către Agenţiile de Imigraţie şi executare a legalităţii, au fost reţinuţi pentru o perioadă scurtă de timp pentru verificări, după care au fost deportaţi în ţările de origine din America Centrală.

Urmărind îndeaproape problema deosebit de dificilă din punctul de vedere legal şi totodată din punctul de vedere al politicii democratice condusă de preşedintele Obama, s-a putut remarca ca un act pozitiv, reacţia Curţii Supreme a Statelor Unite care a anunţat la 19 ianuarie 2016 că va reanaliza poziţia preşedintelui Barack Obama care îşi depăşise puterea care i s-a acordat ca Preşedinte al Statelor Unite în momentul în care a încercat să apere milioane de imigranţi de la deportare şi care a ajuns unul dintre subiectele cele mai arzătoare în dezbaterile politice naţionale.

Politica preşedintelui Obama de a proteja milioane de persoane, parte dintre ei fiind părinţii unor cetăţeni americani (adică copiii care s-au născut pe teritoriul Statelor Unite – n.n.) şi care au dreptul de a trăit şi muncii legal în Statele Unite, a fost blocată la nivelul Curţilor Juridice Inferioare (curţile de apel – n.n.), care sunt în număr de 15 în structura judiciară a Statelor Unite.

10.1. America faţă în faţă cu terorismul internaţional

Unul dintre cele mai controversate puncte de vedere privind poziţia Statelor Unite faţă de terorism, este cel referitor la politica dusă ani de zile de către fostul Preşedinte al Statelor Unite, Barack Obama, în comparaţie cu perioada preşedinţiei lui George W. Bush şi cu noua perioadă a mandatului Preşedintelui Donald Trunp.

Asemenea controverse pornesc de la ideea după care este mult mai uşor şi mai simplu să analizezi, să combaţi sau să apreciezi o formă de manifestare a unei preşedinţi comparativ cu alta atunci când una dintre ele este încheiată decât atunci când ea este în plină desfăşurare.

Când dezbaterile se referă la unele aspecte cu caracter general sau la unele specifice, asemenea dezbateri sunt întotdeauna influenţate de poziţia analiştilor sau a comentatorilor politici bazate pe orientarea lor politică asupra dezbaterilor respective.

În această parte a lucrării mă refer la perioada ce a început din 2001 imediat după atacul terorist de la 11 septembrie 2001, s-a desfăşurat între cele două mandate ale fiecăruia dintre preşedinţii Bush şi Obama şi continuă în prezent.

În momentul în care Barack Obama şi-a susţinut campania sa electorală a anunţat că din momentul în care va fi ales ca preşedinte al SUA, întreaga sa politică va fi deosebit de *transparentă*, adică întreaga populaţie americană şi toţi cei interesaţi de politica SUA pe plan mondial, vor primii informaţiile privind întreaga evoluţie a politicii sale. Ca un prim obiectiv urma să fie încetarea războiul din Irak şi aducerea trupelor americane acasă.

Ideea încetării războiului din Irak era deosebit de atractivă cu atât mai mult cu cât însăşi declanşarea acestui război, în care se cheltuiseră miliarde de dolari şi mii de vieţi omeneşti fuseseră distruse, fusese controversată încă din momentul anunţării plecării trupelor americane şi ale

coaliţiei iniţiate de Bush în acest război.

După unii autorii care au prezentat opiniile strategilor militari, declanşarea acestui război nu îşi găsise un suport total, ba chiar a fost mult timp controversată[52]. Prinderea şi omorârea lui Saddam Hussein şi pe această cale crearea vidului politic în Irak, alături de informaţiile privind folosirea armelor de distrugere în masă precum şi discursul lui Bush prin care anunţase" *The mission accomplished*", nu au fost apreciate de cea mai mare parte a populaţiei americane şi a altor populaţii din diverse ţări, ca forme de manifestare a unei gândiri logice şi a unei strategii oneste la cel mai înalt nivel. Se cheltuiseră miliarde dolari, se pierduseră şi fuseseră grav răniţi sute de soldaţi şi nimic nu se resolvase, cu excepţia unor interese personale.

Pe de altă parte, prin aceste acţiuni preşedintele Bush îşi atrăsese antipatia multora care votaseră pentru numirea lui ca preşedinte al Statelor Unite crezând că va fi un preşedinte la fel de înţelept şi cu mult tact, ca şi tatăl său. Din păcate, această speranţă a celor care îl votaseră, nu s-a dovedit ca un fapt real şi el a compromis poziţiei partidului republican pe plan national.

Astfel, se oferise candidatului la preşedinţia Statelor Unite (din partea partidului democrat), „o preşedinţie pe tavă".

Candidaţii la preşedinţie (Hillary Clinton şi Barack Obama), aveau toate şansele de partea lor de a câştiga preşedinţia.

Campaniile electorale nu fuseseră deosebit de dificile şi pe parcursul campaniei sale electorale, se dovedea că Obama avea toate şansele de a fi ales prin punctele de vedere pe care le prezentase în diversele sale discursuri.

Obama propunea schimbarea tacticii şi strategiei politice faţă de războiul din Irak şi lupta împotriva terorismului care îşi găsise un vad confortabil în Irak-ul

52 James Bamford - A Pretext for War: 9/11, Iraq, and the Abuse of America's Intelligence,
pg.283- 333, lucrare citată în bibliografie.

fără un conducător care putea ţine piept teroriştilor musulmani. El susţinea posibilitatea unei combinaţii între factorii esenţiali printre care: oprirea războiului din Irak, minimalizând numărul morţilor, asigurarea unei securităţi pentru poporul American, asigurarea unui rol diferit al forţelor militare şi ale inteligenţei atât a celor americane cât şi a celor cu care urma să-şi găsească parternariat.

Prin discursurile ţinute Obama îşi explica diferenţele faţă de politica dusă de George W. Bush pe plan naţional şi internaţional şi faptul că poporul american trăia în acea perioadă într-o lume mult mai mult afectată de pericolul terorismului decât înainte (ca Obama să fi ocupat funcţia de preşedinte al SUA – n.n.).

Opiniile unor analişti privind războaiele civile din diverse colţuri ale lumii, tensiunile sectare, eşecurile statale din ţările Orientului Mijlociu şi din Africa, după opinia unor analişti, dovedeau că terorismul islamist extremist va continua să se răspândească în aceste regiuni şi în alte ţări din lume[53].

Ideea de retragere a trupelor americane şi ale aliaţilor din Irak, după 8 ani de război, s-a dovedit la fel de ne inspirată ca şi declanşarea războiului, făcând viaţa poporului irakian şi evoluţia terorismului islamist jihadist, mai rău de cât fusese înainte.

Încercând să justifice acest plan, Obama s-a referit la aşa numitul potenţial al strategiilor „preventive”, cum erau: angajarea civică a comunităţilor din care extremiştii îşi recrutau noi soldaţi şi promovarea în acelaşi timp a unei guvernări „inclusive” şi eficiente.

După opinia sa şi a consilierilor săi o asemenea concepţie avea mai puţine riscuri decât folosirea forţei; din păcate nici Obama şi nici consilierii lui nu se gândiseră la faptul că o asemenea strategie nu se putea aplica şi desfăşura peste noapte şi ca atare impunea desfăşurarea ei pe un timp îndelungat şi era totodată deosebit de greu

53 Jesica Stern - Obama and Terrorism, Foreign Affairs, Vol.94, Nr. 5, September/October 2015 pg.62 și urm.

de estimat cât de eficientă ar fi putut să fie o asemenea strategie.

O asemenea soluţie, îmi confirmă afirmaţia, de mai înainte, după care era mult mai uşor să critici ceea ce fusese rău în politica externă a fostului preşedinte (George W. Bush – n.n.), decât să se dezvolte o nouă strategie mai bună.

În felul acesta ideea lui Bush şi a administraţiei sale privind „războiul global împotriva terorismului" se înlocuia cu o aşa-zisă nouă concepţie, aceea a „contracarării extremismului violent" prin care se intenţiona combaterea grupurilor extremist jihadiste de tipul al-Qaeda şi ISIS.

Informaţii furnizate de mass-media americană confirmau că desfăşurarea noii politici externe în domeniul terorismului aplicată de administraţia Obama s-a bazat pe lansarea a circa 450 de atacuri împotriva soldaţilor extremişti din Pakistan şi Yemen şi care au avut ca rezultat omorârea a circa 2800 de soldaţi extremişti şi circa 200 de civili.

În acelaşi timp poporul American primea informaţia prin care decizia preşedintelui Obama de terminare a războiului din Irak se baza pe ideea după care:

„Terminarea acestui război nu este numai în interesul Irak-ului – dar şi al nostru".

O altă diferenţă între politica administraţiei lui Obama şi cea a politicii administraţiei Bush, se referee la prizonierii jihadişti aduşi în Statele Unite sau în închisoarea din Guantánamo Bay (Cuba), cărora li se aplicau diferite metode de tortură pentru a se obţine unele informaţii. Asemenea procedee, erau considerate de către administraţia Bush ca total legale, iar vicepreşedintele Dick Cheney la un interviu pe care l-a dat la televiziune, a spus: „sunt gata în orice moment să susţină din nou" (procedeul torturilor).

În opoziţie cu acest punct de vedere, Obama considera că aplicarea torturilor erau măsuri cu caracter

abusiv şi ilegal.

Mai mult chiar Obama a semnat un ordin executiv prin care cerea ca Pentagonul să închidă închisoarea Guantánamo, într-un an de zile. Ulterior, în Martie 2011, în urma unor presiuni din partea unora dintre membrii Congresului (democraţi şi republicani), planul de lichidare a acestei închisori a fost anulat şi Obama a cerut reluarea comisiilor militare la Guantánamo şi anularea oficială a detenţiei pe durată nedeterminată a teroriştilor suspectaţi care erau acolo fără a fi judecaţi şi acuzaţi. Aceste două idei făcuseră parte dintre politicile pe care le promisese Obama să le schimbe.

Întreaga politică de *transparenţă* de care vorbise în campania sa electorală şi care constituise un punct important în convingerea maselor largi de alegători care l-au votat pe Barack Obama, a avut şi ea limitele ei. Într-un fel era firesc să se producă această limitare, dar în acelaşi timp au apărut unele aspecte care într-adevăr ar fi trebuit să fie cunoscute de poporul pe care îl conducea şi de către aliaţii cu care era în paternariat.

Multe dintre aspectele îngrijorătoare la adresa politicii externe şi a securităţii poporului american şi a celorlalte popoare din ţările aliate nu se mai comunicau sau erau „prelucrate” în sensul dorit de preşedinte.

10.2. În spatele uşilor închise

Opinia dr. Sebastián Gorka

Ceea ce nu se discută oficial şi dovedeşte de fapt ce era în spatele întregii politici a Administraţiei Obama în privinţa situaţiei imigranţilor este cea de asigurare în continuare a unui număr cât mai mare de voturi care să (re) asigure câştigarea campaniei electorale şi menţinerea unui preşedinte democrat în Casa Albă.

O serie de articole, fotografii şi caricaturi au apărut prin intermediul mass-mediei americane şi din alte ţări care confirmă unele dintre bănuielile poporului american.

Asemenea puncte de vedere au fost oficializate şi de

către Dr. Sebastián Gorka[54] care la 24 iunie 2016 prezentase ***6 idei care ascundeau ceea ce Obama considera că nu trebuia să se ştie despre Statul Islamic.***[55]

Dr. Gorka afirma:

„... Barack Obama şi cei mai mulţi dintre membri cabinetului său au încercat în ultimi cinci ani, să justifice minimalizarea ameninţării jihadului în America şi riscurile grave pe care le provoacă acţiunile lui în întreaga lume".

Dr. Gorka, a prezentat şase dintre ideile pe care Obama le gândeşte dar nu vrea să le facă cunoscute poporului american şi care sunt comentariile pe marginea

---

54 Dr. Sebastian Gorka - născut în Marea Britanie. A obținut titlu de doctor în științe politice de la Universitatea din Londra. Este Un reputat scriitor pe teme privind lupta împotriva extremismului Islamic și combaterea terorismului

55 Prelucrat de autor după Bretbart National Security , June 206

acestor idei:

1. America pierde războiul împotriva ideologiei globale jihadiste

Cu toate că există un amplu Raport publicat de Duke University (din statul Carolina de Nord) intitulat *„Implicarea musulmanilor-americani în extremismul violent, în 2015”* şi care nu poate fi negat, doar cu câteva zile înainte de atacul din San Bernardino, atât preşedintele Obama cât şi Secretarul de stat John Kerry au anunţat că ISIS este „înfrânt” şi „noi suntem câştigători!”

2. **Nu există un asemenea lup singuratic care să fie cel ce provoacă**

TERORISMUL.

Ideea că avem indivizi disparaţi în America, care pur şi simplu decid într-o zi să-i ucidă pe colegii lor americani este absolut greşită. Fie că este vorba de teroriştii responsabili pentru atacurile ce au avut loc la 11 septembrie 2001, fie că este vorba de maiorul Nidal Hassan, de la Fort Hood; sau de fraţii Tsarnaev responsabili pentru atentatul de la Maratonul din Boston sau de Malik şi Farook, ucigaşii din San Bernardino; sau atacatorul Omar Mateen care la 12 iunie 2016 a omorât şi rănit zeci de persoane la clubul de noapte „Pulse” (din Orlando statul Florida) – aceste persoane sunt toate conectate. Legăturile dintre ei se bazează pe ideologia *Globală Jihadistă* şi pe credinţa lor că ei luptă pentru Allah

3. ISIS este mult mai puternic şi mult mai periculos decât al-Qaeda

Spre deosebire de al-Qaida, ISIS a reuşit să obţină ceea ce niciun alt grup terorist jihadist nu a fost vreodată capabil să realizeze: *declararea unui stat islamic teocratic în secolul 21*. La sfârşitul lunii iunie 2014, Abu Bakr al-Baghdadi a declarat de la amvonul Marea Moschee din Moşul că Imperiul islamic este înapoi şi el este noul Calif. Ca o informaţie secretă Guvernul SUA estimează că

ISIS a obţinut între 2 şi 4 milioane dolari în fiecare zi din diverse activităţi ilicite, a recrutat mai mult de 85.000 de luptători jihadişti, dintre care mai mult de 6.000 sunt occidentali, inclusiv americani, şi are acum 6 milioane de oameni care trăiesc în ţările pe care organizaţia ISIS le controlează.

4. ISIS este aici în America

Omar Mateen, criminalul jihadist responsabil de atrocităţile din Orlando este cel de al 103 terorist căruia i s-a interzis să intre pe teritoriul Statelor Unite de când Abu Bakr al-Baghdadi a declarat crearea Califatului în urmă cu doi ani de zile. Aceasta nu este o întrebare a unui risc de la 8.000 de mile din Mesopotamia sau din Afghanistan; este o ameninţare ce există pe teritoriul Statelor Unite

Dacă examinaţi detaliile raportului pe care l-am conceput privind:

ISIS: Pericolul pentru Statele Unite*, cel mai tulburător fapt dintre toate, dovedeşte că nu toţi cărora li s-a interzis să intre pe teritoriul SUA, sunt interesaţi să se ducă în Orientul*

Mijlociu ca să fie radicalizaţi drept jihadişti în Irak sau Siria dar au decis să folosească cel mai bun mijloc pentru a servi califatul, pe noul împărat al Islamului, omorându-i pe americanii infideli din teritoriul SUA. Pericolul nu este un „dacă”, pericolul este

ACUM, iar dacă Administraţia de la Casa Albă nu îşi va schimba strategia, vor fi mai multe atacuri ca cele din Orlando.

5. Ca naţiune, suntem mai slabi decât am fost vreodată începând din Septembrie 11, 2001.

Cu toate că America este cea mai puternică naţiune din lume, Administraţia Barack Obama continuă să pună în pericol din ce în ce mai mult întreaga populaţie americană.

Printr-un memoriu trimis de Casa Albă în 2011, Executivul a ordonat ca, în numele multiculturalismului şi

al „respectului reciproc” (?) [56], orice menţiune a Islamului să fie eliminată din orice formă de afirmare şi combatere a terorismului în cadrul tuturor serviciilor armate, şi chiar şi de aplicare a legii federale, inclusiv a FBI, şi a diverselor agenţii de informaţii. Acest lucru înseamnă că, chiar şi cuvinte cum ar fi *„jihad”*, termen folosit de teroriştі pentru a se descrie pe ei înşăşi, au fost şi continuă să fie *interzise* în utilizare în cadrul guvernului federal al S.U.A. Acest lucru înseamnă că aplicarea legii, serviciile de informaţii, iar operatorilor noştri militari li s-a refuzat accesul la informaţii corecte şi relevante pentru mai mulţi ani, împiedicându-i să înţeleagă în realitate cine este şi cum se manifestă inamicul nostru, pentru a-l învinge.

6. În sfârşit, administraţia Obama nu vrea să se ştie că Ideologia jihadului global este mai puternică decât a fost vreodată.

ISIS a preluat ideea *Global Jihadism* de la fostul său stăpân, al-Qaida. Astăzi, nu numai că a stabilit un Califat în Orientul Mijlociu, dar a convins de asemenea, zeci de mii de tineri musulmani că a venit momentul sfârşitului civilizaţiei occidentale; aceasta a început, din moment în care pe teritoriul ei au introdus şi folosit „Al Sham” care în terminologia islamică-este echivalentul Meghido pentru musulmani, adică locul ultimului război Sfânt înainte de Ziua Judecăţii. Ca rezultat al acestei exploatări foarte eficiente a unei teme religioase apocaliptice, fiind difuzată zilnic prin toate mijloacele mass-media pe care le posedă (posturi ISIS mai mult de 55.000 de posturi de social media la fiecare 24 de ore), ISIS are acum cel puţin 43 de filiale în 19 de ţări, şi nu prezintă niciun semn de pierdere a impulsului pe care l-a avut în ultimii ani.

Loretta Lynch (n.1959) – fostul Procurorul General al Statelor Unite, a declarat în faţa Comisiei Jurice a Congresului american, după masacrul *din Orlando, că:*

---

56 Semnuil de întrebare aparține autorului- Alex Berca

*„... arma noastră este cea mai puternică; împotriva oamenilor ca Omar Mateen este **„dragostea”**...*

Cu tot respectul ce ar trebui acordat funcţiei pe care o deţine D-na Lynch, trebuie să recunoaştem că ideea aceasta este fundamental greşită.

Dragostea nu ar fi putut lucra împotriva naziştilor sau a totalitarilor din Kremlin.

Ne confruntăm cu un alt inamic totalitar, care nu este posibil să fie invitat la un dialog şi să se negocieze întrucât el nu se va opri decât dacă fiecare „necredincios” este înrobit sau zdrobit. Acel adevăr este imposibil pentru fostul preşedinte Obama şi pentru Administraţia lui. Ca urmare, americanii vor continua să se confrunte cu un risc de escaladare, până când vom avea o schimbare de administraţie care va avea, poate, un cu totul alt punct de vedere cu privire la pericolul islamului extremist.

Întrebarea este, dacă noul preşedinte ales va fi noul comandant-şef care va perpetua minciunile şi distorsiunile din ultimii opt ani sau va vorbi sincer despre faptele criminale cu care Statele Unite şi alte ţări se confruntă şi care va ajuta în cele din urmă la distrugerea totală a ideologiei extremiste ascunsă sub faldurile religiei musulmane.

*

Niciunul dintre discursurile ţinute de Barack Obama nu au satisfăcut nici pe departe opinia publică americană în privinţa atacurilor posibile ale ISIS în Statele Unite.

Atacurile ce s-au soldat cu zeci de morţi şi de răniţi, ce au avut loc în San Bernardino, California, în Chattanooga, Tennessee sau în Fort Hood în Texas, s-au confirmat ca fiind acte teroriste conduse de către Statul Islamic prin membrii *„celulelor latente”.*

Majoritatea populaţiei americane nu a înţeles pretinsa „filosofie” a preşedintelui Obama care refuza chiar *să exprime* numele real al acestor organizaţii criminale şi ca atare nu se implica într-un mod destul de

agresiv împotriva lor.

Unii dintre reprezentanţii mass-mediei americane printre care şi Kathleen Parker (n.1951), de la Redacţia ziarului Washington Post, îşi punea întrebarea:

„Cum este posibil ca Preşedintele Statelor Unite să ignore un război mai mult decât necesar?

*Cine ar vrea să-şi amintească de un comandant suprem al unei armate (*considerată ca fiind cea mai puternică armată de pe glob – n.n.), *ca de un comandant laş care permite lumii să trăiască în întuneric şi disperare".*

Problema principală pentru fostul preşedinte Barack Obama era aceea că acest război să fie considerat ca o strategie pe termen lung dar care nu avea niciun beneficiu pe termen scurt; mai mult decât atâta, se putea remarca o reţinere care putea fi interpretată ca un moment de frică în timp ce ISIS şi alte organizaţii teroriste de pe glob se întăreau din punct de vedere financiar, al numărului de combatanţi şi al armamentului disponibil extinsându-şi acţiunile criminale la nivel global în Europa, Asia, Africa şi în Statele Unite.

Filosofia lui Barack Obama era aceea după care un anumit nivel de terorism este mult mai preferabil decât o acţiune sângeroasă provocată în urma unui proces de eradicarea jihadismului în întregime.

Din punct de vedere teoretic, această concepţie dădea impresia unei note de „patriotism", dar practic vorbind ceea ce părea mai „avantajos", nu era şi nu este chiar aşa, întrucât ce este astăzi, mâine se poate amplifica, poate lua proporţii ce nu mai pot fi oprite şi atunci „avantajul" se poate transforma într-un imens dezavantaj la proporţii naţionale şi chiar internaţionale.

Graficul 6

Nivelul „tolerabil" al terorismului

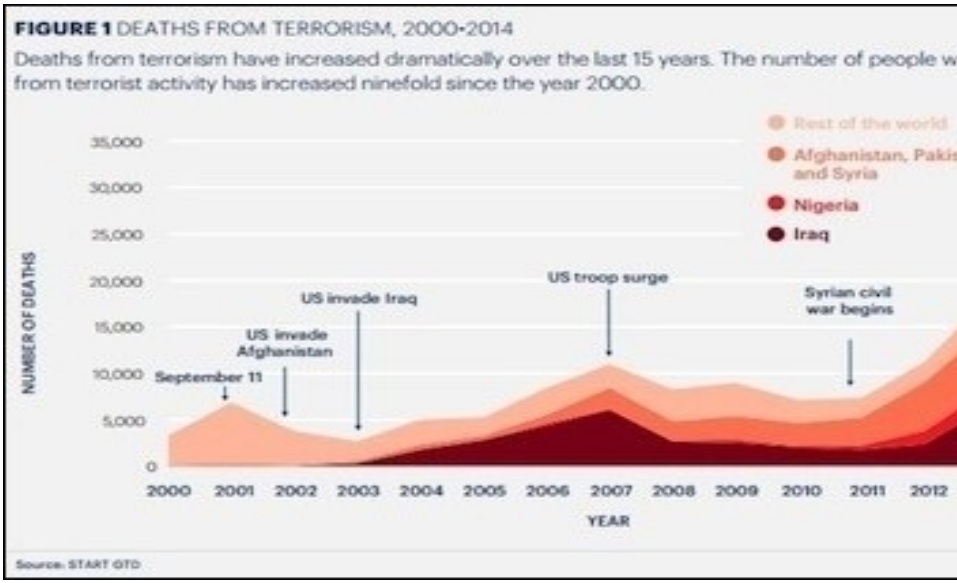

Sursa: http://www.meforum.org/5684/tolerable-level-of-terrorism, pg.1

După cum se vede din graficul de mai sus, numărul victimelor ca urmare a actelor teroriste a crescut în mod dramatic în perioada de 15 ani (2000 – 2014).

Aşa cum au remarcat unii analişti, era destul de dificil să găseşti chiar în cadrul administraţiei de la Casa Albă, pe cineva care credea că ideea de luptă împotriva terorismului prin trimiterea unui număr minim de soldaţi, în Siria, chiar dacă făceau parte din „trupele antrenate pentru operaţiuni speciale", ar reuşi să facă o diferenţă în desfăşurarea unui asemenea război.

Implicarea Statelor Unite în acest război a început din iunie 2014, dar trimiterea unui număr total nesemnificativ de trupe (chiar şi pentru apărarea ambasadei SUA din Bagdad – n.n.), nu a înseamnat o acţiune serioasă cu atât mai mult cu cât ea nu a fost conjugată la nivel internaţional.

Autoproclamatul „Califat" care în iunie 2014 fusese localizat în Irak şi Siria, a ajuns să aibă în prezent peste 50 de filiale sau grupuri ce sprijină acţiunile teroriste existente în 23 de ţări.

Manifestările acestor grupuri terorist-jihadiste şi-au dovedit prezenţa prin acţiuni coordonate în diverse ţări printr-un sistem internaţional de legături electronice, prin care îşi organizau în mod simultan atacurile şi tot prin sisteme electronice îşi atrăgeau noi simpatizanţi.

În Libia, Statul islamic şi-a dublat în anul 2015 prezenţa prin atragerea între 5.000 şi 6.500 de noi luptători (Sursa: New York Times, 4 februarie 2016).

În Indonezia, Statul Islamic şi-a desfăşurat o operaţiune teroristă după modelul folosit în Paris (la 14 ianuarie 2015), care s-a soldat cu 8 morţi şi 20 de răniţi.

Dacă nu se acţionează cu fermitate şi printr-o puternică coaliţie *reală* la care să se adauge acţiunile militare aviatice şi a unor trupe de teren care să cucerească teritoriu după teritoriu, un asemenea război va fi de lungă durată şi cu efecte dezastruoase şi greu de suportat de către lumea civilizată.

În acelaşi timp pretinsul gest *„umanitar”* de acceptare a tinerilor musulmani care fug din Siria şi din alte ţări pentru a ajunge în Europa poate fi considerat ca un semnal greşit care li se oferă acestor tineri, în loc să fie îndemnaţi să-şi apare ţările de origine, împotriva oricăror acţiuni criminale a unor organizaţii teroriste.

Aşa după cum a remarcat în urmă cu câteva luni Charles Krauthammer[57], unul dintre analiştii politici americani.

„... întreaga politică a preşedintelui Obama era marcată de o incredibilă pasivitate, de o deosebită detaşare de tot ceea ce se petrecea pe plan mondial şi de potenţialul pericol pe care îl reprezenta Statul Islamic prin acţiunile sale chiar şi în Statele Unite”.

Remarca preşedintelui Obama că ar fi fost învinuit şi criticat de lipsa totală a unor acţiuni mai agresive, a

57 Charles Krauthammer (n.1950) - journalist, autor, commentator politic. Articolele sale sunt prezentate în peste 400 publicații din întreaga lume.

dovedit ori neînţelegerea gravei situaţii ori un total dezinteres de ceea ce se va putea petrece în lume şi în Statele Unite nu peste prea mult timp.

Din cele promise, de către preşedintele Donald Trump (încă din timpul campaniei sale electorale – n.n.), el optează pentru o politică socotită având o notă izolaţionistă pornind de la unele principii printre care:

Pe de o parte, *„Pentru a face o ţară mare trebuie să pui lumea la muncă, adică să creezi locuri de muncă şi asta prin aducerea lor acasă (referindu-se la aducerea înapoi în SUA a producţiei produselor trimise spre fabricaţie peste oceane – n.n.)”.*

Pe de altă parte, diversele aspecte ale aşa-zisului *izolaţionism* pe care îl critică reprezentanţii partidului democrat (susţinut de preşedintele Trump), înseamnă reducerea imigraţiei, dezvoltarea şi întărirea armatei, reducerea substanţială a intervenţiilor peste hotare şi limitarea ajutoarelor externe.

Cu alte cuvinte, o astfel de politică, susţinută de Donald Trump, poate readuce din punct de vedere economic America la ce a fost înainte de război, când exista un echilibru real între preţuri şi veniturile americanului de rând, poate duce la limitarea cheltuielilor externe care în prezent au un caracter total aberant şi la întărirea militară a Americii, care va trebui să devină capabilă să răspundă în orice moment oricăror ameninţări şi provocări armate.

Din alt punct de vedere, lumea rămasă fără implicarea şi ajutorul american, va intra într-o criză fără precedent, mai ales în contextul în care Europa are perspectiva sumbră de a deveni un teatru de confruntări între cultura sa şi cultura total străină a invadatorilor primiţi cu atâta „umanism”, dar şi iresponsabilitate prin politica progresistă a Germaniei (susţinută cu deosebită convingere de către Doamna Merkel), Angliei, Franţei şi a Belgiei.

Unul dintre exemplele cele mai concrete prin care Donald Trump îşi respectă promisiunile făcute încă din

perioada campaniei electorale, se referă la acţiunea Statelor Unite sub comanda sa de a lupta împotriva ISIS şi de a distruge această organizaţie teroristă.

În noaptea de 13 aprilie 2017, Departamentul de Securitate al Statelor Unite a primit deplina decizie şi ordinul din partea Comandantului Suprem de a lansat cea mai puternică bombă *convenţională* (non-nucleară), în Afghanistan unde după informaţii pregătite de către Pentagon, se găseau" soldaţi" ISIS, ascunşi în diverse grote şi tuneluri.

Foto: CIA

Cunoscută drept *„mama tuturor bombelor"*, (MOAB) încărcătura explozivă de aproape ***10 tone*** a fost lansată, potrivit reprezentantului ministerului apărării SUA, la ora 14: 30 GMT, dintr-un avion MC-130, fiind ghidată printr-un sistem GPS. (sursa: AFP).

Prin această acţiune care a venit la câteva zile după acţiunea împotriva atacului cu arme chimice lansat de Assad, dovedeşte hotărârea cu care preşedintele Donald Trump doreşte să atragă atenţia oricăror forţe militare oficiale sau teroriste că Statele Unite nu acceptă niciun fel de teroare la adresa umanităţii, indiferent din partea celor

care vor folosi asemenea acţiuni.

Asemenea acţiuni ale SUA dau dovada unei atenţionări pe mai departe a planurilor SUA indiferent de opozanţii ei.

În privinţa relaţiilor cu Federaţia Rusă, cu care în prezent se manifestă unele neînţelegeri în privinţa unor aspect ale poziţiei faţă de situaţia din Siria şi din Coreea de Nord, mai mult ca sigur că preşedintele Donald Trump va prefera, în măsura posibilului, să aibă relaţii de neconfruntare cu Rusia lăsând situaţiile „îngheţate" (la graniţa de Est a Europei), exclusiv în sarcina unei UE în criză datorită neputinţei de a-şi asigura propria situaţie considerată ca fiind „umanitară" pe care singură şi-a creat-o la îndemnul Doamnei Merkel.

Un alt aspect al politicii americane faţă de teroriştii prinşi pe teritoriul Statelor Unite care a reflectat decizia Administraţiei Obama de eliberare din închisoarea americană din Guantánamo Bay (Cuba), a unora dintre cei mai periculoşi conducători ai unor grupări teroriste în schimbul eliberării de către terorişti a unui soldat ce dezertase din armata americană, a dovedit aceeaşi „filosofie" de neînţeles (de către cei mai mulţi dintre americani – n.n.), a politicii preşedintelui Obama.

De asemeni, la începutul lunii februarie 2016, au mai fost eliberaţi încă 10 dintre cei mai periculoşi deţinuţi musulmani extremişti-jihadişti, cerându-li-se ca înainte de eliberare să promită că nu se vor întoarce pe câmpul de luptă al terorismului.

Cât de mult s-a putut conta pe o asemenea promisiuni?

Nu are această solicitare a promisiunii nota unei glume fără niciun pic de umor şi deosebit de tristă, şi deosebit de periculoasă, care i s-a oferit populaţiei americane prin mijloacele mass mediei cu orientări democratice, pe care a trebuit s-o accepte această populaţia lipsită de o voce care să exprime cel mai elementar spirit de apărare!

Asemenea acte au fost şi continuă să fie deosebit de

greu de înţeles de către majoritatea populaţiei americane, indiferent de orientarea politică: democrată, republicană sau independentă, fără a mai vorbi de specialiştii strategi militari americani şi a unora din rândurile aliaţilor SUA participanţi în războiul împotriva Statului Islamic.

Ceea ce s-a putut remarca ulterior de către Administraţia Obama, este că aceşti foşti deţinuţi din Guantánamo nu şi-au respectat promisiunile şi s-au întors la câmpurile de instrucţie şi de luptă provocând noi atacuri împotriva unor populaţii civile din diverse ţări.

Actele criminale au solicitat noi măsuri de folosire a inteligenţei şi ca urmare unii dintre foştii prizonieri, au fost din nou prinşi, alţii omorâţi (sau şi-au aplicat singur procedura sinuciderii în speranţa întâlnirii în Rai a celor 72 de virgine – n.n.), iar alţii îşi continua acţiunile teroriste şi care oricând pot fi prezente din nou pe teritoriul Statelor Unite.

Gordon England-fost Adjunct al Secretarului Apărării al SUA, (în perioada 2006 – 2009), afirma: [58]

„... la terminarea mandatului administraţiei Bush, în Guantánamo erau încarceraţi 200 de membri ai organizaţiilor teroriste şi care după studierea fiecărui caz în parte se ajunsese la concluzia de a nu fi eliberaţi niciunul dintre ei”.

Sub mandatul Administraţiei Obama, jumătate dintre deţinuţi au fost eliberaţi sub indicaţia: *reprezintă: un „minimum de risc”,* ceea ce dovedeşte o totală lipsă de preocupare pentru securitatea naţională sau mai degrabă o mai mare grijă pentru apărarea unei poziţii politice, a preşedintelui şi a Secretarului Apărării Naţionale, decât aceea a apărării securităţii populaţiei.

În mod normal, chiar dacă preşedintele Obama vrând să dovedească diferenţa între politica sa de apărare a Statelor Unite şi politica fostului preşedinte republican

58 Prelucrat de autor după informaţiile lui England, Gordon - Guantanamo detainees are still dangerous, in Washington Post, 7 februarie 2016, pg. A21

George W. Bush, ar fi putut ţine cont de *„legile războiului”* care afirmă că prizonierii pot fi ţinuţi în închisori până la terminarea războiului.

Este adevărat că atunci când Barack Obama a preluat funcţia de preşedinte al SUA (2009) hotărâse să termine războiul din Orientul Mijlociu şi din Asia Centrală (fapt pentru care a primit premiul Nobel pentru pace – n. n) şi să-şi îndrepte atenţia spre regiunile care erau considerate mai importante pentru SUA (Asia şi zona Pacificului (în vederea restaurării economiei şi controlul asupra creării armelor nucleare – n.n.).

Retragerea trupelor americane din Irak a fost o hotărâre personală, cu toate că experţii militari au susţinut menţinerea a cel puţin 15.000 de soldaţi în Irak în vederea asigurării unei stări relative de pace.

De asemenea în calitate de conducător suprem al armatei a ordonat menţinerea numai a unui număr limitat de trupe în Afghanistan şi imediat a început scoaterea lor fără o dată precisă.

Referindu-se la situaţia din Siria, în 2011 Barack Obama afirma:

„... este timpul ca poporul sirian să-şi determine propriul destin şi noi vom continua să stăm ferm de partea lor”.

Când dictatorul Bashar al-Assad a acţionat prin violenţă omorând protestatarii democraţi, Obama a preferat să ţină Statele Unite la distanţă, iar apoi Secretarul de Stat John Kerry, a afirmat că numai eliminarea lui Assad din poziţia de preşedinte s-ar putea termina războiul (civil – n.n.), din Siria.

Experţii politologi consideră posibilitatea ca prin eliminarea lui Assad din poziţia de preşedinte, să se creeze (aşa cum s-a întâmplat şi în Irak după eliminarea lui Saddam Hussein (1937 – 2006), sau în Libia după eliminarea lui Muammar Mohammed Abu Minyar Gaddafi

(1942 – 2011) – n.n.), o breşă prin care grupările teroriste radical jihadiste să ajungă în poziţia de a controla întreaga Sirie.

În acelaşi timp trebuie reţinută şi ideea după care cu aprobarea lui Assad au fost folosite armele chimice de distrugere în masă împotriva propriei populaţii.

Situaţie politică şi poziţia strategică a Statelor Unite sub Administraţia Obama, a fost socotită mai mult ca un joc politic pe care nu prea mulţi din coaliţia internaţională l-au acceptat şi l-au luat în serios.

Referitor la relaţia diverselor ţări care au fost sau vor ajunge victime ale terorismului, opinia lui Rahul Bhonsie[59] prezentată în lucrarea *Beyond Bin Laden – Global Terrorism Scenarios,* şi în unele situri din internet, s-ar putea să aibă o oarecare notă de realism atunci când se discută despre o eventuală preocupare privind unele *negocieri cu teroriştii*.

Conflictele şi fobia faţă de islamismul extremist jihadist, care nu are nicio legătură cu realitatea şi adevărul religiei islamice şi cu credincioşii oneşti ai acestei religi, nu poate fi rezolvată prin dialoguri sau negocieri. Din contra, în ipoteza în care ar fi posibilă aducere a unora dintre reprezentanţii grupărilor teroriste islamice, la aşa numita „masă a tratativelor”, ar fi o dovadă de slăbiciune din partea administraţiilor guvernamentale şi acest lucru (dacă nu ar duce la admiterea tuturor solicitărilor total nejustificate şi absurde ale teroriştilor), ar putea alimenta şi chiar extinde actele teroriste şi întregul conflict între multiplele şi diversificatele grupări teroriste şi lumea civilizată.

Faptul că sunt unii teoreticieni psihologi sau strategi care susţin că nu trebuie negociat cu teroriştii este un punct de vedere care trebuie reţinut şi apreciat, dar carela

---

59 Rahul Bhonsie - fost comandant în armata indiană, cu o experienţă de peste 30 de ani în operaţiuni împotriva terorismului; autor al lucrării: Beyond Bin Laden - Global Terrorism Scenarios.

un anumit moment dat s-ar putea să aibă anumite limite. Poţi fi dur la adresa teroriştilor dacă dovedeşti că eşti net superior şi oricând îi poţi lichida fără nicio dificultate, dar în momentul în care îţi dai seama că terorismul i-a amploare şi se întinde ca o epidemie în întreaga lume, trebuie căutate şi alte soluţii pentru a-i opri evoluţia dacă nu chiar s-o lichidezi şi în aceste condiţii poate ar trebui încercată tactica unor tentative de negocieri.

Asemenea tentative nu trebuie pornite de o singură ţară, ce a fost la un anumit moment dat victima atacurilor teroriste, ci de grupuri organizate de ţări de pe acelaşi continent sau continente diferite dar care toate au fost, sunt sau vor ajunge victime ale unor asemenea atacuri.

Multiplele atacuri teroriste ce au avut loc diverse ţări europene şi în Rusia (cu atacul din staţia de metrou din Sankt Petersburg din 4 Aprilie 2017), dovedesc că aceste grupări extremist jihadiste dau lovituri în locuri greu de prevăzut soldate cu zeci sau sute de morţi şi răniţi.

Numărul mare de simpatizanţi ai acţiunilor extremist-jihadiste influenţaţi şi atraşi de terorişti prin propaganda agresivă a ideologiei violenţei a luat asemenea proporţii încât în prezent şi în viitor pot constituii un real pericol pentru întreaga omenire.

Metodele barbare folosite de aceşti pretinşi oameni, care acţionează în numele unei pretinse religii susţinute de pretinsul Stat Islamic, constituie cea mai clară dovadă a necesităţii implementării unei asemeni politici a cunoaşterii şi înţelegerii pretinselor cauze care îi determină spre asemenea acte criminale şi care trebuie să înceapă, după unele opinii, prin încercările de negocieri sau prin acţiuni ferme ale unor coaliţii internaţionale reale.

Pornirea unor acţiuni de negocieri nu este nici simplă şi nici uşoară dar în spiritul unui umanism şi al păcii, în vederea salvării fiinţelor nevinovate care cad victime ale unor asemenea atacuri, fiind omărăţi sau fiind obligaţi să emigreze, ar trebui căutate şi folosite orice soluţii care să fie în interesul oamenilor.

Asemenea acţiuni nu trebuie amânate şi nici total

desconsiderate, întrucât se va ajunge la situaţii similare cu cele care au avut loc în urmă cu câţiva ani în Siria, când Administraţia Assad a folosit arme chimice de distrugere în masă, iar Administraţia Obama a afirmat că Siria a încălcat „linia roşie”, urmând să se ia măsuri deosebit de serioase. Din păctate, până la urmă nu s-a întâmplat nimic care să oprească pentru totdeauna asemenea crime în masă şi ca atare la 4 Aprilie 2017, din nou în Siria, în provincia Idlib, a fost folosit un nou atac chimic care a dus la moartea a circa 100 de persoane civile din care 30 de copii.

O statistică a numărului de morţi în perioada 2000 – 2014 în urma atacurilor teroriste, dovedeşte cu prisosinţă cum victimele acestor atacuri a crescut în mod deosebit. Dacă în perioada 2000 – 2010 numărul ţărilor în care atacurile teroriste s-au soldat cu un număr de morţi sub 250 de persoane, în perioada 2011 – 2014 a crescut de la 4 la 17, iar în cazul numărului de ţări în care numărul victimelor a depăşit 500 de persoane a crescut de la 3 cât au fost în 2011 la 11 în 2014.

Graficul de mai jos confirmă această evoluţie a numărului de ţări în care numărul victimelor au evoluat într-un mod ascendent permanent.

Graficul 7 **Numărul de ţări şi al victimele terorismului**

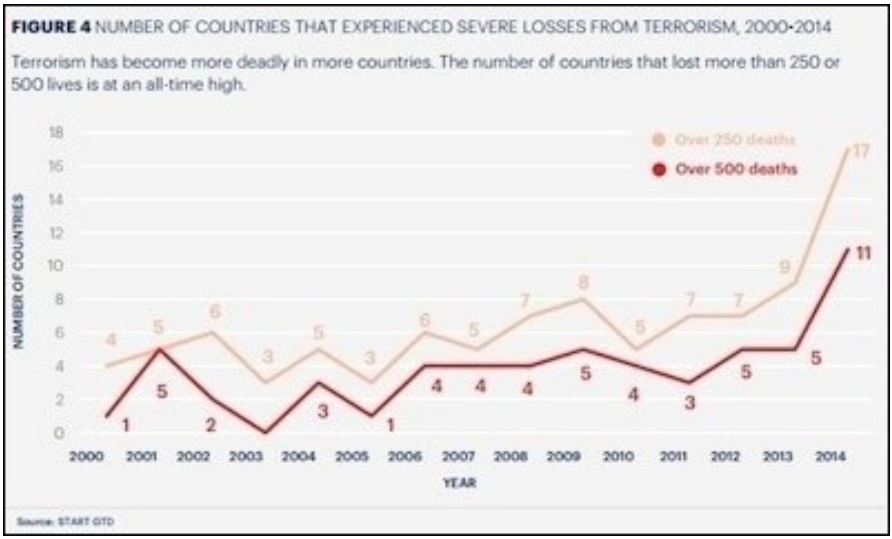
FIGURE 4 NUMBER OF COUNTRIES THAT EXPERIENCED SEVERE LOSSES FROM TERRORISM, 2000-2014
Terrorism has become more deadly in more countries. The number of countries that lost more than 250 or 500 lives is at an all-time high.
Over 250 deaths
Over 500 deaths
NUMBER OF COUNTRIES
YEAR
2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014
4 5 6 3 5 3 6 5 7 8 5 7 7 9 17
1 5 2 0 3 1 4 4 4 5 4 3 5 5 11
Source: START GTD

Sursa: http://www.meforum.org/5684/tolerable-level-of-terrorism, pg.2

Nu este oare cazul să se pună capăt unor asemenea acţiuni criminale?

Oare cât timp mai trebuie aşteptat?

Iată răspunsuri pe care opinia publică mondială trebuie să le primească cât mai urgent!

Notă: Pentru cei interesaţi de mai multe aspecte ale acestui subiect privind Siria, sugerez consultarea blogului Semănătotorul, România, indicat în bibliografie sub titliul: Berca, Alex – Siria o lume a controverselor, 10 octombrie, 2013

După unele informaţii prezentate de Organizaţia Mondială a Sănătăţii, la 5 aprilie 2017, victimele atacului chimic din Siria prezentau simptome de expunerea la neurotoxine.

Atacul s-a produs în oraşul Khan Sheikhan, controlat de rebeli şi jihadişti, şi deşi numeroşi lideri occidentali şi organizaţii umanitare din zonă au acuzat Administraţia lui Bashar al-Assad de utilizare a armelor chimice, un purtător de cuvânt al armatei siriene a susţinut că a fost un atac terorist al rebelilor, pentru a compromite politica lui Assad.

Informaţia furnizată de către purtătorul de cuvânt al armatei siriene se consideră că nu are o bază reală; ca atare, folosirea armelor chimice împotriva populaţiei civile şi în special a copiilor este un act de genocid ce a fost efectuat împotriva reglemntărilor internaţionale care interzic în mod categoric folosirea armelor chimice (Vezi şi Nota de subsol nr. 129).

Ca un răspuns imediat împotriva atacului chimic, Statele Unite (sub decizia comandantului suprem, Donald Trump), au declanşat lansarea a 59 de rachete Tomahawk de pe bordul a două nave de război ce erau în Marea Mediterană (Ross USS şi Porter USS – n.n.), urmărindu-se ţinta din zona aeroportului Shayrat (din provincia Homs din vestul Siriei – n.n.), unde se consideră că erau depozitate armele chimice şi de unde au fost lansate

aceste arme chimice împotriva populaţiei civile.

La scurt timp după lansarea rachetelor un purtător de cuvânt al Pentagonului a comunicat că nu au fost luaţi drept ţinte persoane din imediata apropiere a obiectivului vizat, dar nu s-a dat nicio informaţie referitoare la existenţa unor victime. Acelaşi purtător de cuvânt a informat posturile de radio şi televiziune americane că au fost lovite câteva avioane[60], pistele de decolare/aterizarea şi pompele de gaze şi de combustibil, reducând astfel posibilitatea în continuare de folosire a armelor chimice.

La o informaţie transmisă de către televiziunea siriană prin care se afirmase că acţiunea SUA este „o agresiune la adresa Siriei", a apărut la staţia NBC un interviu pe care l-a dat unul din conducătorii grupului de rebeli *Dar Ahrar Al Sham* (unul dintre grupurile cele mai mari de rebeli armaţi), care a afirmat:

„... salutăm orice intervenţie a SUA... care să descurajeze capacitatea regimului Assad de a ucide civili şi să scurteze suferinţa poporului nostru".

Într-un discurs deosebit de combativ ţinut 5 aprilie 2017, la Consiliul de Securitate al Organizaţiei Naţiunilor Unite, ambasadoarea SUA, Nikki Haley[61] a afirmat:

„Atunci când Organizaţia Naţiunilor Unite eşuează în mod constant în obligaţia de a acţiona în mod colectiv, există momente în viaţa Statelor

Unite în care suntem obligaţi să folosim propria noastră acţiune".

---

60 alte informații susțin că a fost lovit numai un avion.

61 Nikki Haley (n.1972), Născută:Nimrata Randhawa, politiciană republicană, fostă guvernatoare a statului Sud Carolina și membră a House Representatives of South Carolina. Prima femeie guvernatoare și cea de a doua femeie indian-americană care a ocupat acest post. Ea a fost numită în 2016, de către revista *Time,* una dintre cele 100 de persoane cele mai influente în SUA.

Acţiunea Administraţiei Trump poate fi considerată ca un act de mare curaj în faţa situaţiei în care în Siria se găsesc în prezent unităţi ale armatei ruseşti care sprijină guvernul lui Bashar al-Assad şi în acelaşi timp se ştie că administraţia Assad este un suport al terorismului (în special al organizaţei teroriste Hizbullah[62]).

Pe de-o parte Federaţia Rusă ca răspuns la acţiunea Statelor Unite a trimis în Marea Mediterană un crucişător dotat cu rachete balistice şi care s-a îndreptat spre Portul Tartus unde din 1971, Federaţia Rusă are o bază navală, pe care în prezent o dorează cu baterii antiaeriene destinate lovirii avioanelor americane. O asemenea acţiune a ruşilor este un răspuns pe care Putin l-a ordonat considerând că atacul împotriva Siriei este o acţiune agresivă împotriva altui stat şi ca atare SUA a fost socotită că a depăşit *„linia roşie”.*

Experţii militari americani, cunoscători ai actualei puteri militare a Federaţiei Ruse şi a situaţiei economice şi politice, consideră că actualul act al Federaţiei Ruse este numai un joc politic dar care – după opinia lor, nu se va extinde într-un act agresiv împotriva Statelor Unite.

La un interviu pe care l-a dat James Mattis (n.1950), Secretarul Apărării Statelor Unite, unora dintre corespondenţii de presă a afirmat: *„… sunt confident că relaţiile dintre Federaţia Rusă şi Statele Unite, nu vor evolua într-o direcţie care va ieşi de sub controlul ambelor ţări. Sunt convins că Rusia va acţiona în direcţia celor mai bune interese proprii şi nimic nu îi va determină să depăşească unele relaţii necontrolabile”.*

În spiritul găsirii celor mai adecvate soluţii pentru stabilirea unor poziţii clare în privinţa relaţiilor dintre Statele Unite şi Federaţia Rusă în condiţiile create de Administraţia lui Assad în Siria, Secretarul de Stat al SUA Rex Tillerson, a plecat la Moscova pentru a avea o întrevedere cu omologul său rus şi cu Preşedintele Putin.

Preşedintele Trump şi Secretarul de Stat Rex

62 Vezi Anexa: Micul dicționar thematic pentru descrierea acestei organizații teroriste

Tillerson (n.1952) [63] nu au intenţia manifestării unor relaţii de tensiune între cele două puteri, dar nici nu intenţionează să accepte orice idei care ar putea să minimalizeze grava situaţie din Siria şi cea din Coreea de Nord care pot provoca insecuritatea pentru SUA şi pentru restul lumii.

Încă nu se ştie dacă în prezent se reiau unele dintre acţiunile despre care se aflase în luna octombrie 2016, când posturile de radio şi TV ruseşti au lansat diverse informaţii despre *„al treilea război mondial”* şi şi-au susţinut afirmaţiile prin faptele care dovedeau că bateriile antiaeriene ruseşti vor acţiona cu maximă de operativitate doborând aviaţia americană, iar în unele oraşe ale Federaţiei Ruse se discuta despre pregătirea unor acţiuni de apărare civilă, de exerciţii ale staţiilor de pompieri pentru stingerea de focuri şi alte măsuri de precauţie pentru cazuri de urgenţă provocate de acţiuni militare care în limbajul militar actual se exprimă prin „depăşirea liniei roşii”.

Ceea ce consideră Federaţia Rusă şi în special preşedintele Putin, că acţiunea SUA este un *atac din partea Statelor Unite împotriva Siriei* nu pare deloc clară şi nu îşi găseşte o explicaţie legitimă în propriile acţiuni ruseşti de ocupare a Crimeii şi a războiului împotriva Ucrainei.

Secretarul de Stat Rex Tillerson, şi-a exprimat opinia după care:

„… Rusia trebuie să considere într-un mod serios suportul pe care îl acordă regimului Assad în special în condiţiile actuale când Siria nu pune Federaţia Rusă într-o lumină favorabilă”.

Această situaţie este cu atât mai gravă cu cât Siria a fost una din semnatarele

Acordului de la Geneva referitoare la interzicerea

63 Rex Tillerson - inginer constructor diplomat care a fost numit Secretar de State, de la 1 Februarie, 2017. Tillerson a condus activitatea companiei ExxonMobil din până în 2016.

producerii, depozitării şi folosirii armelor chimice.

Pe plan naţional, acţiunea Statelor Unite este disputată de către reprezentanţii celor două partide (democrat şi republican – n.n.); unii dintre democraţi consideră că acţiunea SUA a fost o acţiune anti-constituţională întrucât trebuia să se obţină o aprobare a Congresului SUA, pentru desfăşurarea ei; pe de altă parte, susţinătorii unei asemenea acţiuni din partea partidului republican, afirmă că o asemenea acţiune nu a fost bazată pe o declaraţie de război şi ca atare nu trebuia obţinut avizul Congresului, ci a fost o acţiune ce se referă la securitatea Statelor Unite şi a poporului american, era adresată în special ISIS şi totodată o atenţionare adresată oricăror ţări care vor folosii armele chimice; ca atare, ea a putut fi hotărâtă numai de către Şeful suprem al armatei (respectiv Preşedintele SUA – n.n.).

Ideea generală afirmată de comentatorii politici prin diferitele mijloace ale mass-mediei, este aceea după care acţiunea Statelor Unite împotriva guvernului Assad este un semnal de atenţionare şi împotriva altor ţări care vor să-şi manifeste puterea pe plan mondial pe calea folosirii armamentelor nucleare, printre care Nord Coreea şi chiar Federaţia Rusă.

Pe de altă parte foarte mulţi americani precum şi unii experţi strategi îşi pun întrebarea: care va fi următorul pas pe care îl au în vedere Statele Unite?

— De a ocupa Siria şi de a căuta să-l înlăture pe Assad de la conducerea ţării sau.

— Vor menţine numai un număr de trupe americane în Siria care vor avea misiunea să urmărească să nu se mai repete asemenea acţiuni de genocid?

Unii dintre experţii militari şi-au exprimat opinia după care există şi riscul unor acţiuni de ripostă din partea unor grupări teroriste care vor acţiona pe teritoriul Statelor Unite sau în oricare altă ţară de pe glob, ca răspuns la acţiunea SUA.

Ceea ce a reuşit preşedintele Trump şi Administraţia sa a fost acţiunea deosebit de operativă împotriva unui

asemenea act criminal şi nu să închidă ochii sau să încerce aplicarea unor pretinse soluţii cu caracter diplomatic, (aşa cum s-a petrecut sub Administraţia Obama timp de 8 ani (şi după cum se ştie, fără niciun rezultat), nici după acţiunea similară provocată de către administraţia Assad în anul 2013 – n.n.).

Ţinând cont de acordul încheiat între Statele Unite şi Federaţia Rusă, prin care îşi asumaseră obligaţia de a se anunţa reciproc de orice acte cu caracter militar, pentru a elimina orice risc cu efect direct asupra aviaţiei militare, Pentagonul, după unele informaţii, ar fi transmis Federaţiei Ruse, cu o oră înainte, intenţia acţiunii preconizate de SUA.

Decizia pentru un asemenea act operativ şi neanunţat cu mai mult timp înainte a fost stabilită în vederea împiedicării oricăror pregătiri de ascundare sau mutare a stocurilor de arme chimice pe care le posedă Siria.

După lansarea acestui atac neaşteptat, planurile Administraţiei Assad au fost de a ştergere orice urme de folosire a armelor chimice şi a victimelor acestui atac chimic prin bombardarea spitalului unde erau aduşi cei care încă supravieţuiau (în urma atacului cu substanţe chimice), inclusiv copiii, rudele acestora, personalul medical (doctori şi asistentele medicale).

Foto: Imagine preluată de Agenţia France Press

Amestecul ruşilor în această acţiune, după opinia unora dintre mass-mediile americane, nu a fost ceva neaşteptat ştiindu-se că între Federaţia Rusă şi Administraţia lui Assad există relaţii mai vechi şi interese politico-economice reciproce. După cum se ştie, preocuparea Administraţiei Putin este mai puţin concentrată pe acţiunile de genocid ale lui Assad şi mai mult pe apărarea poziţiilor geo-strategice ale Federaţiei Ruse în zona Mării Mediterane.

În toate acţiunile sale, se ştie, că Assad se bazează şi pe suportul Coreei de Nord şi al grupului terorist Hizbullah.

Desconsiderând orice act posibil din partea Statelor Unite şi a noii Administraţii de sub conducerea lui Donald Trump, şi fiind sigur că şi de această dată SUA va proceda ca şi în cazurile precedente (când fostul preşedinte Barack Obama nu a luat nicio măsură concretă), Assad a nesocotit convenţia internaţională privind folosirea armelor chimice[64].

---

64 CONVENTIA privind interzicerea dezvoltării, producerii, stocării și folosirii armelor chimice si distrugerea acestora, ratificată prin Legea nr. 125/1994 și în care chiar din Preambulul acestei convenții se menționează:
Statele părţi la prezenta convenţie, hotărâte să acţioneze în scopul realizării de progrese efective în direcţia dezarmării generale şi complete sub

Conform unor informaţii ale ONU şi ale Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, în estul oraşului Alep unde se găsesc luptători ai grupurilor de rebeli, nu mai funcţionează niciun spital şi ca atare este foarte dificil de întreprins acţiuni de salvare a victimelor acestui atac.

Ceea ce este de asemenea de menţionat este poziţia Turciei, afirmată de Preşedintele Erdogan la o reuniune ce a avut loc la 4 Aprilie 2017, la Istanbul, în care s-a referit la problema *eliminării regimului tiranului Bashar al-Assad*.

Afirmaţia preşedintelui Erdogan a fost în aceeaşi linie cu cea a Secretarului de Stat Tillerson care a afirmat:

„... Cred că este clar pentru noi toţi că domnia familiei Assad se apropie de sfârşit, dar problema modului în care se termină şi tranziţia în sine este foarte

---

control internaţional strict si eficace,
inclusiv al interzicerii şi eliminării tuturor tipurilor de arme de distrugere în masă, dorind să
contribuie la realizarea obiectivelor şi principiilor Cartei Naţiunilor Unite, reamintind că
Adunarea generala a Naţiunilor Unite a condamnat în repetate rânduri toate acţiunile
contrare principiilor şi obiectivelor Protocolului privind interzicerea folosirii în război a
gazelor asfixiante, toxice sau similare şi a mijloacelor bacteriologice de luptă, semnat la
Geneva la 17 iunie 1925 (Protocolul de la Geneva din 1925), recunoscând prezenta convenţie
reafirmă principiile şi obiectivele Protocolului de la Geneva din 1925 şi ale Conventiei privind
interzicerea perfectionarii, fabricării şi stocării de arme bacteriologice (biologice) şi cu toxine
şi distrugerea acestora, semnată la Londra, Moscova şi Washington la 10 aprilie 1972, la fel
ca şi obligaţiile asumate prin aceste instrumente, ...
(Pentru cei interesaţi sugerez
consultarea întrgului text al Convenției - tradus în limba română la:
http://www.ancex.ro/upload/cwc_TEXT_total.pdf).

importantă, în opinia noastră, în funcţie de durabilitate... şi de asigurarea unei Sirii unificate..."

În acelaşi timp, mass-media turcă şi cea internaţională, prin agenţia de presă Anadaolu (de la Istanbul) şi Agenţia France Press, au confirmat convorbirea telefonică iniţiată de preşedintele Recep Tayyip Erdogan, cu Vladimir Putin, şi din care a reieşit dorinţa Turciei de a se accelera eforturilor de încetare a luptelor din Alep, pentru a se putea asigura transportul ajutoarelor umanitare.

10.3. Opinia Preşedintelui Donald Trump referitor la terrorism

(prelucrat după discursul ţinut la 15 August 2016)

În secolul al XX-lea, Statele Unite au învins fascismul, nazismul şi comunismul.

Acum, o altă ameninţare provoacă lumea noastră: Terorismul islamic radical.

În această vară, a fost lansat un atac ISIS în afara zonelor de război din Orientul Mijlociu la fiecare 84 de ore.

Aici, în America, am fost martorii unor atacuri brutale, unul după altul.

10.3.1. Crezul politic şi jurământul preşedintelui Donald Trump

Diversele acte teoriste ce au avut loc pe teritoriul stalor Unite din 2001 şi până în prezent, au fost prezentate mai pe larg pe întregul parcurs al lucrării.

În Europa, au avut loc multiple masacruri şi vărsări de sânge.

ISIS a făcut o mulţime de atrocităţi una după alta: copii sacrificaţi în faţa părinţilor şi părinţi omorâţi în faţa copiilor, fete vândute drept sclave, bărbaţi şi femei arşi de vi, răstigniri, decapităril şi înecaţi. Minorităţile etnice care au refuzat să se convertească la Islamism, au fost

executate în masă. Locurile sfinte şi morminte de valori milenare au fost profanate. Creştinii au fugit din casele lor pentru a nu fi vânaţi pentru exterminare.

Nu putem lăsa asemenea acte criminale să continue.

Nici nu putem lăsa ideologia de ură a Islamului radical să se manifeste prin oprimarea femeilor, a homosexualilor, a copiilor şi a celor consideraţi ca fiind necredincioşi (după ideile islamismului radical) – să vină, să locuiască în Statele Unite sau să se răspândească în difeite ţări din lume.

Vom înfrânge terorismul islamic radical, aşa cum am învins toate ameninţările cu care ne-am confruntat în diverse alte epoci.

Dar nu-l vom înfrânge cu ochi închişi sau cu voci tăcute.

Oricine nu poate să-şi numească duşmanul, nu este capabil să conducă această ţară. Orice persoană care nu poate condamna ura, opresiunea şi violenţa Islamului radical nu are claritatea morală pentru a servi ca Preşedinte.

Creşterea ISIS este rezultatul direct al deciziilor politice luate de preşedintele Obama şi de către Secretara de Stat Hillary Clinton

Dacă privim retrospectiv la schimbările care s-au petrecut în lume din 2009 şi până în prezent, putem constata următoarele aspect:

— Libia era stabile.

— Siria era sub control.

— Egiptul era condus de un preşedinte secular şi de un aliat al Statelor Unite.

— Irakul se confrunta cu o reducere a violentei.

— Grupul care a devenit ulterior ISIS a fost aproape stins.

— Iranul a fost agitat datorită impunerii unor sancţiuni economice.

La ce s-a ajuns în urma gravelor decizii ale preşedintelui Obama şi a Secretarei de Stat Hillary

Clinton?

— Libia este în ruină, ambasadorul nostru şi alţi trei americani curajoşi au murit, iar ISIS a câştigat o nouă bază de operaţiuni.

— Siria se află în mijlocul unui război civil dezastruos.

— ISIS controlează porţiuni mari de teritoriu.

— Criza refugiaţilor ameninţă întreaga Europă şi Statele Unite.

— În Egipt, teroriştii au câştigat un punct de sprijin în apropiere de Canalul

Suez, una dintre cele mai esenţiale căi navigabile din lume.

— Irakul este în haos, iar ISIS este în libertate.

— ISIS să răspândit în Orientul Mijlociu şi în Occident.

— În 2014, ISIS funcţiona aproximativ în 7 ţări. Astăzi sunt celule operaţionale în peste 18 ţări cu sucursale aspirante în alte 6, ceea ce reprezintă un total de circa 24 de ţări sau chiar mai multe.

— Situaţia este probabil mai rea decât ştie populaţia americană şi din Europa.

— Un Raport al Congresului confirmă faptul că administraţia Obama a redus indicatorul ritmului de creştere al ISIS, cu 40%, dar analiştii consideră că s-au făcut o serie de mari modificări ale realităţii pentru a se putea manipula mai uşor constatările.

Totodată, ISIS încearcă să infiltreze fluxurile de refugiaţi în Europa şi în Statele Unite.

Iranul, cel mai mare sponsor al terorismului la nivel mondial, deţine în prezent peste 150 de miliarde de dolari în numerar, daţi de către Statele Unite

Pe scurt, politica externă a lui Obama-Clinton a dezlănţuit ISIS, a destabilizat Orientul Mijlociu şi a pus naţiunea Iranului – care doreşte „Lichidarea Israelului şi Americii" – într-o poziţie dominantă a puterii regionale şi, de fapt, aspirând ca să devină puterea mondială dominantă. Totul a început în 2009 cu ceea ce a devenit

cunoscut şi prezentat pe larg de către *The Heritage Foundation*, sub numele de *„Apologise Tour”* al preşedintelui Obama[65].

Într-o serie de discursuri, preşedintele Obama în acest „Tour”, a descris America drept „arogantă”, „respingătoare”, „putere colonială” şi alte adjective similare.

Probabil niciun discurs nu a fost mai greşit decât discursul preşedintelui Obama în lumea musulmană din 2009.

În direct opoziţie cu poziţia şi punctul de vedere al preşedintelui Obama, a fost poziţia preşedintelui Ronald Reagan, care câştigând Războiul Rece, a numit în mod repetat superioritatea Libertăţii asupra comunismului şi a numit URSS Imperiul Evil-ului.

Aşa cum am mai amintit, modul de exprimare şi cuvintele naive ale lui Barack Obama pe care le-a prezentat prin discursurile în faţa mai multor naţiuni din lume, au fost urmate de acţiuni şi mai naive. Eşecul de a stabili un nou acord privind Statutul Forţelor în Irak şi calendarul de retragere a trupelor americane şi ale aliaţilor, a condus direct la creşterea ISIS.

Eşecurile din Irak au fost însoţite şi de dezastrul provocat de Hillary Clinton din Libia. Preşedintele Obama, cu tot interesul pe care îl avea de a-i crea un support lui Hillary Clinton, afirmase că *Libia a fost cea mai gravă greşeală*. Potrivit secretarului de apărare, Robert Gates, invazia din Libia a fost aproape o decizie divizată, dar susţinerea forţată a intervenţiei Hillary Clinton pentru intervenţie a fost factorul decisiv.

În viitor, vom lucra alături de prietenii noştri din

65 Nile Gardiner and Morgan Lorraine Roach - Barack Obama's Top 10 Apologies: How the President Has Humiliated a Superpower, Sursa: http://www.heritage.org/europe/report/barack-obamas-top-10-apologies-how-the-president-has-humiliated-superpower

Orientul Mijlociu, inclusiv de cel mai mare aliat al nostru, Israel-ul. Vom colabora cu regele Abdullah al Iordaniei şi cu preşedintele Egiptului – Abdel Fattah Saeed Hussein Khalil el-Sisi (n.1954) şi cu toţi ceilalţi care recunosc că ideologia „morţii" impusă de terrorism, trebuie lichidată.

De asemenea, cred că vom putea găsi un teren comun cu Rusia în lupta împotriva ISIS.

Administraţia Trump va urmări în mod agresiv diverse operaţiuni militare comune şi coaliţii pentru a zdrobi şi a distruge ISIS, precum şi cooperarea internaţională pentru a împiedica finanţarea diverselor organizaţii teroriste, a împărtăşi informaţii inteligente şi a combate atacurile cibernetice în vederea perturbării şi dezactivării propagandei şi recrutării de noi simpatizanţi. Nu putem permite ca internetul să fie folosit ca un instrument de recrutare şi, în alte scopuri, de către inamicul nostru – trebuie să închidem accesul la această formă de comunicare şi acest fapt trebuie îndeplinit cât mai curând posibil.

Spre deosebire de Hillary Clinton, care prin neglijenţa cu care a manipulat informaţiile Departamentului Secretariatului de Stat (în Administraţia Obama – n.n.), a favorizat pierderea unor soldaţi şi specialişti de valoare.

Administraţia Trump va căuta să nu transmită planuri militare precise pe care să le folosească inamicii.

După afirmaţia lui Donald Trump, Administraţia sa va folosi experienţa şi cele învăţate de la unii dintre conducătorii americani (generalul MacArthur şi generalul Patton) care ar fi fost deosebit de şocaţi dacă ar fi în viaţă astăzi, pentru a vedea modul în care preşedintele Obama şi Hillary Clinton îşi anunţau cu uşurinţă orice acţiune înainte de a se întâmplă – aşa cum au făcut-o în Irak – favorizând ca duşmanul să se poată pregăti şi să-şi poată adapta condiţiile de luptă pentru a contracara eforturile militare americane…

Lupta noastră nu se va limita la ISIS. Vom căuta să decimăm Al-Qaeda şi vom încerca să eliminăm finanţarea

unor organizaţii teroriste ca: Hamas şi Hezbollah, sprijinite de Iran. Vom folosi rezoluţiile existente ale Consiliului de Securitate al ONU pentru a aplica noi sancţiuni.

Războiul militar, cibernetic şi financiar vor fi factori esenţiali în dezmembrarea terorismului islamic.

În acelaşi timp trebuie să folosim şi calea războiul ideologic

La fel cum Statele Unite au câştigat Războiul Rece, în parte, expunând răul comunismului şi virtuţile pieţei libere, tot aşa trebuie să luptăm şi cu ideologia Islamului radical.

În timp ce oponentul meu (Hillary Clinton – n. a), acceptat milioane de dolari drept donaţii pentru *Fundaţia Clinton* din partea unor ţări în care a fi gay reprezenta o infracţiune pedepsită cu închisoare sau cu moartea, administraţia Trump va susţine ideea de combatere a opresiunii femeilor, a homosexualilor şi a oamenilor de altă credinţă.

Administraţia Trump va fi un prieten al tuturor reformatorilor moderni musulmani din Orientul Mijlociu şi astfel ne vom amplifica vocile.

10.3.2. Este necesară o nouă politică a imigraţiei.

Firul comun care leagă principalele atacuri teroriste islamice care au avut loc pe teritoriul Statelor Unite (şi de care am vorbit mai înainte), ne obligă să ne preocupăme în mod deosebit şi să găsim cele mai adecvate proceduri de verificare a celor care intră în Statele Unite.

O examinare efectuată de către subcomitetului de imigrare al Senatului SUA a identificat 380 persoane străine care sunt acuzate de terorism sau de infracţiuni legate de terorism în perioada între 11 Septembrie 2001 şi 2014 şi chiar după această dată.

O mulţime de informaţii pe care administraţia Trump le are la dispoziţie confirmă că ISIS recrutează refugiaţi

după intrarea lor în ţară (după exemplul refugiaţilor somalezi care s-au stability în Minnesota).

Administraţia Trump îşi propune să stabilească anumite principii clare care vor guverna toate deciziile legate de imigrare: ar trebui să admitem în această ţară numai pe cei care împărtăşesc valorile noastre şi respectă legile şi poporul nostru.

În Războiul Rece, am avut un test de verificare ideologic. Este timpul să se dezvolte un nou test de verificare pentru ameninţările terorismului, cu care ne confruntăm astăzi.

Pe lângă examinarea tuturor membrilor sau a simpatizanţilor grupurilor teroriste, trebuie să examinăm şi pe cei care au atitudini ostile faţă de ţara noastră sau faţă de principiile ei – sau care cred că legea Sharia ar trebui să înlocuiască legile după care se conduce întreaga viaţă a poporului american.

Cei care nu cred în Constituţia noastră sau care susţin bigotismul şi ura, nu vor fi admişi pentru imigraţie în Statele Unite.

Pentru a pune în aplicare noile proceduri, va trebui să fie suspendată în mod temporar imigraţia din unele dintre cele mai periculoase şi volatile regiuni ale lumii care au o istorie a exportului de terorism.

După cele indicate, Preşedintele Trump va cere Departamentului de Stat şi Departamentului pentru Securitate Internă să identifice şi să întocmească o listă a regiunilor în care nu poate avea loc o verificare adecvată. Vom opri verificarea vizelor din zonele respective până când se va relua în condiţii de siguranţă, pe baza unor circumstanţe noi sau a unor proceduri noi.

Dimensiunea fluxurilor actuale de imigrare este pur şi simplu prea mare pentru a efectua o examinare adecvată.

Donald Trump a afirmat: „considerăm posibilitatea aproximativă a unei imigraţii de 100.000 de persoane din Orientul Mijlociu ce vor fi admişi în fiecare an.

În cele din urmă, va trebui să reintroducem bunul

simţ în procedurile noastre de securitate

O altă caracteristică comună a atacurilor din trecut care au avut loc pe teritoriul american s-au datorat faptului că unele dintre informaţiile şi avertizările primite au fost ignorate. Organele de Securitate ale Federaţiei Ruse ne-au avertizat despre atacul terorist de la Maratonul din Boston, iar atacatorii au fost intervievaţi de FBI chiar de două ori.

Femeia care a comis crima de la San Bernardino, era venită în Statele Unite din Arabia Saudită, pe o aşa numită viză de logodnă. Un vecin a văzut un comportament suspect, dar nu a avertizat autorităţile, deoarece a spus că nu doreau să fie acuzat de acţiuni rasiale. Efectul unui asemenea comportament a fost cel al multor morţi şi grav răniţi.

Cel care a comis crima din Orlando, a fost intervievat de FBI. Tatăl său, originar din Afghanistan, a susţinut regimul opresiv al talibanilor şi a exprimat opiniile anti-americane, şi cu toate acestea a fost admis să vină în Statele Unite şi chiar mai mult a putut fi văzut ca participant la campania electorală a lui Hillary Clinton stând alături de alţi susţinători, în spatele lui Hillary Clinton şi având un zâmbet de mulţumire pe chipul său, în timpul unuia dintre discursurile lui Hillary.

Asemenea semne de avertizare au fost ignorate, deoarece pretinsa „corectitudine politică” după opinia unor analişti a înlocuit bunul simţ în concepţia actualei societăţi americane şi chiar la scară internaţională.

De aceea Administraţia Trump va înfiinţa o Comisie care se va ocupa de imigranţii veniţi din ţările în care s-a consolidate Islamul radical.

Scopul acestei comisi va fi identificarea şi informarea publicului american cu privire la imigranţii veniţi în Statele Unite, a convingerilor şi credinţelor lor de bază referitoare la religia Islamică şi în acelaşi timp va trebui să identifice existenţa proceselor de radicalizare, descoperind reţelele existente în Statele Unite.

Donald Trump a afirmat că se va păstra închisoarea

de la Guantánamo Bay iar comandanţii grupurilo teroriste care vor fi prinşi, vor fi judecaţi de către comisii militare.

Cei care vor fi prinşi că predică ură vor fi expulzaţi din ţară.

„Pentru a asigura din nou că America este în siguranţă, trebuie să lucrăm împreună indiferent de orientarea politică a fiecăruia”.

Victoria noastră în Războiul Rece s-a bazat pe un consens bipartizan şi internaţional. O asemenea concepţie trebuie s-o avem şi pentru a învinge terorismul islamic radical.

Dar, aşa cum nu am putea să învingem comunismul fără să recunoaştem că există comunismul – sau să-i explicăm răul – nu putem învinge Terorismul Islamic Radical dacă nu facem acelaşi lucru.

Aceasta înseamnă, de asemenea, că trebuie să promovăm virtuţile excepţionale ale modului nostru de viaţă – şi aşteptăm ca noii veniţi în societatea noastră să facă acelaşi lucru.

Acesta este angajamentul meu faţă de poporul american: în calitate de preşedinte, voi fi cel mai mare campion al poporului american. Voi lupta pentru a asigura că fiecare american să fie tratat în mod egal, protejat în mod egal şi onorat în mod egal. Voi respinge bigotismul şi opresiunea în toate formele sale şi vom căuta un nou viitor construit pe cultura şi valorile noastre comune ca popor american.

Doar în acest fel, vom reuşi să facem America din nou puternică şi în siguranţă – pentru toţi.

Tot ceea ce a prezentat Donald Trump în discursurile sale electorale şi cele prezentate după confirmarea ca Preşedinte al Statelor Unite, sunt planuri deosebit de convingătoare dar pentru moment rămân sub un semn de întrebare referitor la modul de rezolvare şi la preţul ce va trebui plătit pentru aceasta.

În vizita şi prin discursul pe care l-a ţinut în Arabia

Saudită şi la întâlnirea cu liderii ţărilor ce fac parte din Consiliului de Cooperare al Golfului,[66] Donald Trump le-a cerut conducătorilor celor 55 de ţări membre (ale CCG) de a se unii împotriva duşmanului comun: terorismul mondial, de a-i scoate din ţările lor, de a nu-i mai ajuta ş.a.m.d. (cu toate că ştia din informaţiile ce se vehiculează pe plan mondial, că în unele dintre aceste ţări şi-au creat unele dintre organizaţiile teroriste diverse baze militare şi puncte strategice de unde sunt lansate planurile de acţiuni teroriste din diverse ţări).

De asemenea rămâne de urmărit şi analizat pe parcursul următorilor ani, care va fi efectul dotării Arabiei Saudite cu ultimele tehnologii şi armamente militare care urmează să fie livrate de întreprinderile americane şi care se ridică la valori de sute de miliarde dolari. Pe această cale Arabia Saudită va deveni una dintre ţările deosebit de puternice din punctul de vedere militar, din lumea arabă. [pentru cei interesaţi de mai multe aspect referitoare la viaţă, legislaţia şi modul de organizare al Arabiei Saudite, sugerez consultarea site-ului: https://ro.wikipedia.org/wiki/Arabia Saudit%C4%83]

În acelaşi timp trebuie reţinute două aspecte cu caracter general: pe de o parte este vorba de modul de organizare al acestei zone din lume care se bazează pe Koran şi legea Sharia. Arabia Saudită fiind una din puţinele ţări din lume care nu acceptă *Declaraţia*

66 Consiliul de Cooperare din Golf (CCG),a fost format la 25 mai 1981 și este format din Arabia Saudită, Bahrein, Emiratele Arabe Unite, Kuweit, Oman și Qatar. Din anul 2001, Yemen s-a asociat la CCG în vederea unei integrări progresive. Planurile CCG se referă la stabilirea unei uniuni vamale și o zonă de liber schimb. În ianuarie 2008, a fost lansată o piață comună, iar pe 15 decembrie 2009, Arabia Saudită, Bahrein, Qatar și Kuweit au anunțat intenția formării unui Consiliu Monetar, cu scopul de a crea o monedă comună.

Universală a Drepturilor Omului, şi unde pedepsele aplicate pentru anumite fapte sunt similare cu cele folosite de grupările teoriste din lume, fiind deosebit de dure, chiar barbare. Arabia Saudită organizează zeci de execuţii în fiecare an. Metoda de execuţie obişnuită este decapitarea în public.

Chiar dacă oficial Arabia Saudită are un „Program împotriva Radicalizării", al cărui scop este combaterea răspândirii şi atracţiei ideologiilor extremiste în sânul populaţiei în paralel cu insuflarea adevăratelor valori ale credinţei islamice, precum toleranţa şi moderaţia. Aceste pretinse valori: *„Toleranţa şi moderaţia"* continuă să fie puse sub semnul întrebării pe baza rapoartelor organizaţiei Amnesty International.

Nu trebuie neglijat nici aspectul referitor la sprijinul pe care Statele Unite l-a acordat Afghanistanului, ca apoi acesta să devină un duşman al Statelor Unite.

Se poate întâmpla o situaţie similară şi cu Arabia Saudită?

Iată o întrebare fără un răspuns cert imediat dar cu o oarecare potenţă de realitate. Să nu uităm că teroriştii care au provocat atacul din 11 septembrie 2001, din Statele Unite, proveneau din Arabia Saudită. În unele dintre ţările lumii arabe funcţionează centrele de recrutare şi de instrucţie al soldaţilor grupărilor teroriste.

Dezvoltarea relaţiilor economice cu această parte a lumii, deosebit de bogată, are o perspectivă utilă pentru Statele Unite dar trebuie privite şi urmărite cu multă precauţie pe termen lung.

Anexe

Anexa 1:
Unele dintre organizaţiile teroriste din lume

Hindu

Shiv-sena (cunoscută de asemeni ca Armata lui Shiva).

În India e recunoscut ca partid legal de dreapta. Este

declarat grup terorist numai de statul Pakistan.

Păţit Pawan Sanghatana organizaţie fascistă Hindu.

Brigada Shambaji. Grup Hindu de tineret.

Islamiste

Abu sayyaf (1991 – prezent) (Philipine)

Armata Islamică Aden-Abyan (Yemen)

Al-Gama'a al-Islamiyya (Egipt)

Grupul Islamic Armat (Algeria)

Hamas (Palestina)

Brigăzile Martirilor Al-Aqsa (Palestina, Cisiordania)

Ansar al-Islam) (Irak)

Al-Qaida (globală)

Boko Haram (Nigeria)

Asbat al-Ansar (sudul Libanului).

Jama'at al-Tawhid wa al-Jihad (**Al-Qaida în Irak**)

Jihadul Islamic Egiptean (Egipt)

Harakat al-Mujahidin (Pakistan, Kaşmir)

Frontul Islamic de Eliberare al Bahrainului

Mişcarea Islamică din Asia Centrală (Asia Centrală)

Mişcarea Islamică din Uzbekistan (Uzbekistan)

Jaish-e-Mohammed (Pakistan)

Jaish Ansar al-Sunna (Irak)

Frontul de Eliberare al Jammu şi Kaşmir (Pakistan, Kaşmir) JKLF

Jemaah Islamiyah (sud-estul Asiei)

Jihat Rite (Australia)

Lashkar-e-Jhangvi (Pakistan)

Lashkar-e-Toiba (Pakistan)

Maktab al-Khadamat (Afghanistan)

Grupul Combatant Islamic Marocan (Maroc, Spania)

Frăţia Musulmană (internaţional)

Oamenii împotriva gangsterilor şi drogurilor (Africa de Sud)

Grupul Salafist de luptă şi rugăciune (Algeria)

Sipah-e-Sahaba Pakistan (Pakistan)

Takfir wal-Hijra (Egipt, Sudan, Algeria)

Kurdish-Hizbullah (Turcia)

Reţeaua Hofstad (Olanda)
Frontul de Dezvoltare Naţională (Kerala, India)
Fronturi Islamice [modificare modificare sursă]
Al-Barakaat – (**ramură din Al-Qaida**)
Organizaţia Umanitară Al-Wafa – (**Al-Qaeda**)
Frontul Islamic al Salvării (Algeria)
Fundaţia internaţională a bunăvoinţei. – (**Al-Qaida**)
Fundaţia Ţara Sfântă pentru dezvoltare şi… (Hamas)
Fundaţia globală… – (**Al-Qaida**)
Compania de Comerţ Konsojaya – (Jemaah Islamiyah)
Babbar Calza
Federaţia Internaţionala a Tineretului Sikh
Forţa Khalsa Saheed
Forţa de Eliberare a Khalistanului
Forţa Comando a Khalistanului
Frontul de Eliberare a Khalistanului
Armata Naţională a Khalistanului
Regimentul Dashmesh

Toate aceste grupări revendică, pentru Sikhşi, organizarea statului Khalistan în Punjabul indian, şi în ariile adiacente.

Alte organizaţii teroriste religioase
Aum [Adevărul Suprem] (Japonia) – Aum Shinrikyo

Organizaţii teroriste naţionaliste
Al-Fatah
Brigada Martirilor Al-Aqsa
Baloch Mujahideen
Hamas
Jihadul Islamic Palestinian
Organizaţia nasseristă
Organizaţia Acţiunea Arabă

Irlanda – de orientare republicană
Confreria Fenian
Armata Republicană Irlandeză
Armata Provizională Republicană Irlandeză

Armata de Eliberare Naţională Irlandeză
Loialişti nord-irlandezi [modificare modificare sursă]
Asociaţia de apărare Ulster
Forţa voluntarilor din Ulster
Forţa voluntară loialistă
Voluntarii Orange

Organizaţii fasciste şi teroriste ungureşti
Turáni Vadászok (Vânătorii Turanici).
Turul Szövetség (Asociaţia Turul).
Rongyos Gárda (Garda Zdrenţăroşilor).
Magyar Rendfenntartó Bizottság (Comitetul maghiar pentru menţinerea ordinii publice).
Nemzetőrség (Garda naţională)

Sri Lanka
Tigrii Tamili

Din alte Regiuni
Mişcarea Islamică aâurkestanului de Est
Frăţia (confreria) Revoluţionară Croată (Iugoslavia)
Frontul de Eliberare Naţională (Algeria)
Frontul de Eliberare a Québecului (Canada)
Armata de Eliberare din Kosovo
Partidul Muncitorilor din Kurdistan (Turcia) – PKK
Los Macheteros (Puerto Rico)
Frontul de Eliberare Naţională a Corsicii (Franţa) – FLNC
Uniunea Populară (Mexic)

Organizaţii teroriste de stânga
Acţiunea directă (Franţa)
Armata Secretă Armeană pentru Eliberarea Armeniei (Liban, Armenia, SUA) – ASALA
Chukaku-Ha (Japonia)
Armata Roşie Japoneză (Japonia) – Sekigun
Partidul Comunist din Nepal (Nepal) – de orientare Maoista

Armata de Eliberare Naţională (Columbia) – Ejército de Liberación Nacionál – ELN
GRAPO (Spania)
Organizaţia Separatistă Bască ETA (Spania)
Khmerii roşii (Cambodgia)
Frontul Patriotic Manuel Rodríguez (Chile)
Montoneros (Argentina)
Consiliul Socialist Naţional al Nagalandei (India)
Naxals (India) – Naxalites
Noua Armată Populară (Philipine)
Organizaţia Revoluţionară 17 Noiembrie (Grecia) – 17N
Grupul Popular de Război (India)
Fracţiunea Armata Roşie (Germania) – cunoscută ca Banda Baader-Meinhof
Gruparea Meinhof-Puig Antic (Germania)
Celulele Revoluţionare (Germania)
Brigăzile Roşii (Italia)
Forţele Armete Revoluţionare ale Columbiei (Columbia) – FARC
Calea Luminoasă (Perú) – Sendero Luminoso
Armata de Eliberarea Symbioneză (SUA)
Mişcarea Revoluţionară Túpac Amaru (Perú)
Frontul Unit de Eliberare (SUA)
Frontul Unit de Eliberare a Assam (India)
Weathermen (SUA)

Organizaţii teroriste de dreapta
Armata de Eliberare a Rwandei (Rwanda)
Armata Republicană Ariană (SUA)
Boeremag (Africa de Sud)
Combat 18 (UK)
Coloana 88 (UK)
Charles Martel Club (Franţa)
Escadronul Morţii (Brazilia)
Ku Klux Klan (SUA, UK)
Mişcarea de Acţiune şi Apărare Masada (Franţa)
Mişcara Creativă (SUA)

Mişcarea Naţional Socialistă (Regatul Unit)
Naţiunile Ariene (SUA)
Ojo per ojo (Guatemala)
Ordinul (SUA)
Ordine Nero (Italia)
Organizaţia Armatei Secrete (Franţa, Algeria)
Partidul Acţiunea Naţionalistă (Turcia)
Rezistenţa Albă Ariană
Rosa dei Vente (Italia)

Organizaţii Anti-comuniste
Alianţa Anticomunistă Argentina (Argentina)
Alianţa Anticomunistă Braziliană
Alpha 66 (SUA, Cuba) – în exil
Autoapărarea Unită a Columbiei (Columbia)
Banda Mongoose (Spania)
Brigăzile Morţii (El Salvador)
Contras (Nicaragua)
Coordonarea Unită a Organizaţiilor Revoluţionare (Cuba)
Escadronul Morţii (Brazilia)
Gladio (în Europa, prima dată descoperită în Italia)
Omega 7 (SUA, Cuba) – în exil
Ranvir Sena (India)

Grupările teroriste după Dicţionarul Societăţilor Secrete (part II-a)
Posted în: Teoria conspiraţiei.
Tagged: ALEPH, Armata Roşie Japoneză.
Aum Shinrikyo, Disidenţii Frontului Patriotic Manuel Rodríguez, ETA, Euzkadi Ta Askatasuna.
Forţele Americane Revoluţionare ale Columbiei.
FPMR/D, Liban, Partidului Naţionalist Basc, Shoko Asahara, Tokyo.

Armata Roşie Japoneză (JRA) – grup terorist internaţional al cărui scop este răsturnarea guvernului japonez şi să provoace o revoluţie mondială. Şeful grupării

(neoficial) locuieşte în Liban şi susţine cauzele militanţilor islamici.

Aum Shinrikyo – (AUM) – sectă religioasă japoneză. Numele său înseamnă „adevărul suprem". Membrii ei au întreprins atacuri cu gaze în metroul din Tokyo, Japonia, în 1955. În urma atacurilor au fost uciși 12 oameni şi s-au îmbolnăvit câteva mii. De asemenea, secta a încercat, fără succes, să folosească arme biologice precum antrax şi toxină botulinică pentru a ucide oameni. pe 16 februarie 2004; agenţii japonezi au făcut razii în baza grupului – care şi-a schimbat acum numele în ALEPH – pentru a găsi dovezi ale complotului terorist. La razii au participat peste 200 de poliţişti. Au fost percheziţionate sediile din Tokyo şi din alte oraşe. Poliţia se aştepta la un atac, pentru că liderul grupului, Shoko Asahara, urma să fie condamnat pentru rolul jucat în atacurile mortale din urmă cu 10 ani. Pe 26 februarie 2004, el a fost condamnat la moarte.

Chile

Disidenţii Frontului Patriotic Manuel Rodríguez (FPMR/D) – aripă armată a Partidului Comunist Chilian care ataca companiile americane din Chile, în special restaurantele de tip Fast-Food.

Spania

Euzkadi Ta Askatasuna (ETA) – ETA (Euskadi Ta Askatasuna = Ţara Bască şi Libertate) se manifestă în Spania, pe plan local şi la nivelul administraţiei centrale; cere recunoaşterea sa ca un partener imperativ de negociere politică. Cum orice entitate politică are nevoie (mai ales) de o justificare „metapolitică" – de invenţia unei naţiuni culturale, afinităţi spirituale şi tradiţii comune –, ETA le-a născocit bascilor un prototip coleric de identitate care să-i deservească politic grupării. În prezent, există simpatizanţi ETA într-un mic procent. Însă identificarea vehemenţei ETA cu naţionalismul majoritar al Partidului Naţionalist Basc (PNB), de exemplu, crează o mare

confuzie. Bascii susţin independenţa (într-o proporţie, poate, de 50%), dar nu anexaţi unei grupări armate de eliberare (fictivă), ci ca suporteri ai unei ideologii democrate. Printr-un discurs proindependenţă potent, partide ca PNB sau Aralar pot atrage voturi consistente care le-ar legitima ulterioare exigenţe politice. Orizontul unei Ţări Basce independente este o opţiune agreată de un procent important din populaţie, deşi nu se ştie în ce măsură implicaţiile afluente ale unui astfel de gest sunt complet evaluate, ca şi în cazul Cataloniei, în contextul unei Europe integrate şi din ce în ce mai federale. În 2004, după atentatul din Madrid, spaniolii (inclusiv bascii) s-au manifestat public, acuzând răzbunarea politică plătită de Al-Qaida guvernului proamerican al lui Aznar.

Columbia

Forţele Americane Revoluţionare ale Columbiei (FARC) – aripa militară a Partidului Comunist Columbian, care începând cu 1964 a comis o serie de atacuri teroriste asupra ţintelor columbiene.

Sursa: Prelucrat de autor din diverse surse internaţionale şi din Postarea lui Marin Bodrug din 21 octombrie 2012, (https://marinbodrug.wordpress.com/)

După informaţii prezentate în: *The Real Truth Magazin* (staul Ohio), din 11 Decembrie 2015, NUMAI în luna Noiembrie 2015 au avut loc în diferite locuri de pe glob acţiuni teroriste. Iată pe scurt lista acestor acte teroriste:

Tabelul Nr. 10

Unele acţiuni teroriste ce au avut loc numai în Noiembrie 2015

pe plan mondial

Data din Noiembrie	Acţiunea teroristă	Locul crimei	Numărul victim

2015			
1	bombă	Mogadishu, Somalia	12 morţi /un n mare de răniţi
4	bombardament sinucigaş	El Arish, Egipt	4 morţi/ 10 răni
5	bombardament sinucigaş	Arsal, Lebanon	6 n sinucigaşul/5 răniţi
9	atac într-un autobuz	Tapuach, West Bank	1 sinucigaşul/4 răniţi
9	bombardament sinucigaş	Ngoubou ua, Chad	1 m sinucigaşi/14 răniţi
9	bombardament sinucigaş	Fotokol, Camerun	4 răniţi/sinucigaşul/20 răniţi
12	bombardament sinucigaş	Beirut, Libia	43 morţi/240 ră
13	bombardament sinucigaş	Bagdad, Iraq	19 morţi/41 răn
13	atac terorist	Paris, Franţa	130 morţi/368 r
17	declanşare bombă	Yola, Nigeria	34 morţi/80 răn
18	bombardament sinucigaş	Kano, Nigeria	15 m sinucigaşi/123 răniţi
18	Împuşcături	Sarajevo, Boznia	2 morţi/sinucigaşul/5 r
19	Înjungher	Tel Aviv, Israel	2 morţi/1 rănit
19	Împuşcă	Gush	3 morţi/6 răniţi

	turi	Etzion, West Bank	
20	Împuşcă turi şi luări de ostateci	Bamako , Mali	27 mo sinucigaşi/2 răniţi
20	bombard are	Bagdad , Iraq	15 morţi/28 răn
21	bombard ament sinucigaş	Fotokol, Camerun	4 morţi, sinucigaşi/10 răniţi
22	bombard ament sinucigaş	Maidug uri, Nigeria	8 morţi/8 răniţi
24	bombard ament sinucigaş	Tunis, Tunisia	12 morţi/sinucigaşul/17 răniţi
24	Bombă într-un autobuz	Tripoli, Libia	5 morţi/16 răni
24	Bombă într-un autobuz	El Arish, Egipt	7 morţi/17 răni
25	Bombă incendiară	Satul Wagom. Nigeria	18 morţi/10 răn
27	bombard ament sinucigaş	Dakaso ye, Migeria	21 morţi/ răniţi

Iar la 2 Decermbrie 2015 un atac terorist a avut loc în San Bernardino, California (SUA), când doi terorişti musulmani extremişti radicalizaţi (un bărbat şi o femeie), au împuşcat mortal 14 persoane şi au rănit alte 22 de persoane.

În Germania numai într-o săptămână au avut loc 4 atacuri teroriste soldate cu morţi şi răniţi.

Câte asemenea atacuri mai sunt necesare ca

toată lumea să spună într-un cor:

AJUNGE!

şi să acţioneze printr-o reală alianţă eficientă.

Anexa 2:

Impactul imigraţiei musulmane în Europa

„Pericolul galben şi pericolul negru nu sunt incompatibile: şi unul şi celălalt reprezintă ceea ce trebuie să numim

Viitorul”.

Emil Cioran

De câţiva ani, numele omului politic englez Enoch Powell – în Anglia – şi al filosofului Emil Cioran – în Franţa – sunt pomenite din ce în ce mai des.

Este normal să fie aşa – *profeţii sunt pomeniţi cu respect, nu atunci când fac profeţiile ci mult mai târziu, atunci când ele se adeveresc.*

În 1968, când guvernul laburist se pregătea să voteze legile contra discriminării rasiale, conservatorul Enoch Powell a avut curajul să rostească un discurs privind imigraţia. Prin acest discurs şi-a ratat cariera politică, dar a dobândit în schimb respectul poporului său. El a spus:

„Trebuie să fim nebuni, literalmente nebuni de legat, pentru a permite ca în această ţară să intre în fiecare an 50.000 de persoane care vor fi la originea viitoarei creşteri a populaţiei provenite din imigraţie.

Am impresia că privesc această ţară cum îşi construieşte cu frenezie propriul rug funerar”.

Dar, aşa cum Casandra n-a putut împiedica căderea Troiei, nici Enoch Powell n-a putut împiedica începutul prăbuşirii Angliei – coloana a 5-a multiculturală deschisese deja porţile şi acuza de xenofobie şi rasism pe toţi cei care încercau să le închidă. Cam în aceeaşi perioadă, Cioran –

„profetul prăbuşirii civilizaţiei occidentale”, cum îl numea istoricul Neagu Djuvara – scria în „Jurnalul” său: „J.T. revenit de la Londra, îmi spunea că Anglia i-a făcut impresia unei corăbii pe care mateloţii sunt nebuni iar căpitanul beat... Îi spun prietenului meu că este exact constatarea pe care-o făcusem şi eu cu ocazia călătoriilor mele în Anglia, care îmi aminteşte de Roma din secolul al IV-lea, sau chiar al V-lea”.

Au trecut 45 de ani de atunci şi Londra, capitala a ceea ce a fost odată un imperiu, se poate „mândri” că doar 45% dintre locuitorii ei sunt albi de origine engleză, scoţiană sau velşă, restul fiind imigranţi!

În Marea Britanie nu au rămas decât 800 de municipalităţi, din 8.850, unde populaţia este în proporţie de 98% albă; în 2001 erau 5.000!

Mai mult de atât, studii recente au arătat că albii se retrag din zonele unde sunt dominaţi etnic şi sunt înlocuiţi treptat de reprezentanţii altor minorităţi etnice. Astfel, din Londra au plecat spre a se stabili în alte locuri, între 2001 şi 2011, 620.000 de londonezi albi, englezi de baştină.

Dacă în 2001, 9% din populaţia Marii Britanii era născută în altă ţară, în 2011 numărul imigranţilor se ridicase la 13%, 3, 5 milioane stabilindu-se în ţară în ultimii 10 ani!

Şi viitorul se anunţă chiar mai întunecat decât prezentul:

În urmă cu patru decenii, Enoch Powell[67] era preocupat de cei care apăreau în Anglia; problema, azi, nu mai sunt ei, ci aceia care vor dispărea. Şi de ei nu se mai interesează nimeni!

Emil Cioran scria în 1979*: „În metrou, într-o seară, am privit atent în jurul meu, eram cu toţii veniţi de aiurea.*

67 Enoch Powell, (1912-1998), politician englez plasat pe o poziție de dreapta și
combatând politica guvernului englez în privința acceptării imigrației a 50.000
de persoane în fiecare an.

Printre noi totuşi, două sau trei figuri de aici, siluete stânjenite care aveau aerul de a-şi cere iertare că sunt acolo. Acelaşi spectacol ca la Londra".

Tot el observa: „Migraţiile, azi, nu se mai fac prin deplasări compacte, ci prin infiltrări succesive: se strecoară, puţin câte puţin, printre „indigenii" prea lipsiţi de vlagă şi prea civilizaţi pentru a se înjosi la ideea unui „teritoriu". După mii de ani de vigilenţă au deschis porţile". – „L Ecartelement", Edit. Gallimard, 1979.

Şi „infiltrările succesive" s-au făcut anual.

În deceniul opt, 100.000 de imigranţi sunt autorizaţi în fiecare an să se instaleze în Franţa, şi tot în fiecare an alţi 100.000 dobândesc cetăţenia franceză. În 1990, 11, 82% din populaţia familiilor din Franţa era de origine străină; incluzându-i pe clandestini asta însemna 8 – 9 milioane de persoane. Cifrele nu erau secrete, dar nu se făcea nici prea mare caz despre ele. Stânga era din ce în ce mai bucuroasă că Franţa se metisează pe zi ce trece. În 1989, ca preşedinte al Oficiului Migraţiilor Internaţionale a fost numit un om de încredere: Jean Claude Barreau (1933), socialist şi consilier al lui François Mitterrand. Dar, pus faţă în faţă cu şocanta realitate, el a dezvăluit numărul intrărilor clandestine pe teritoriul francez în fiecare an: ***o sută de mii de imigranţi***.

Valéry Giscard d'Estaing, fostul preşedinte francez, găsea, ca orice bun francez, vorbele potrivite pentru a descrie realitatea:

„Tipul de problemă căreia va trebui să-i facem faţă se deplasează ***de la imigraţie*** *la* ***invazie****".*

În timpul acesta, multiculturaliştii încercau să convingă lumea că imigraţia este o şansă pentru Franţa, aşa că invazia a continuat. Puţini au realizat că vorbele lor semănau foarte mult cu sloganul societăţii lui *„1984":*

„Războiul este pace.
Libertatea este sclavie.

Ignoranţa este putere”.

Orice intenţii sau măsuri menite a ţine sub control fluxul migrator erau stigmatizate ca rasiste şi xenofobe. Franţa avea nevoie de o transfuzie masivă de „sânge proaspăt”; nu conta că el era din altă grupă sanguină, de altă religie şi de altă cultură.

Cum, bineînţeles, nu contau nici costurile „transfuziei”, atâta timp cât francezii, civilizaţi, erau hotărâţi să plătească. Statul francez a înfiinţat un Minister al Oraşului numai cu scopul de a-i susţine pe imigranţii concentraţi la periferiile marilor oraşe în cele 717 ZUS-uri[68], care aveau în 1990 circa 4, 7 milioane de locuitori. Scriitorul şi istoricul francez Jean Sévillia (n. 1962), arăta că în 2002 bugetul alocat acestor zone a fost de 6, 2 miliarde euro, în timp ce Ministerul de Justiţie primea doar 4, 7 miliarde, iar 5 miliarde erau alocate Ministerului de Interne!

Din 2002 şi până la sfârşitul anului 2016, numărul ZUS-urilor a crescut şi chiar dacă guvernele franceze din ultimii zece ani nu le-au suplimentat bugetul acordat, tot se poate face un calcul estimativ al costurilor întreţinerii lor până în momentul de faţă şi care a ajuns la circa 70 de miliarde euro!

Diverse studii efectuate de-a lungul timpului (Pierre Milloz, Jean Yves legallou, André Posokhow etc.) au scos şi ele în evidenţă faptul că Franţa a cheltuit sume uriaşe, de ordinul zecilor de miliarde de euro, pentru a întreţine *„sunamul imigraţional”.*

Cu sprijinul francezilor, Montreuil era acum zece ani unul din oraşele din Mali (după Bamako şi Saint – Denis) – în care francezi de baştină mai erau doar 20% dintre locuitori, în acelaşi timp trebuie amintit că:

În ultimul deceniu, mareea imigraţională a atins în Franţa cote greu de imaginat, (şi care au fost mult depăşite ulterior – n.n.). Doamna Hélène Conway, ministrul însărcinat cu francezii din străinătate, cu prilejul vizitei în

68 ZUS -Zone Urbane Sensibile

Maroc, afirma că serviciile consulare franceze vor livra cu operativitate 160.000 vize/an. O veste bună şi pentru cei 160.000 de locuitori de origine marocană ai oraşului Lille; mulţi dintre ei îşi vor revedea astfel rudele şi prietenii. La o lună distanţă, în noiembrie 2012, ambasadorul Franţei în Algeria, domnul André Parrant, a dat asigurări ferme că Franţa îşi va respecta angajamentul de a acorda algerienilor 200.000 vize Schengen/an!

Şi au fost destui cei care l-au atacat pe Jean-Luc Mélenchon (n.1951) [69], când acesta a rostit cu mândrie:

> *„Civilizaţia noastră este mai apropiată de cea a Maghrebului decât de cea a ţărilor Europei de Est”*.

Scriitorul Lucian Boia în cartea sa *„Sfârşitul Occidentului?”*: spunea:

„În perioada 1870 – 1913, Europa Occidentală reprezenta 14, 7% din populaţia lumii. În 2012, un calcul preliminar coboară Europa Occidentală la 5, 7%, prin urmare o adevărată prăbuşire; în termeni relativi nu mai e decât o treime din ce a fost cu un secol înainte. Occidentul plăteşte preţul „bogăţiei”: societăţile prospere au mai puţini copii… şi nu mai puţin preţul democratizării, proces care rezervat iniţial segmentului masculin al societăţii, a cuprins în cele din urmă şi populaţia feminină. *Femeia a ieşit astfel din rolul său tradiţional de „fiinţă de interior” şi de „producătoare de copii”.*

Lucian Boia poate fi contrazis, dar nu de către realitate!

„Salvarea”, spunea Lucian Boia, nu e departe!

---

69 Jean-Luc Mélenchon - ales în mod succesiv Consilier general al departamentului francez Essonne (în regiunea Ile - de-France), senator al aceluiași departament (1986) și europarlamentar în districtul Sud-Vest (2009); fost ministru al Educației Profesionale
2000-2002 în guvernul lui Lionel Jospin și preşedinte al partidului comuniştilor francezi,

În ţările de pe celălalt mal al Mediteranei, 65% din populaţie are sub 30 de ani: 175 de milioane de tineri sunt gata să contribuie la întinerirea nu numai a Germaniei, ci şi a întregii Europe.

Nici **Belgia** nu o duce rău atunci când este vorba de imigraţie; întotdeauna este însă loc de mai bine! Conform studiului demografic elaborat de sociologul Jan Hertogen:

„Regatul număra 2, 6 milioane de cetăţeni „proveniţi din imigraţie", adică 24% din populaţie! Bruxelles, capitala ultra metisată a Uniunii Europene, ne arată azi cum va fi

Europa de mâine: 75, 6% din populaţia sa se trage din imigranţi!"

Unii **suedezi** visează la vremurile când ţara lor era omogenă din punct de vedere etnic. Socialistul Olof Palme decreta Suedia drept o ţară multiculturală dorind s-o transforme în campioana azilului politic; prezentatoarea vedetă a unui cunoscut program de televiziune este născută în Etiopia şi lucrul acesta nu mai miră pe nimeni. Cum tot nu mai miră pe nimeni faptul că din cei 9 milioane de locuitori ai regatului, 1 milion sunt născuţi în afara graniţelor Europei! Lor li se alătură încă 200.000 de suedezi ai căror părinţi sunt născuţi în străinătate.

Norvegia este mai puţin primitoare decât vecina ei, a fost un singur Olof Palme, dar la fel de darnică. Şi ea plăteşte din greu „transfuziile" cu sânge tânăr.

În 2012, Norvegia a primit 15.400 de imigranţi non-occidentali şi a cheltuit pentru asta 8, 5 miliarde euro! ***Cheltuiala pentru menţinerea unuin imigrant ajunge la 550.000 euro sau chiar peste!*** Cu toate acestea teroriştii nu au renunţat de a acţiona printr-un atac terorist ce a avut loc în prima săptămână a lunii aprilie 2017 la Oslo şi care s-a soldat cu şapte morţi şi mulţi răniţi.

Italienii nu sunt neliniştiţi; nu-i preocupă pierderea identităţii, de orice fel ar fi ea. Sunt doar urmaşii anticilor

romani, aşa că, putem spune că au experienţă, doar au mai trecut prin aşa ceva.

În 2011, conform Institutului de Statistică Italian (Istat), în Italia vârsta medie a populaţiei este de 43, 5 ani şi sunt aproape 5 milioane de imigranţi legali, iar în 2059 vor avea o vârstă medie de 49, 8 ani, în timp ce numărul cetăţenilor proveniţi din imigraţie se va tripla ajurând la 15, 5 milioane.

Aceasta este o imagine orientativă asupra unei Europe manifestată printr-o puternică scădere demografică şi cu un accentuat proces de îmbătrânire a populaţiei.

„Salvarea", dacă o putem numi astfel, va veni din sudul continentului. Dacă populaţia Uniunii Europene era în 2011, de circa 500 milioane de locuitori, Africa avea în 2010, 856 milioane de locuitori, aproape 25% dintre ei având vârsta între 15 şi 25 de ani.

În 2050, populaţia Africii va depăşi 2 miliarde de locuitori, rata de fertilitate fiind cea mai ridicată din lume: 4, 7 copii/femeie, adică de trei ori mai mare decât rata europeană!

Nigeria, care acum are în prezent circa 167 milioane de locuitori, va avea, în 2050, o populaţie aproximativ egală cu cea a Statelor Unite adică circa 450 milioane de locuitori.

Sociologii, demografii, analiştii economişti, istoricii, scriitorii, ziariştii şi oamenii politici, analizând zilnic diversele aspecte ale fenomenului imigraţiei de masă ce afectează în mod special Europa occidentală (şi mai mult ca sigur va veni şi rândul Europei de Est), relevă unele dintre perspectivele economice şi culturale, ale viitorului lumii determinat de „fluxul masiv şi incontrolabil" al „invaziei populaţiilor din sud", al fenomenului „colonizării inverse", a pierderii identităţii culturale şi naţionale a multor ţări europene (şi din alte continente – n.n.) şi totodată imposibilitatea de a-i integra în societatea

europeană pe noii sosiţi din Africa şi Asia.

În timpul acesta, zilnic, circa 8.000 de noi sosiţi intră pe porţile deschise ale „fortăreţei" Europa, iar unii dintre ei, odată ajunşi, protestează strigând:

„Nu graniţelor. Nu naţiunilor"!

fiind susţinuţi în demersul lor de organizaţii civice, de diverşi europarlamentari şi pretinşi experţi în problemele refugiaţilor.

Astfel, Peter Sutherland[70], reprezentantul special al ONU pentru migraţie, atrage atenţia că:

„Migraţia este crucială creşterii economice [în UE], oricât de greu ar fi asta de explicat cetăţenilor".

Oameni politici de marcă recunosc, retoric, eşecul politicii multiculturale, în timp ce iniţiază sau supervizează proiecte ce prevăd o creştere a imigraţiei. Este folosit, din ce în ce mai des şi devine tot mai cunoscut, conceptul de „migraţie de înlocuire" sau ***„Marea înlocuire a populaţiilor"***.

Sintagma a fost folosită pentru prima dată în anul 2000, în raportul „Diviziei Populaţiilor", parte componentă a „Departamentului afacerilor economice şi sociale" din cadrul ONU.

O serie de Experţii ai ONU arată că în următorii 50 de ani, populaţiile tuturor ţărilor dezvoltate (cu excepţia Statelor Unite) se vor afla într-un proces constant de scădere numerică şi de îmbătrânire, proces determinat de scăderea natalităţii şi totodată de creştere a longevităţii.

Rezultatul unora dintre proiecţiile stabilite, relevau că populaţia Japoniei şi a tuturor ţărilor europene era într-un proces de diminuare vizibilă. După opinia acestor

---

70 Peter Sutherland (n.1946)- om de afaceri irlandez,avocet, fost procurer general al Irlandei, consilier de rang înalt al Baroului irlandez. În anul 2006 a fost numit responsabil pentru creerea Forumului mondial privind migrația și dezvoltarea (GFMD).

experţi, în numeroase cazuri (cum era cazul, de exemplu, al Estoniei, Bulgariei, Italiei şi altor ţări.) ţările vor pierde între un sfert şi o treime din populaţie. Procesul de îmbătrânire al populaţiei, afirmau ei, se va generaliza, ridicând vârsta medie la anumite maxime fără precedente istorice. Raportul între persoanele în stare să muncească (cu vârste între 15 şi 64 ani) şi persoanele de peste 65 de ani, se va diminua la peste jumătate: de la 4 – 5 la 2.

Se specifica de asemenea că numărul imigranţilor necesari pentru a evita declinul populaţiei în stare să muncească era mai mare decât cel necesar pentru a evita declinul populaţiei totale.

În alte câteva cazuri cum era cazul Coreei de Sud, Franţei, Marii Britani – se considera că era nevoie de un număr de 2 – 4 ori mai mare. Tehnocraţii ONU estimau că UE, pentru a menţine echilibrul actual de 4 – 5 persoane active la un pensionar, ar trebui să primească circa 159 milioane imigranţi până în 2025.

Un Raport al ONU din anul 1965, clarifica ideea după care:

„Declinul populaţiei este inevitabil în absenţa migraţiei de înlocuire”.

O serie de demografi din diverse ţări considerau că imigraţia şi „bomba demografică” aflată în posesia populaţiilor din Sud, putea fi considerată ca un sprijin din punct de vedere economic dar totodată putea fi considerată şi o altă parte a acestui fenomen (pentru anumite ţări – n.n.) considerat ca o „armă” care punea sub un mare semn de întrebare referitor la grăbirea aşa numitului ***„sfârşit al civilizaţiei albe”.***

SUA este singura ţară ce aparţine acestei civilizaţii care în prezent nu are probleme demografice dar acest fenomen se va mofilifica datorită în principal imigraţiei masive a populaţiei de latinos venită din sud.

După date statistice privind demografia Statelor Unite, în 1995, albii americani reprezentau 74% din

populaţia acestui continent, pentru ca 15 ani mai târziu, adică în jurul anului 2010, ea reprezenta numai 64%.

Mai este cazul să ne îndrebăm cum va arăta SUA în 2050 sau mai departe?

După opinia unor experţi demografi în anul 2050 nu numai nordicii protestanţi, ci populaţia albă de origine europeană va înceta să mai fie majoritară!

Urmărind unele dintre datele statistice prezentate de către Biroul American de Evidenţă a Populaţiei în intervalul iulie 2010 – iulie 2011, nou născuţii albi, non-hispanici, au reprezentat mai puţin de jumătate din copiii nou-născuţi în Statele Unite. Această constatare oficială, după opinia demografilor, era socotită ca fiind pentru prima oară în istoria SUA iar practic vorbind o asemenea constatare referitoare la evoluţia poporului american: *nu a fost, ultima*.

Despre sfârşitul unei civilizaţii sau a unei epoci istorice au scris şi au vorbit încă cu multe decenii în urmă, diverşi filosofi, istorici, scriitori şi oameni politici.

Dacă ar fi să-l citǎm numai pe Cioran, ale cărui spuse au provocat la vremea respectivă, în cel mai bun caz, zâmbete de neîncredere, lucru ce şi astăzi este socotit de către unii pretinşi specialişti sociologi şi politologi, ca fiind deplasat:

Surse: Prelucrat de autor după opinia lui BOGDAN CALEHARI prezentat în: „Vestul şi Restul” – Roger Scruton, Edit. Humanitas / „Terorismul Intelectual” – Jean Sevilia, Edit. Humanitas / „Epoca de Aur A Incertitudinii” – Adrian Cioroianu, Edit. Curtea veche.

Ultimele acte de violenţă că au avut loc în Franţa (Paris) şi în Belgia (Bruxelles), iar apoi în Mali aproape de sfârşitul anului 2015, şi mai recent în Berlin (în preajma sărbătorii de Crăciun 2016), precum şi atacul ce a avut loc la 8 aprilie 2017 în două biserici din Cairo, şi care s-a soldat cu 36 de morţi şi 116 răniţi ar trebui să dea mai mult de gândit Administrţiilor locale şi statale din diverse

ţări, întrucât pe lângă invazia migranţilor (veniţi pentru a-şi salva vieţile din cauza războaielor şi a conflictelor etnice ce au loc între musulmani şi creştini), au intrat în Europa şi în alte ţări, un număr mare de terorişti care organizează şi execută tot felul de crime, distrugeri fizice, crează panică în masa largă a populaţiei urmărind în final planul de transformare a Europei şi a altor ţări din lumii, în califate care să-şi desfăşoare viaţa după principiile şi regulile musulmane.

După evenimentele privind atrocităţile din Franţa o serie de specialişti şi analişti politici şi militari, au ajuns la concluzia că asemenea atrocităţi ar fi putut fi evitate dacă ar fi existat o mai serioasă şi mai strânsă cooperare între organele poliţieneşti şi de securitate din Turcia şi cele din ţările Europei occidentale.

Din păcate această situaţie nu a avut loc la nivelul aşteptărilor.

Iată unele fapte care dovedesc că afirmaţia de mai sus este bazată pe fapte reale:

În ianuarie 2015, autorităţile turceşti l-au reţinut pe unul dintre atacatorii sinucigaşi când voia să treacă graniţa Turciei, Brahim Abdeslam, şi pe care pentru a scăpa de el, l-au deportat în Belgia. Autorităţile turceşti au comunicat poliţiei belgiene că această persoană, a fost „radicalizată” şi este suspectat de alăturare la acţiunile extremist jihadiste ale Statului Islamic în Siria. (**Sursa:** declaraţia organelor de securitate turceşti pentru agenţia de ştiri Reuters).

Cu toate acestea, în timpul interogatoriului în Belgia, Abdeslam a negat orice implicare cu militanţii Statului Islamic fapt pentru care a fost eliberat. Această decizie (a fost luată cu toate că se ştia că Abdeslam era fratele lui Salah – n.n.), pe care autorităţile belgiene au afirmat că nu aveau suficiente dovezi care să dovedească că acesta ar fi avut intenţii teroriste.

La data de 13 noiembrie, Abdeslam s-a sinucis declanşându-şi vesta cu exploziv la *Le Comptoir Voltaire* – unul din barurile de noapte din Paris, omorând multe

persoane. Fratele lui, Brahim Abdeslam, Salah, este, de asemenea, unul dintre suspecţii în atacurile, revendicate de către ISIS, şi este acuma urmărit de poliţia europeană…

În Franţa, a fost creat un dosar special „S" (al Securităţii de Stat) cuprinzând un fişier referitor la persoanele suspectate de a fi o ameninţare la adresa securităţii naţionale.

În acest document a fost inclus şi Ismail Omar Mostefai, care şi-a detonat vesta explozivă în interiorul sălii de concert Bataclan din Paris.

Poliţia turcă, a luat de asemenea, în considerare şi urmărirea unui alt suspect de terorism, Ismail Omar Mostefai prin link-urile găsite referitoare la Statul Islamic.

Mostefai, fusese cetăţean francez de origine algeriană; el fuseset inclus pe lista celor suspecţi încă din anul 2010 (Sursa: informaţii ale poliţiei francize incluse într-un Raport prezentat în Google Tradus pentru Business în: Toolkit Website)

Autorităţile din Ankara au transmis imediat la Paris în decembrie 2014 şi în iunie 2015, informaţi despre acest individ periculos.

(**Sursa:** Declaraţia unui înalt oficial guvernamental turc; din aceeaşi sursă de informaţii prezentată în Google).

Din păcate acest avertisment a fost luat în consideraţie, de abia după ce au avut loc atacurile coordonate şi concomitente, din Paris**.**

Un al patrulea atacator a fost unul care a scăpat de cel puţin de patru ori de verificările poliţiei franceze în 2013, care până la urmă au emis un mandat de arestare pentru el. Aflând de acest mandate el a părăsit imediat Franţa.

Prin oricare dintre aceste ocazii, poliţia, serviciile de informaţii şi de securitate ar fi avut o enormă oportunitate de a reţine cel puţin o parte dintre cei care au lansat atacurile din Paris.

Nu există nicio explicaţie asupra modului în care un

grup de militanţii islamişti au fost capabili de a organiza un asemenea atac şi cum s-au putut mişca în mod liber între ţările din graniţele deschise ale spaţiul Schengen.

Luaţi unul câte unul, fiecare dintre paşi greşiţi ai poliţiei şi serviciilor de securitate franceze au căpătat tot felul de „explicaţi”, unele mai de necrezut decât altele (au afirmat ulterior serviciile de securitate franceze – n.n.).

De fapt ele dovedesc (pentru a nu ştiu câta oară – n.n.), lipsa de comunicare şi incapacitatea de a ţine evidenţa militanţilor suspectaţi precum şi eşecul de a acţiona prin folosirea informaţiilor „inteligenţei”, lipsa de resurse (informaţionale şi financiare în unele ţări) concomitent cu o creştere a numărului presupuşilor „soldaţi” jihadişti.

O examinare atentă efectuată de Agenţia Reuters referitoare la o serie de atenţionări serioase şi ne luate în seamă, pierderea din atenţie sau neînţelegerile dintre organele de securitate au culminat cu cel mai mare act al atrocităţilor din Franţa (ce a avut loc la 13 noiembrie 2015), de la al cel de al Doilea Război Mondial, ceea ce evidenţiază multiplele lipsuri şi dificultăţi cu care se confruntă unităţile de combatere a terorismului din Europa şi incapacitatea lor de a menţine continentul european în condiţii de siguranţă.

„Suntem într-o situaţie în care serviciile noastre de Securitate şi poliţie sunt depăşite. Ele se aşteaptă să se întâmple ceva, dar nu ştiu unde”, a declarat Nathalie Goulet, care conduce Comisia de anchetă a Senatului francez în problema reţelelor jihadiste.

O situaţie similară are loc şi în alte ţări europene. Mulţi analişti politici şi strategi militari consideră ***Belgia ca fiind o verigă foarte slabă în problemele securităţii europene.***

„Ei pur şi simplu nu au aceleaşi mijloace ca cele din Marea Britanie sau DGSI (Agenţia de informaţii franceză), „, a declarat Louis Caprioli, fost şef al uneia dintre unităţile anti-terorismului din Franţa.

Şi cu toată lipsa de responsabilitate şi multiplelor

fiascouri ale securităţii belgiene, Primul Ministrul belgian Charles Michel, a apărat serviciilor de securitate ale ţării sale şi chiar le-a lăudat considerându-le ca pe *„un loc de muncă dificil şi greu”.*

Nu contestă nimeni că asemenea posturi şi funcţii nu sunt uşoare şi în siguranţă, dar acest fapt nu poate constituii explicaţia modului în care se desfăşoară asigurarea securităţii populaţiei civile belgiene sau din ţările Europe din imediata apropiere.

Preşedintele Franţei, François Hollande, a felicitat de asemenea serviciile de securitate ale ţării sale, care l-au vânat şi împuşcat pe conducătorul actelor criminale din Paris, Abdelhamid Abaaoud, după numai cinci zile de la atacurile ce au avut loc la Paris.

Reprezentanţii Europol-ului[71]

(Agenţia de Poliţie a Uniunii Europene – n.n.), au declarat că au analizat informaţiile autorităţilor belgiene şi franceze, şi au ajuns la concluzia că în unele state membre ale UE se desfăşoară activităţi mult mai bine organizate în privinţa schimbului de informaţii decât între Belgia şi Franţa.

---

71 Europol - organizație de combatere a criminalității la nivel European cu sediul central la Haga (Olanda). Această organizație preia sarcinile polițiilor naționale din fiecare stat al Europei, în caz că activitatea criminală, depășește limita granițelor naționale. Pentru desfășurarea normal a activității sale, este necesar un schimb continuu de informații de la nivelele naționale până la cele internaționale (Interpolului). Activitatea Europol se referă la: acțiunile terorismului, radicalismului, actele de violență cu caracter Internațional, combaterea comerțului ilegal cu arme, droguri, folosirea copiilori în scopuri pornografice și încercarea legalizării banilor rezultați din afaceri ilegale. Europol-ul a fost inițiat încă din anul 1992 prin înțelegerea din Maastricht, dar devenit funcționabil din 1999. Organizație este independentă de UE care are atribuții polițiste și jurisdicționale de colaborare pe plan european.(Sursa: https://ro.wikipedia.org/wiki/Europol)

După cum se prezintă în diversele mijloace ale mass-mediei europene, în prezent cuvântul de ordine al organelor de securitate, ale armatei şi poliţiei este:

Atenţia faţă de luptătorii care se întorc din Siria”.

Accentul în ultimii ani al anchetatorilor trebuie îndreptat asupra bărbaţilor şi femeilor care au crescut în Europa, au paşapoarte europene şi care călătoresc în Siria pentru instrucţie şi pregătire de luptă.

Pe măsură ce numărul acestor luptători a crescut, autorităţile trebuie să ţină pasul cu această situaţie. Ministerul de Interne francez a estimat că circa 500 de cetăţeni francezi au călătorit în Siria şi aproape 300 s-au întors pregătiţi pentru atacuri.

(Cât de exacte sunt aceste cifre este discutabil cu atât mai mult cu cât unele informaţii recente prezentate de către mass-media americană, de exemplu, preluate chiar de la francezi, (2015/2016), confirmau că este vorba de circa 1.000 de tineri francezi care au plecat din Franţa pentru a se înrola în trupele ISIS – n.n.)

Autorităţile franceze consider că sunt circa 1.400 de persoane care au nevoie de supraveghere timp de 24 de ore zilnic, în timp ce Franţa dispune de un număr mic de ofiţeri pentru a efectua sarcina de urmărire, (ceea ce reprezintă circa o zecime din numărul celor necesari).

De asemeni după unele informaţii ale Administraţiei belgiene circa 350 de persoane din Belgia au plecat recent (2016), în Siria pentru a lupta – ceea ce reprezintă cel mai mare număr (pe cap de locuitor din Europa – n.n.).

O sursă guvernamentală belgiană a declarat recent că Belgia are o listă de 400 de persoane care sunt simpatizanţi ai ISIS; din care unii s-au întors şi alţii sunt pe cale de a pleca acolo. Există de asemeni un lot de circa 400 – 500 de persoane pe care autorităţile belgiene le cunosc că s-au radicalizat. Numărul de persoane din serviciile de securitate belgiene care efectuează supravegherea este

considerat ca fiind considerabil mai mic decât cel realmente necesar.

Unii dintre atacatorii din Paris au fost cunoscuţi încă de când erau în libertate.

Atacurile ce au avut loc la 13 noiembrie 2015 în Paris s-au soldat cu 129 de morţi şi 352 de răniţi, în diferite locaţii, (inclusiv sala de concert Bataclan). Alţii au fost ucişi în afara stadionului *Stade de France*, în barurile şi restaurante din jurul centrul Parisului.

Şapte atacatori au murit în timpul atacurilor. Abdelhamid Abaaoud (1987 – 2015) a fost ucis într-unul din raidurile poliţiei (la nord de Paris – n.n.), împreună cu o femeie care după informaţii era verişoara lui.

Alte zeci de persoane au fost reţinute, în raidurile poliţiei găsindu-se la ele arme şi explozibili.

Abaaoud, era cunoscut autorităţilor de mai mulţi ani. După un raid în ianuarie în oraşul belgian Verviers, poliţia l-a suspectat de un complot de răpire a unui ofiţer de poliţie şi omoarea lui.

În luna februarie 2015, Abaaoud, a declarat într-un interviu dat unei reviste a Statului Islamic că ştia că era căutat de poliţia belgiană.

Abaaoud s-a întors în Europa, după ianuarie 2015.

„Dacă Abaaoud a fost capabil de a pleca în Siria şi apoi s-a întors în Europa, fără nicio dificultate, înseamnă că există mari deficienţe în întregul sistem de verificări şi de securitate european”, a declarat Ministrul francez de Externe Laurent Fabius.

Ismaël Omar Mostefaï, cel care a declanşat bomba explozivă la sala de concerte Bataclan (Paris), de asemenea, a călătorit dus şi întors din Europa în Siria şi înapoi.

Deşi a avut opt condamnări ca fiind un criminal, el nu a fost niciodată în închisoare. Poliţia franceză a declarat că l-a suspectat de a fi în Siria între sfârşitul anului 2013 şi începutul anului 2014, înainte de a reveni neobservat în Franţa. În luna decembrie 2014, el a trecut prin Turcia de unde a contactat legăturile sale din Franţa.

Poliţia turcă a alarmat din nou în iunie 2015, poliţia franceză printr-o scrisoare. Din păcate, **după informaţiile unui înalt oficial guvernamental turc şi a unei surse de securitate precum şi a poliţiei turceşti, la mesajul Turciei, nu s-a primit nicio confirmare de primire şi niciun răspuns.**

Informaţia turcă afirma că „a existat o legătură între această persoană şi *Daesh* (vechea denumire a Statului Islamic) şi pentru acest fapt am raportat", la spus sursa de securitate turcească – n.n.).

„Am urmat toate procedurile internaţionale. Dar ei (francezii – n.n.)

nu au dovedit acelaşi nivel de sensibilitate".

Oficialii francezi au refuzat să comenteze acest fapt, dar în acelaşi timp au afirmat că coordonarea cu Turcia privindu-i pe potenţialii jihadişti, s-a îmbunătăţit semnificativ în ultimul an.

Bilal Hadă, (20 de ani), cetăţean francez, care şi-a declanşat vesta cu exploziv în afara stadionului Stade de France, Paris, **a fost un alt atacator sinucigaş ţinut sub supraveghere de către autorităţile franceze.**

După ce a vizitat Siria, în februarie 2015, a revenit în Europa printr-o cale necunoscută de poliţie. Un purtător de cuvânt al Ministerului Belgian al Justiţiei a spus că au fost instalate microfoane în casa unde a fost cazat.

Un alt caz este cel al atacatorului Sami Amimour. Autorităţile franceze au lansat o investigaţie oficială referitoare la posibila activitate legată de terorism a lui Amimour în octombrie 2012. Procurorii au afirmat că el era suspectat de planificare unor atacuri alături de unii militanţi din Yemen.

Amimour fusese şofer de autobuz care a fost radicalizat într-o moschee lângă oraşul său natal, Drancy, la nord de Paris. În urma anchetei, poliţia i-a ordonat lui Amimour de a se prezenta în fiecare săptămână la poliţie pentru a fi verificat de către poliţie. După unele Rapoarte prezentate de către Agenţia de ştiri Reuters, pe 20

Noiembrie 2014, Amimour nu s-a mai prezentat pentru controalele săptămânale în 2013. După aproape o lună de zile autorităţile au emis un mandat internaţional de arestare.

La data respectivă Amimour era deja în Siria. Urma lui a fost descoperită un an mai târziu, în decembrie 2014, când tatăl său a dat un interviu cotidianului francez *Le Monde* în care a descris cum a călătorit fiul său în Siria, dar nu reuşise să-l convingă să se întoarcă.

În prezent, poliţia franceză este în căutarea (şi) a lui Salah Abdeslam, despre care se ştie că este un supravieţuitor al atacurilor din Paris. Cu şase săptămâni înainte de atacuri, Salah şi fratele său Brahim (unul dintre atacatorii sinucigaşi – n.n.) au avut un bar numit*les Beguines* pe o stradă liniştită din Molenbeek, o zonă cu locuinţe ieftine de închiriat din Bruxelles, şi în care au avut loc mai multe atacuri teroriste.

După atacurile din 13 noiembrie 2015, Salah Abdeslam s-a ascuns undeva în Belgia sau chiar a părăsit Belgia. Nu este încă clar ce rol a jucat în noaptea atacurilor şi cum de a reuşit să supravieţuiască şi să fugă.

Ulterior doi oameni au fost arestaţi, Mohamed Amn, (27 ani), şi Hamza Attou (21 ani); la interogatoriu ei au declarat că l-au transportat cu maşina lor pe Salah Abdeslam care le-a spus că maşina lui s-a defectat.

Un succes al raidurilor anti-teroriste a avut loc la mijlocul lunii martie 2016, când

Salah Abdeslam şi câţiva colaboratori ai săi din grupul de terorişti au fost prinşi şi deţinuţi pentru interogatorii în Belgia urmând să fie extrădaţi în Franţa.

2.1. Unele greşeli ce au avut loc în Franţa şi Belgia.

Un paşaport sirian a fost găsit lângă unul dintre atacatorii sinucigaşi de la stadionul Stade de France. Acest paşaport a fost folosit de către un refugiat care a ajuns în insula grecească Leros pe 3 octombrie 2015. Omul a

călătorit prin Macedonia şi a cerut azil în Serbia. (**sursa:** informaţii date de securitatea Franţei).

Un procuror francez ce a investigat acest caz a confirmat faptul că amprentele digitale prelevate de la sosirea în Grecia au arătat ca omul a călătorit cu un al doilea om, care, de asemenea, s-a sinucis în apropierea stadionului Stade de France.

Nu este clar dacă paşaportul emis pe numele de Ahmad al-Mohammad, (un tânăr de 25 de ani – n.n.) din oraşul sirian Idlib, a fost autentic sau a fost furat de la un refugiat.

Ministrul irakian de Externe Ibrahim al-Jaafari a declarat, de asemenea, că serviciile secrete de informaţii ale ţării sale au anunţat că Franţa, Statele Unite şi Iranul, erau vizate pentru atac.

Unul dintre procurorii din Germania investighează, de asemenea, acuzaţiile după care un bărbat algerian reţinut la un centru de refugiaţi din oraşul Amsberg, a informat că ştia că va avea loc un atac iminent în capitala franceză.

Cu toate aceste atacuri repetate, serviciile de securitate din Franţa şi din alte ţări europene încă nu reu; esc să-şi coordoneze sistemul informaţional şi să ţină seama de informaţiile transmise de alte servicii de securitate din exteriorul ţării sau din afara zonei unde activează: acesta este principalul motiv pentru care au fost posibiler multiplele acte criminale cu zeci şi sute de morţi şi răniţi şi când s-a creat un spirit de solidaritate internaţională (dar fără participarea conducerii SUA – n.n.), şi când într-un glas şi braţ la braţ marea majoritate a conducătorilor lumii au defilat pe străzile Parisului spunând:

Astăzi, noi toţi suntem francezi!

Fotografie: AFP

2.1.1. Unele dintre acţiunile stabilite la nivel guvernamental

În Franţa, Premierul François Hollande a declarat stare de urgenţă la nivel naţional care va dura trei luni (până la începutul lunii aprilie 2017). Poliţia franceză are în prezent dreptul şi puterea de a efectua percheziţii fără a obţine şi folosi mandate de arestare şi poate deţine pe oricine este suspectat de o ameninţare la adresa securităţii şi poate impune introducerea arestului la domiciliu timp de 12 ore pe zi.

De asemeni, site-urile Internetului considerate având planuri de incitare sau sprijinire a unor „acte de terorism” pot fi blocate şi orice demonstraţii publice sunt interzise.

Guvernul Belgian a anunţat, de asemenea, declanşarea unei represiuni de securitate, declarând că Administraţia belgiană va cheltui în plus 400 de milioane

de euro (430 milioane de dolari) în materie de securitate urmând să ia măsuri, cum ar fi: oprirea vânzării de cartele de telefon mobil pentru cumpărătorii anonimi. Poliţiei i se va permite să efectueze cercetări de noapte în oricare casă şi totodată se interzice, se condamne sau să expulzeze din ţară orice predicator de ură împotriva populaţiei belgiene.

Specialiştii politologi şi unii analiştii strategi militari au afirmat că nu au certitudinea că numai aplicarea unor asemenea măsuri vor fi suficiente şi eficiente.

După o săptămână de la atacul din 13 noiembrie 2015, Bruxelles-ul a continuat să fie în alertă maximă, din cauza a ceea ce autorităţile au numit ameninţarea „gravă şi iminentă" a unui atac.

Într-un film de propagandă lansat de ISIS, în săptămâna 15 – 21 noiembrie 2015, Statul Islamic avertiza că va lovi din nou Europa.

„Atunci când este pregătită o operaţiune de mare dimensiune, atacatorilor li se spune să păstreze un „profil" scăzut în lunile dinainte. Nemaifiind pe radarele poliţiei, este deosebit de grea depistarea lor; ***este la fel, de greu***, (după cum au afirmat unii gazetari confirmând opinia lui Roland Jacquard, preşedintele Observatorul terorismului internaţional cu sediul la Paris), ***ca şi cum s-ar căuta un ac într-un car cu fân***".

Sursa: Prelucrat de autor după: Robert-Jan, Bartunek, Reported from Bruxells and Orhan Coskun reported from Turkey; writing by Timothy Heritage; editing by Alessandra Galloni, Simon Robinson, JanetMcBride; în: www.trust.org/item/20151123093602-wtts2/ World, Sunday Nov 23, 2015

2.2. Este ameninţarea islamică jihadistă inevitabilă?

Răspunsul la o asemenea întrebare trebuie să fie categoric **NU!**

Dar pentru aceasta trebuie ca:

— Specialiştii în problemele terorismului să-şi exprime clar punctele de vedere să coopereze pe plan internaţional şi să ofere soluţii concrete în această problemă.

— Conducerile diverselor ţări trebuie să ţină seama de opiniile acestor experţi şi a cadrelor militare (strategi şi tacticieni militari), angajaţi în această luptă.

— Trebuie extinsă activitatea instituţiilor care se ocupă de diversele aspecte ale inteligenţei la nivel naţional şi internaţional şi acordarea fondurilor necesare acestor activităţi.

— Extinderea la nivel micro, macro şi mondo economic a comunicaţiilor şi informaţiilor obţinute din diverse surse ale diverselor ţări.

— Verificarea tuturor migranţilor în ţările unde au ajuns şi stabilirea drepturilor de şedere sau deportarea imediată a celor intraţi în ţările gazdă, în mod ilegal şi care s-au detat la acte diverse criminale sau antisociale.

— Crearea unor bănci de date cu informaţii cât mai complete [inclusiv fotografii, amprente şi ADN-uri].

— Dotarea punctelor cheie de intrare/ieşire la graniţele din diverse ţări, cu echipamentele necesare de stocare a informaţiilor şi posibilitatea rapidă de verificare operativă a acestor informaţii.

— Urmărirea continuă a persoanelor care au provenit din Arabia Saudită sau au călătorit pentru un timp în această ţară sau în altele unde sunt create centre de radicalizare şi pregătire militară a teroriştilor.

— Introducerea sistemului de verificare a tuturor documentelor a pasagerilor din avioanele care zboară spre sau din zona Arabiei Saudite.

— Verificarea tuturor documentelor ale pasagerilor de origini din ţările Oreintului Mijlociu sau din Africa de Nord, care circulă între ţările membre ale UE.

— Extinderea intervenţilor militare ale coaliţiilor internaţionale în special în ţările unde s-au infiltrat aceste organizaţii extremist teroriste (cum ar fi de exemplu: Siria, Yemen, Irak, Nigeria şi altele).

— Introducerea unui sistem de judecare prin tribunale de urgenţă pentru oricare persoană descoperită ca făcând parte din organizaţiile extremist jihadiste.

— Reanalizarea şi adaptarea unor noi instrucţiuni în Tratatul de la Prüm (oraş din Eifel landul Renania de Nord-Westfalia, Germania) în raport cu volumul migraţiei spre Europa în vederea luptei împotriva terorismului, criminalităţii şi imigraţiei ilegale, (pentru cei interesaţi sugerez (re) citirea informaţiilor despre tratatul de la Prum în:

http://www.dataprotection.ro/servlet/View Document? id = 649)

— Europa în general şi UE în special trebuie să asigure şi să menţină libertăţile civile şi o balanţă între libertatea individuală şi securitatea naţională, informând pe oricine interesat de asemenea acte explicându-se că fără securitate nu vor putea exista libertăţi civile reale.

— Revizuirea punctelor de vedere referitoare la constituirea unei armate unite care să protejeze orice încălcare a regulilor interne şi externe ale UE.

— Lupta împotriva terorismului internaţional trebuie să întărească cooperarea ţărilor europene şi din alte continente.

Anexa 3:

Ţinuta vestimentară a musulmanilor: o continuă dispută

Cu multe sute de ani în urmă, femeile din diverse colţuri ale lumii în special din clasele sociale privilegiate, s-au preocupat de obţinerea unor aspecte mai atractive ale îmbrăcămintei. Diverse materiale, în diverse culori, şi cu diverse croieli, au însoţit dea-lungul timpurilor imaginaţia şi gustul sofisticat al sexul feminin.

După unii autori „germenii" modei se spune că ar fi apărut în Egiptul antic, odată cu apariţia luxului şi al eleganţei vestimentare de la curtea faraonilor. După alţi

autori asemenea manifestări nu se regăseau în lumea vechilor civilizaţii asiatice, ci în Europa secolului al XIV-lea, când în Evul Mediu (manifestat în zona actuală a Europei Occidentale), au apărut primele manifestări ale relaţiilor de producţie capitaliste care au dus la o dezvoltare economică spectaculoasă, şi totodată la înflorirea artei şi culturii.

Pe parcursul sutelor de ani modelele de îmbrăcăminte în special cele feminine au fost într-o permanentă schimbare şi ca de obicei atunci când se manifestă apariţia unui anumit curent (moda fiind considerată ca un curent specific unei anumite perioade – n.n.) apar imediat tot felul de opinii: unele care susţin curentul modei respective şi alţii care au criticat-o.

În ultimii zeci de ani au apărut tot felul de idei ale creatorilor de modele ajungând de la rochile lungi care acoperă aproape tot corpul, sau care căutau să ascundă anumite defecte până la moda actuală în care se caută să se arate şi chiar să se scoată în evidenţă cât mai mult din piele persoanelor de sex feminin.

Numai în anumite zone a lumii şi anume în Orientul Mijlociu şi în Orientul îndepărtat, femeile au continuat să umble îmbrăcate cu rochii cât mai lungi care le acopere cât mai mult corpul.

În Orientul Mijlociu mai mult decât atâta s-a impus chiar folosirea unor „accesorii” (pentru cap – n.n.), care să le ascundă aproape complet capul, faţa şi în unele cazuri, cu o împletitură din fire foarte subţiri, chiar ochii. O asemenea ţinută a fost impusă în special prin religia islamică şi continuă să fie practicată indiferent dacă femeile trăiesc în ţările Orientului Mijlociu sau au imigrat în alte ţări din lumea occidentală.

Moda impusă de islamism a devenit un „adevărat simbol” al acestei religii şi a ajuns să fie impusă nu numai prin religie dar prin regulile curente ale politicii din anumite ţări.

O asemenea impunere a ţinutei vestimentare ce se manifestă pentru femeile musulmane care trăiesc în

Europa provoacă un adevărat conflict de idei referitor în special la impunerea acoperirii feţei; rochile lungi care le acoperă corpul din cap până în picioare, fiind cât de cât acceptate.

În urmă cu circa 10 ani Comisia Europeană a emis prima sa declaraţie din care reieşea că nu era împotriva rochiilori lungi purtate de către femeile musulmane dar şi-a exprimat dezacordul privind acoperirea feţei în special în condiţiile în care au început să se manifeste diferite acte teroriste şi în acelaşi timp femeile musulmane din Europa îşi cereau dreptul de a obţine carnete de conducere auto dar nu acceptau să le fie fotografiată faţa.

În anul 2006 Primul Ministru al Angliei, Tony Blair, afirmase că ţinuta vestimentară a femeilor musulmane care circulau prin oraşele Marii Britanii era o formă de manifestare pe care şi-o impuneau şi care *ducea la o separare faţă de restul femeilor şi în general al lumii de pe stradă.*

În Franţa şi chiar în Turcia (care are o populaţiei islamice majoritară), se considera că trebuie interzis acest simbol al islamului în cazul prezentării în faţa unor oficialităţi ale statului (în special la organele de poliţie, la organele judecătoreşti sau pentru a fi acceptate pentru ocuparea posturilor de profesoare în şcolile publice).

Dintr-o serie de cercetări recente efectuate **în Marea Britanie** de către Pew Research Center, a reieşit că 62% dintre subiecţii intervievaţi şi-au exprimat opinia privind acceptarea folosirii burka şi al unui voal foarte transparent pentru acoperirea feţei dar nu şi al ochilor. Într-un procent similar şi-au exprimat opiniile şi cei intervievaţi în Franţa (82%), în Germania (71%) şi în Spania (59%).

În 2010 legislaţia franceză s-a manifestat împotriva vestimentaţiei complete a femeilor musulmane în momentul în care apar pe stradă sau în locuri publice şi s-a ajuns să se discute despre această problemă la Curtea Europeană pentru Drepturile omului; această instituţie a admis prin lege ca începând de la 1 iulie 2014 să se

accepte argumentul guvernului francez din care rezulta că legea a fost bazată pe „o anumită idee *de a „trăi”* împreună cu populaţia autohtonă.

Printre opiniile reformatorilor concepţiei islamice se numără şi doamna Ayaan Hârşi Ali[72] (care locuieşte în prezent în Boston, Massachusetts) şi care consideră că întreaga concepţie islamică ar trebui revizuită, ea nefiind în concordanţă cu secolul în care trăim şi în special pentru cei care trăiesc în ţările Occidentale.

Liberalismul şi secularismul manifestat în lumea islamică trebuie să înţeleagă diversele aspecte ale egalităţii şi a drepturilor pentru toate femeile.

Pentru susţinătorii ideologiei islamice obligaţia acoperirii complete a corpului unei persoane de sex feminin cu toate veşmintele care reprezintă simbolul islamismului obscurantist, este o formă a opresiunii femeilor.

În diverse ţări europene îmbrăcămintea femeilor islamice este în prezent unul dintre subiectele care provoacă permanente dezbateri.

În Albania a fost introdusă o lege de interzicere a hijab[73] în special pentru elevele din şcolile publice, ceea ce a făcut că din ce în ce mai multe fete să renunţe la acest veşmânt, care a devenit neobişnuit.

În Belgia unele dintre municipalităţi au introdus legea de interzicere a ţinutei vestimentare musulmane de acoperire a întregului corp. Oraşul Maaseik a implementat în anul 2004 legea de interzicere a ţinutei de îmbrăcăminte de tip musulman. Ministrul de Interne, Marino Keulen, a creat un standard al prohibiţilor în care a

---

72 **Ayaan Hirsi Ali** (n.1969), activistă politică, prolifică scriitoare, combatantă a politicii islamice de mutilare genitală a femeilor musulmane, avocată pentru drepturile femeilor, opozantă a concepției islamice bazată pe crimă. Ultima carte publicată: *Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, indicată în bibliografie*

73 **Hijab** - Vezi Mic dicționar tematic pentru explicarea acestui termen

inclus şi folosirea burka; această regulă a fost trimisă la cele 308 municipalităţi ale Flandrei.

Legea belgiană prevede că oricare persoană care circulă pe stradă sau intră într-o clădire publică trebuie să fie identificată în vederea protejării sociale, ceea ce este direct legată de interzicerea acoperirii completă a capului, a feţei şi a ochilor

În Bosnia şi Herzegovina, nu este interzisă ţinuta vestimentară (Burka) a femeilor musulmane.

În Danemarca în prezent nu este interzisă Burka; dar în urma unui incident ce a avut loc în 2006, când o jurnalistă a trecut fără să fie identificată la aeroportul din Copenhaga, şi în aceeaşi seară a prezentat un reportaj la posturile de TV, guvernul a introdus legea prin care pasagerii ce vor să folosească mijloacele de transport aeriene trebuie să-şi arate faţa la punctele de control.

În Franţa, după afirmaţia fostului Preşedinte Sarkozy, *ţinuta vestimentară cu Burka, nu este bine-venită în Franţa. „În ţara noastră, nu putem accepta ca femeile să fie ca nişte deţinute în spatele unui grilaj, să fie eliminate din întreaga viaţă socială şi să fie lipsite de o identitate personală.*

Ca atare legea de interzicere a ţinutei care acoperă tot corpul din cap şi până la picioare a fost votată în Parlamentul francez în Martie 2004.

În luna Septembrie 2011 legea franceză a socotit ca fiind ilegală acoperirea întregului corp în Burka când o femeie apare în public. Penalizarea este de 150 euro pentru o femeie îmbrăcată în Burka şi 30.000 de euro şi condamnat la un an puşcărie, bărbatul care îşi obligă soţia să poarte burka.

În Germania, 8 din cele 16 landuri, au introdus legea prin care se interzice folosirea acoperirii capului de către femeile musulmane care sunt profesoare în şcolile germane. De asemeni se interzice şi altor religii să folosească simbolurile religioase în instituţile publice (cum ar fi bijuterii cu însemnul crucii sau pentru bărbaţii din religia mozaică de a purta pe cap: hipa); aceste interdicţii

nu sunt contradictorii cu respectarea libertăţii religioase, dar se menţin în şcolile publice

De asemeni femeilor de origine musulmană li se interzice să conducă automobile dacă sunt îmbrăcate în burka, din motive de securitate în circulaţia rutieră.

În 2006, Ekin Deligöz, o parlamentară (născută în Turcia) şi-a exprimat opinia cerând femeilor musulmane de aşi scoate acoperământul capului pentru a dovedi dorinţa de a se integra în viaţa de zi cu zi a populaţiei germane.

În Italia, imigraţia din ultimele decade a creat situaţia ca religia islamică să devină cea de a doua religie majoră după cea catolică. Voalul islamic a devenit astfel un punct de referinţă al politicii naţionale împreună cu alte manifestări şi acţiuni ale religiei islamice printre care şi dorinţa de a se construi moschee şi de a se introduce învăţarea koranului în şcoli. Legea anti-imigraţie şi Liga separatiştilor din Nord au susţinut prin campanii recente interzicerea vestimentaţiei burka.

În Kosovo, la sfârşitul anului 2009 s-a interzis purtarea în şcoli a eşarfei care să acopere capul. O asemenea interzicere a provocat protestul a peste 5.000 de persoane care s-au manifestat în Priştina (capitala Kosovo) în Iunie 2005.

În Olanda, o minoritate de femei musulmane folosesc eşarfa care le acoperă capul. Circa 30% din turcii care au venit să lucreze în Olanda sau au imigrat cu familiile lor, cel puţin jumătate dintre ei sunt olandezi-marocani şi folosesc acest sistem de acoperire a capului. Numărul femeilor musulmane care încă mai poartă o astfel de acoperire a capului a scăzut simţitor în ultimele decade ceea ce dovedeşte o scădere impresionantă a concepţiei seculare.

Dacă prima generaţie care a venită din Turcia încă mai poartă asemenea veşminte, a doua generaţie (tinerele născute în Olanda), care reprezintă circa 20% dintre familiile de musulmani veniţi în Olanda au renunţat la acest acoperământ al capului.

De altfel Ministrul Imigrării şi Integrării Persoanelor

Străine în Olanda, D-na Rita Verdonk, a anunţat în Noiembrie 2006, că a fost introdusă o lege în Casa Reprezentativilor, care interzice acoperirea feţei femeilor sau fetelor musulmane când sunt în public, chiar dacă acest lucru este în conflict cu libertatea religiei şi a fost condamnată de organizaţiile musulmane din Olanda.

Rezultatul unui sondaj larg de opinie desfăşurat în 2007 a evidenţiat că 66% dintre cei intervievaţi au fost pentru interzicerea vestimentaţiei folosite de către femeile musulmane şi care le acoperă integral corpul şi numai 32% au acceptat ideea folosirii acestei vestimentaţii.

În Malaezia, au avut loc o serie de proteste în 2006 împotriva propunerii de interzicere a vestimentaţiei burka. Ministrul de externe al Malaeziei a afirmat într-un discurs că o asemenea restricţie încalcă principiile libertăţii în alegerea îmbrăcăminţii şi a personalităţii oamenilor, iar penalizarea femeilor ce poartă burka cu 390 euro, este împotriva legii.

În Norvegia, chiar dacă în momentul de faţă nu există o lege de interzicere a îmbrăcămintei musulmane, acest subiect a cunoscut o amplă dezbatere în luna martie 2010, privind interzicerea folosirii burka şi a hijab.

În Spania, în 2010 pe baza unui sondaj de opinie efectuat de către Pew Global Attitudes Project, s-a confirmat că majoritatea populaţiei a fost împotriva îmbrăcămintei burka.

În Suedia, îmbrăcămintea musulmană este permisă. Primul Ministru al Suedie în 2010, Fredrik Reinfeldt, şi-a exprimat opinia că este împotriva interzicerii burka, şi că această problemă nu trebuie să devină o problemă rezolvată prin acte legislative. Aceeaşi idee este susţinută şi de către actualul Prim-Ministru Stefan Löfven.

În Elveţia, în 2013 un referendum popular sprijinit de circa 2/3 din populaţie şi de către Partidul Poporului (partidul cu cel mai mare număr de membrii) şi-a exprimat opinia asupra interzicerii burka.

În Turcia, (statul fondat în 1923 de către Mustafa Kemal Atatürk), acoperirea capului femeilor precum şi

fesurile pentru bărbaţi, au fost considerate drept obstacole în calea modernizării ţării, care are la bază concepţia musulmană.

În 1960, studentele de la diverse universităţi şi salariatele ce ocupau funcţii în aparatul administrativ nu purtau un acoperământ al capului şi al feţei.

În 1970 şi în prima parte a anului 1980 numărul studenţilor care purtau hijab a crescut simţitor. În 1984, îmbrăcămintea capului nu a fost interzisă peste tot, iar multe studente au graduat universităţile deşi cu o mulţime de dificultăţi şi aceleaşi dificultăţi au avut la obţinerea anumitor poziţii profesionale dar fără să le fie interzise burka şi hijab-ul.

În 1998, studentelor de la Universitatea din Istanbul li s-a interzis să poarte acoperământul capului.

În 2000, Nuray Bezirgan, o studentă turcă a fost respinsă de a intra în examenul final având capul acoperit. Curtea de Justiţie a dat sentinţa de condamnare pentru 6 luni pentru *„obstrucţionarea" sistemului educaţional al studenţilor*.

La 7 februarie 2008, Parlamentul turc a adoptat un amendament la constituţie, care permite femeilor să poarte vălul în universităţile turceşti.

În Marea Britanie, burka şi hijab sunt interzise ascunzând pericolul unor crime sau acte teroriste. În 2010 un studiu efectuat de către guvernul englez a evidenţiat că 67% din populaţia Marii Britanii doreşte să vadă complet faţa femeilor musulmane, fără niciun voal pe faţă.

Anexa 4

Opinia Domnului. Mircea Popescu (SUA): Emigraţie şi Invazie

În scopul de a-şi justifica politica de susţinere a valului emigranţilor peste Europa, Grupul Socialiştilor şi Democraţilor din Parlamentul European încearcă să facă o analogie pe cât de prostească, pe atât de mârşavă între

Ungaria 1956 şi Europa 2015.

S-ar părea că aceşti socialişti doresc să demonstreze că sunt demnii urmaşi şi purtători ai flamurei „victorioase” a Cominternului de altă dată.

Într-adevăr, în 1956, în Ungaria a avut loc o invazie, tot dinspre Răsăritul sălbatic sovietic împotriva unui popor europenizat de secole. Astăzi, invazia – ce coincidenţă – vine tot dinspre Estul sălbatic islamic spre Europa.

Dar, atunci 200.000 de unguri au emigrat tot dintr-un spaţiu de cultură şi valori europene, în alte spaţii de cultură europeană, deci nu puteau exista schimburi violente de valori, ci tranziţii relativ uşoare care au nivelat micile discrepanţe.

În plus, în acele momente de haos, trecerea graniţei s-a făcut prin acte de voinţă INDIVIDUALĂ şi au fost înfăptuite ca atare, adică de emigrare/refugiere INDIVIDUALĂ.

Tot emigrare/refugiere individuală s-a petrecut în decursul anilor în numeroase alte ţări aflate sub regimuri comuniste, inclusiv în România.

Astăzi asistăm la un fenomen de migraţie a unei populaţii de sute de mii de persoane din Orientul Mijlociu sau Africa, care a devenit un act de INVAZIE COLECTIVĂ organizată şi dirijată, folosind metoda „scutului uman” al femeilor şi copiilor.

Această formă de „scut” a fost de multe ori folosită tocmai de populaţiile lipsite de sentimente umane (mai ales de cele în care valoarea femeii şi copilului contează mai puţin decât valoarea unei cămile, ca să folosesc un stereotip), iar astăzi este un mijloc de propagandă folosită pentru crearea unei stări de emoţie publică capabilă să deschidă larg şi fără control porţile Europei.

În acest din urmă caz, dislocarea de mase de populaţii are o finalitate cu scop precis: crearea unui nucleu de forţă, la început sub forma solicitării de sprijin uman şi adăpost şi apoi la organizare şi violenţă.

Astfel, popoare care diferă total de valorile fundamentale europene din punctul de vedere al culturii,

al concepţiilor, al gândirii, al valorilor democratice şi umane, vin să se insinueze, să se suprapună şi să se impună societăţii europene.

Cum democraţia este un element străin în cultura ţărilor din care provin emigranţii, este normal ca în foarte scurt timp să apară ciocniri violente între refugiaţi şi populaţia autohtonă clementă şi umană. Exemple nenumărate avem deja în Franţa, Olanda, Anglia, Germania, ba chiar şi în Turcia.

Iar aceste exemple, completate de declaraţiile belicoase ale ISIS şi altor grupuri teroriste la adresa civilizaţiei occidentale, demonstrează că agenda noilor valuri dinspre Orient şi Africa este de „cucerire" a Europei şi, eventual, impunerea islamului ca religie, cel puţin la paritate cu religia creştină, pe care cercurile liberale europene încearcă tot mai mult s-o îngrădească.

Din aceste ciocniri, care vor deveni tot mai frecvente şi mai violente, vor câştiga noile populaţii mai prolifice, cu o vitalitate crescută şi cu o cultură a violenţei fără egal alimentată de intoleranţa religioasă şi de ura deja manifestată împotriva Creştinismului.

Ce vor face europenii? Se vor găsi în acelaşi climat de violenţă în care trăiesc astăzi popoarele din Orientul Mijlociu, din Africa şi, ca urmare, vor trebui să-şi părăsească pământurile, casele să emigreze în masă. La fel ca şi ungurii în 1956. Dar unde? Şi ce se va întâmpla cu leagănul civilizaţiei noastre europene?

Teoria „solidarităţii europene" lansată de d-na Merkel şi ceilalţi conducători ai UE nu stă în picioare pentru România din cauza câtorva considerente:

1. Această „solidaritate" se cere a fi aplicată în mod diferenţiat şi discriminator, atâta timp cât nu tuturor ţărilor UE li se pretinde să accepte cote de refugiaţi.

2. România a fost exclusă de la „solidaritatea" europeană prin refuzarea, printre altele, a includerii în Schengen.

3. Nu puţine au fost manifestările anti-româneşti ale unor lideri politici germani, olandezi, francezi inclusiv din

guvernele germane.

4. Interesul major naţional al României privind Reîntregirea ţării nu este luat în considerare, mai ales de „campioana” susţinerii invaziei, cancelarul Germaniei, d-na Merkel.

Într-adevăr, am văzut cum interesele ruso-germane prevalează asupra oricăror alte gesturi de „solidaritate” germano-române.

Desigur, nici „patrioţii” de la conducerea României, nu au avut curajul să ridice această problemă la nivel internaţional şi nici să acţioneze diplomatic.

Iar atunci când Premierul şi Preşedintele României pledează pentru relocări de populaţii pe teritoriul naţional, se pun nişte întrebări neliniştitoare dar se nasc şi sugestii pentru un compromis pe care Istoria ni-l oferă, poate pentru ultima dată:

— A soluţionat cumva guvernul Ponta toate problemele românilor pentru a-şi permite să încalce Constituţia – Art.3 Par. (4) – şi să împământenească populaţii străine care să ia locul românilor?

— A gândit Administraţia ţării să solicite UE elaborarea unui plan concret pentru realizarea Reunificării, ca monedă de schimb a aşezării grupurilor de refugiaţi în zonele României cu majoritate maghiară (pentru echilibrarea balanţei demografice)?

Răspunsul la această solicitare românească va constitui adevărata hârtie de turnesol a „solidarităţii europene”.

În opinia mea, acestea sunt problemele morale şi naţionale primordiale pentru un guvern şi un premier responsabil, înainte de a se invoca solidaritatea cu alte ţări europene care-i tratează pe români şi România cu nepăsare şi dispreţ.

Preluat de autor cu aprobarea dată de M. Popescu.

Sursa: https://mipopescu.wordpress.com/13-invazia/emigraţie-şi-invazie/din ciclul INVAZIA; 7 Septembrie 2015.

Anexa 5

Victor Orban: „În Europa este interzis să spui adevărul!”

Discurs ţinut la 15 martie 2016 cu ocazia Zilei Naţionale a Ungariei

Doamnelor şi domnilor.

Destinul ungurilor este legat de cel al naţiunilor europene şi a devenit în asemenea măsură o parte a Uniunii încât astăzi nici un singur popor – inclusiv poporul maghiar – nu poate fi liber dacă Europa nu este liberă.

Iar Europa de astăzi este fragilă, slabă şi bolnavă ca o floare mâncată de un vieme ascuns. Astăzi, la 168 de ani după marile Războaie de Independenţă ale popoarelor europene, Europa, casa noastră comună, nu este liberă!

Doamnelor şi domnilor, Europa nu este liberă. Pentru că libertatea începe cu rostirea adevărului. Astăzi, în Europa, este interzis să spui adevărul. Chiar dacă este făcută din mătase, o botniţă rămâne o botniţă.

Este interzis să spui că cei care vin nu sunt refugiaţi, ci că migraţia este o ameninţare pentru Europa.

Este interzis să spui că zeci de milioane (de imigranţi – n.r.) sunt gata să se îndrepte spre noi.

Este interzis să spui că imigraţia aduce crime şi teroare în ţările noastre.

Este interzis să că masele de oameni care sosesc dintr-o altă civilizaţie pun în pericol felul nostru de viaţă, cultura noastră, obiceiurile noastre şi tradiţiile noastre creştine.

Este interzis să arăţi că cei care au ajuns aici mai întâi şi-au construit deja propria lor lume, separată, numai pentru ei, cu legi şi idealuri proprii, mult deosebite de structura veche de un mileniu a Europei.

Este interzis să arăţi că nu este un lanţ accidental şi neintenţionat de consecinţe, ci o operaţiune planificată şi orchestrată dinainte; o masă de oameni s-a îndreptat către noi.

Este interzis să spui că în Bruxelles se pun la cale planuri pentru a aduce străinii aici cât mai repede posibil şi a-i aşeza printre noi.

Este interzis să arăţi că scopul instalării oamenilor aici este de a transforma peisajul religios şi cultural al Europei şi de a-i construi fundaţiile etnice – elinimând astfel ultima barieră a internaţionalismului: statele naţiuni.

Este interzis să spui că Bruxelles-ul devoră în mod invizibil din ce în ce mai multe felii din suveranitatea noastră naţională şi că la Bruxelles mulţi lucrează acum la un plan pentru Statele Unite ale Europei – pe care nu l-a autorizat nimeni.

Doamnelor şi domnilor, duşmanii de astăzi ai libertăţii sunt croiţi altfel decât conducătorii regali şi imperiali din trecut sau decât cei care au condus sistemul sovietic; ei folosesc un set de instrumente diferit pentru a ne aduce la supunere.

Astăzi, nu ne mai bagă în închisori, nu ne mai deportează în lagăre de concentrare şi nu mai trimit tancuri să ocupe ţările dornice de libertate.

Astăzi, artileria presei internaţionale, bombardamentele, denunţurile, ameninţările şi şantajul sunt suficiente – sau au fost, până acum.

Popoarele Europei se trezesc încet, se adună, şi în curând vor câştiga teren.

Grinzile Europei care se sprijină pe suprimarea adevărului scârţâie şi se frâng.

Popoarele Europei par să fi înţeles în sfârşit că viitorul le este ameninţat: nu doar prosperitatea, vieţile confortabile, slujbele le sunt ameninţate, ci însăşi securitatea noastră şi ordinea paşnică a vieţilor noastre este ameninţată.

În sfârşit, popoarele Europei, care au moţăit în abundenţă şi prosperitate, au înţeles că principiile vieţii pe care Europa le-a construit sunt în pericol de moarte.

De data aceasta, pericolul nu ne ameninţă aşa cum o fac războaiele sau calamităţile naturale, trăgându-ţi brusc covorul de sub picioare.

Imigraţia în masă este un curent lent de apă care erodează tenace ţărmurile noastre.

Este mascat sub o cauză umanitară, dar adevărata lui natură este ocuparea de teritorii. Iar teritoriul câştigat de ei este pierdut de noi.

Mulţimi de apărători ai drepturilor omului obsedaţi simt nevoia irepresibilă de a ne pune la punct şi a ne acuza.

Susţin că sunt xenofobi înrăiţi, dar adevărul este că istoria naţiunii noastre este una de ospitalitate şi de întrepătrundere a culturilor.

Cei care s-au gândit să vină aici ca membri noi ai familiei, ca aliaţi sau ca refugiaţi care se temeau pentru vieţile lor au fost primiţi şi lăsaţi să-şi facă un cămin nou.

Însă cei care au venit aici cu gândul de a ne schimba ţara, a o schimba după propria lor concepţie, cei care au venit cu violenţă şi împotriva voinţei noastre au fost întotdeauna primiţi cu ostilitate.

Doamnelor şi domnilor, la început au vorbit despre câteva sute, o mie sau două mii de oameni relocaţi. Însă nici un singur lider responsabil european nu ar îndrăzni să jure că aceste două mii nu vor creşte pentru a ajunge în final zeci sau sute de mii.

Dacă vrem să oprim această imigraţie în masă, trebuie mai întâi să oprim Bruxelles-ul. Principalul pericol pentru viitorul Europei nu provine de la cei care sosesc aici, ci de la internaţionalismul fanatic al Bruxelles-ului.

Nu trebuie să permitem Bruxelles-ului să se plaseze deasupra legii. Nu vom importa în Ungaria crima, terorismul, homofobia şi antisemitismul care dă foc la sinagogi. Nu vor fi cartiere în care legea să nu poată fi aplicată, nu vor fi dezordini în masă. Nu vor fi revolte de imigranţi aici şi nu vor fi bande care să ne ameninţe femeile şi fiicele.

Nu le vom permite altora să ne spună pe cine trebuie să luăm pentru a deveni apoi noi înşine străini în ţara noastră.

La sfârşit, ne vom trezi că ni se va spune să ne facem

bagajele şi să plecăm de pe propriul nostru pământ.

De aceea, respingem planul forţat de reinstalare şi nu vom tolera nici şantajurile, nici ameninţările.

A venit vremea să tragem clopotul de alarmă. A venit vremea opoziţiei şi a rezistenţei. A venit vremea să ne adunăm împreună cu aliaţii noştri. A venit vremea să ridicăm steagul naţiunilor mândre. A venit vremea să împiedicăm distrugerea Europei şi să-i salvăm viitorul.

În acest scop, indiferent de simpatiile politice, chemăm toţi cetăţenii din Ungaria să se unească şi toate naţiunile din Europa să se unească.

Liderii şi cetăţenii Europei nu mai trebuie să trăiască în două vieţi diferite.

Trebuie să restaurăm unitatea Europei. Noi, popoarele Europei, nu putem fi libere individual dacă nu suntem libere împreună.

Dacă ne unim forţele, vom reuşi: dacă tragem în direcţii diferite, vom eşua.

Împreună suntem puternici, dezbinaţi suntem slabi. Fie toţi împreună, fie deloc – aceasta este legea de astăzi.

Maghiari, în 1848 era scis în cartea destinului că nimic nu se poate face împotriva Imperiului Habsburgic. Dacă atunci ne-am fi resemnat, soarta ne-ar fi fost pecetluită, iar marea germană i-ar fi înghiţit pe unguri.

În 1956, era scris în cartea destinului că trebuie să rămânem o ţară ocupată şi sovietizată, până când patriotismul se va fi stins în fiecare maghiar. Dacă atunci ne-am fi resemnat, soarta ne-ar fi fost pecetluită, iar marea sovietică i-ar fi înghiţit pe unguri.

Astăzi este scris în cartea destinului că forţe mondiale ascunse, fără chip precis, vor elimina tot ce este unic, autonom, tradiţional şi naţional. Vor amesteca culturile, religiile şi populaţiile, până când mândra noastră Europă, cu multe feţe, va sfârşi lipsită de sânge şi docilă. Şi dacă abdicăm de la crezul nostru, soarta ne va fi pecetluită, şi vom fi înghiţiţi în enormul pântec al Statelor Unite Europene.

Sarcina care revine poporului maghiar, naţiunilor

central-europene, celorlalte naţiuni europene care nu şi-au pierdut încă bunul simţ este să înfrângă, să rescrie şi să transforme soarta care ne este hărăzită.

Noi, ungurii şi polonezii, ştim cum să facem asta. Am fost învăţaţi că numai cine poate privi primejdia în faţă poate fi numit brav.

De aceea, trebuie să scoatem vechea virtute a curajului din mâlul uitării.

Mai întâi, trebuie să turnăm oţel în coloanele noastre vertebrale şi să răspundem clar, cu voce suficient de puternică pentru a fi auziţi de departe, celei mai importante, singurei întrebări cu adevărat importante pentru soarta noastră.

Întrebarea de care depinde dacă viitorul Europei rămâne în picioare sau se prăbuşeşte este aceasta:

„Vom fi sclavi sau oameni liberi?” – Aceasta este întrebarea, răspundeţi-mi!

(**Sursa:** http://www.therebel. media/hungarian prime minister victor orban shall we be slaves or men set free)

Concluzii

Stimate cititor, dacă ţi-ai luat timpul necesar şi ai avut răbdare să citeşti întreaga lucrare sau numai capitolele care ţi s-au părut mai interesante, cred că ai putut să-ţi formezi o părere despre multiplele probleme cu care s-a confruntat şi continuă să se confrunte în prezent Europa în general şi ţările membre ale UE în mod special.

Sunt convins că multe dintre problemele prezentate în această lucrare îţi sunt deja cunoscute, şi poate ai mai multe detalii. Ceea ce am vrut şi cred că am reuşit este să-ţi ofer o mai largă documentare asupra unor puncte de vedere viu disputate în occident.

Atât prin textul prezentat cât şi prin diversele anexe şi note însoţitoare am căutat prin această cronică a timpurilor noastre, să-ţi ofer o şi mai bogată informaţie (faptică şi statistică) care sper, îţi vor putea fi de folos în stabilirea unor puncte de vedere cât mai apropiate de

realităţile contemporane.

Cred că diversele aspecte ale efortului României de a depăşii momentele dificile ale crizei economice precum şi cele destinate refacerii ei din punctul de vedere economic şi social îţi sunt cunoscute. Ceea ce vreau este ca aceste informaţii pe care le-am prezentat, să le ai ca un pachet informaţional util în diversele dialoguri sau în completarea unora dintre informaţiile pe care le ai, cu noi fapte şi statistici vehiculate mai mult în occident.

Alegerea şi analiza acestui subiect am decis-o în urma unor îndelungate dialoguri cu diferiţi colegi, studenţi şi specialişti în domeniul economic, militar şi social atât din Statele Unite cât şi din alte ţări preocupaţi la rândul lor de aceste probleme politico-sociale şi economice.

Pe parcursul întregii lucrări am adunat unele dintre punctele de vedere ale unora dintre conducătorii diverselor ţări europene, din Statele Unite şi din Federaţia Rusă referitoare la gravele şi deosebit de controversatele probleme contemporane privind securitatea naţională şi la cauzele şi efectele invaziei populaţiei musulmane în Europa şi în alte ţări.

Fiind probleme atât de controversate, aş fi bucuros să purtăm discuţii pe marginea diverselor aspecte şi să aflu opinia Dvs.

Concluziile care se pot desprinde din această lucrare se referă la necesităţile prioritare ale problematicii migraţiei care vor trebui să includă nu probleme de diferenţieri etnice şi religioase ci unele referitoare la scrutinarea acelor migranţi şi refugiaţi din diverse ţări care vor să intre clandestin în Europa sau în alte ţări şi care nu intenţionează să se încadreze în viaţa normală a ţării gazdă creându-şi un standard de viaţă confortabilă pe care şi l-au dorit pentru ei şi familiile lor.

O asemenea activitate trebuie corelată cu dezvoltarea unui sistem informaţional cât mai complex, a unei bănci de date şi informaţii cât mai exacte despre diversele persoane care provin sau migrează între ţări

unde sunt radicalizaţi. La aceste informaţii trebuie să aibă acces toate instituţiile de securitate din diverse ţări.

Desigur această activitate nu este nici uşoară şi nici nu poate fi rezolvată peste noapte, dar ea trebuie să stea în atenţia instituţiilor şi organelor create în acest scop şi care trebuie să primească suporturile necesare (din punctul de vedere financiar şi al forţei de muncă), realizării unor asemenea informaţii complexe.

În acelaşi timp trebuie să existe o şi mai strânsă cooperare între instituţiile de securitate şi ambasadele diverselor ţări care să informeze şi să urmărească orice informaţie referitoare la posibilele acte teroriste.

Neglijarea sau amânarea luării în consideraţie a unor asemenea informaţii poate să se soldeze cu multiple victime şi catastrofe; din acest punct de vedere putem afirma fără niciun risc de exagerare că exemple sunt destul de multe şi evidente. Este suficient să amintim numai unul singur: atacul terorist împotriva ambasadei americane din Benghazi, care s-a soldat cu moartea ambasadorului şi a câtorva dintre angajaţii ambasadei şi distrugerea totală a clădiri ambasadei.

Acţiunile comune de luptă continuă împotriva oricăror grupări extremistteroriste indiferent din ce ţară sunt şi indiferent unde acţionează într-un mod agresiv împotriva populaţiei civile, trebuie să constituie preocupări permanente ale instituţiilor create şi specializate în aceste probleme şi sprijinite prin vigilenţa populaţiilor din fiecare ţară.

Pe parcursul lucrării am oferit unele informaţii răspunzând unor întrebări fireşti:

— Cine sunt ISIS, de unde vin şi cum de au ajuns să aibă succese

(printre care: să controleze un teritoriu aproximativ de mărimea unuia dintre statele SUA: de exemplu – Indiana (ce se găseşte în zona mijlocie a vestului Statelor Unite cu o suprafaţă aproximativă de 94.320 km² şi cu o populaţie de circa 6 milioane locuitori).

— Să aibă o bună organizare şi multiple surse

financiare.

— Să-şi racoleze simpatizanţi, impunându-şi prin teroare regulile (Sharia) unei populaţii de circa 8 milioane locuitori şi revitalizând în această parte a lumii practicile sclavagismului.

Am prezentat unele puncte de vedere ale unor psihologi şi cunoscători ai problemelor tineretului care oferă unele explicaţii privind cauzele apropierii tineretului de aceste organizaţii extremist teroriste şi provoacă multiple tulburări în zona unde trăiau (sprijinind acţiunile unor organizaţii de tipul al-Qaida, Hezbollah sau ISIS).

Ceea ce poate fi considerat ca fiind fapte cu totul neobişnuite este cauza şi modul prin care mulţi tineri americani, de exemplu, care s-au născut, au fost educaţi şi au trăit în unele dintre statele prospere (cu un standard de viaţă superior altor state americane) au ajuns să îmbrăţişeze concepţia terorismului islamist jihadist.

Aşa cum am arătat pe parcursul acestor capitole ale lucrării, ISIS nu a atras numai tineri din liceu care se confruntau cu note proaste şi aprecieri negative din partea profesorilor sau ajunseseră să fie consumatori de droguri ci a reuşit să atragă tineri cu o bună educaţie, care la cele mai multe dintre materiile studiate au obţinut cele mai înalte calificative (în liceu sau la universităţi) şi care sunt folosiţi pentru dezvoltarea sistemului informaţional sau pentru alte activităţi de care are nevoie ISIS în obţinerea fondurilor şi securizarea lor sau chiar în educaţia militară a combatanţilor.

Marc Sageman[74], în lucrarea: *Understanding Terror*

74 Marc de Sageman, Doctor în medicină, Ph.D., - fost ofițer CIA Operations (acoperit ca un ofițer de serviciu de Externe), care a fost specializat în diversele problem ale Islamabului. Între 1987-1989, a lucrat îndeaproape cu mujahedini din Afganistan. El a fost consultant pentru diferite departamente ale guvernului SUA în războiul împotriva terorismului. Este, de asemenea, psihiatru pe problem de criminalistică și un

Networks[75], arată că 2/3 din membrii al-Qaeda sunt tineri din familii din clasa mijlocie şi superioară a societăţii şi 60% sunt absolvenţi de universităţi şi câţiva dintre aceştia şi-au obţinut doctorate în diverse profesii.

De asemeni ziaristul american Peter Bergen (n.1962 –), pe baza examinării unui număr de circa 75 de terorişti care au provocat nenumărate acte teoriste soldate cu zeci de morţi şi răniţi, a ajuns la concluzia că 53% dintre aceşti criminali erau absolvenţi sau în curs de finalizare a unor cursuri universitare, 2 dintre ei aveau doctorate de la Universităţi occidentale şi alţi doi studiau pentru a obţine doctorate.

Asemenea tineri sunt atraşi prin metode psihologice şi printr-un proces de îndoctrinare prin care sunt lăsaţi să înţeleagă că sunt parte a unei misiuni deosebit de importantă, mult mai importantă de cât este rolul lor individual în societate. În felul acesta ei printr-o continuă propagandă şi spălare a creerelor, sunt lăsaţi să înţeleagă cât de importanţi sunt şi să se simtă că sunt cu totul „deosebiţi" de ceilalţi tineri din lume.

Iată unele dintre concluziile care se desprind din această lucrare şi care dacă vor fi luate în consideraţie la nivelul fiecărei ţări în mod separat, precum şi la cel al Uniunii Europene ca un tot, şi al unirii şi altor ţări de pe glob care se confruntă cu ameninţările sau acţiunile acestor organizaţii teroriste, ar constituii drumul spre asigurarea securităţii populaţiilor, creşterea încrederii în conducerile ţărilor respective şi în drumul pe care îl au de urmat spre refacerea economică a ţărilor în care încă se manifestă dificultăţi sociale şi economice şi cu mari potenţe de includere a acestor ţări în rândurile ţărilor apreciate într-un mod deosebit pe plan mondial.

Sunt convins că problematica acestei lucrări fiind atât de controversată pe plan naţional şi internaţional, îşi

---

consultant pentru problemele de combaterea terorismului

75 Marc Sageman, Understanding Terror Networks, lucrare citatăîn bibliografie, pg. 34 şi urm.

va găsi reflectarea în multe lucrări cu caracter general sau specific pe diferite segmente ale acestui larg subiect.

Această lucrare sper că va putea fi considerată ca o sursă informaţională care să deschidă noi orizonturi spre rezolvarea, în măsura posibilităţilor, a unor noi criterii de înţelegere, apreciere şi chiar de combatere a terorismului jihadist mondial, nu a luptei împotriva islamismului şi a credincioşilor acestei religii, ce trăiesc şi muncesc cinstit şi sunt apreciaţi la justa lor valoare, în diferitele ţări unde au ajuns în ultimii ani…

Anexe documentare

Lista tabelelor şi graficelor din lucrare

Nr.	Titlul tabelului	Pag.
1	Prognoza creşterii populaţiei globului pe diverse religii	
2	Unele dintre atacurile teroriste din SUA soldate cu crime în masă	
3	Ţările furnizoare de armamament	
4	Echipamentul military al ISIS	
5	Unele dintre acţiunile teroriste că au avut loc în diverse oraşe din Rusia	
6	Diversele acte criminale organizate de către estremiştii cecieni în Rusia (1999 – 2003)	
7	Perspectiva evoluţiei e populaţiei musulmane în ţările Europei Occidentale	
8	Sumele cumulate pentru operaţiunile militare în perioada 2001 – 2015, ca parte din bugetul naţional al SUA	
9	Sumele cheltuite de SUA (2001 – 2017)	

10	Unele acţiuni teroriste ce au avut loc în Noiembrie 2015 pe plan mondial	
11	Numărul total al victimelor din Siria, pe oraşe în perioada 2011 – 2014	
	Titlul graficului	
1	Numărul migranţilor veniţi în Europa pe mare în perioada ian. -dec. 2014 şi 2015	
2	Religiile majore din lume	
3	Peste 2000 de tranzacţii de cumpărări de arme de către terorişti (2004 – 2014)	
4	Evoluţia numărului de soldaţi americani în perioada 2001 – 2017 în diverse războaie	
5	Evoluţia cheltuielilor SUA şi numărul de soldaţi implicaţi în Afghanistan şi Irak	
6	Nivelul „tolerabil” al terorismului	
7	Numărul de ţări şi al victimele terorismului	
8	Evoluţia islamului în Europa; populaţia musulmană şi atacurile teroriste în perioada 2011 – 2014	
9	Spre ce ţări se îndreaptă cererile de azil?	
10	Evoluţia numărului de migranţi din Nordul Africii ajunşi în Europa.	
11	Evoluţia sosirii pe mare în Europa a azilanţilor în perioada 2010 – 2014	
12	Eliminarea imigranţilor veniţi din America Latină în S.U.A.	
	Titlul hărţii	
A	Localizarea oraşului Erfurt pe schema hartei Germaniei.	
B	Drumul migranţilor ce trec prin Ungaria (2015/2016)	

C	Localizarea insulei Sri Lanka la SE Indiei	
D	Localizarea Myanmar pe glob	
E	Unele dintre oraşele europene unde au avut loc manifestarea unor acte antisociale în perioada sărbătorilor de Crăciun şi An Nou 2015	
F	Schema de invazie rusească a Afghanistanului	
G	Afghanistanul şi vecinii săi	
H	Zona de frontieră a Chinei unde acţionează insurgenţi	
I	Ţările susţinătoare ale terorismului	

Tabelul Nr. 11

Numărul total al victimelor din Siria pe oraşe în 2011 – 2014

Oraşul	**Nr. de victime**
Damasc	7, 881
Damasc suburbii	31, 009
Homs	16, 448
Daraa	13, 468
Idlib	16, 043
Alep	27, 855
Deir Ezzor	8, 674
Raqqa	1, 835
Sweida	92
Hama	8, 710
Lattakia	1, 199
Tartous	370
Hasakeh	1, 148
Quneitra	943

TOTAL	**136, 578**

Sursa: https://www.vde-sy.info/index.php/en/

Graficul 8

Evoluţia islamului în Europa; populaţia musulmană şi atacurile teroriste în perioada 2011 – 2014

Islam in Europe

Perception of Islam

% of respondents who think that Islam is not compatible with the West, 2013

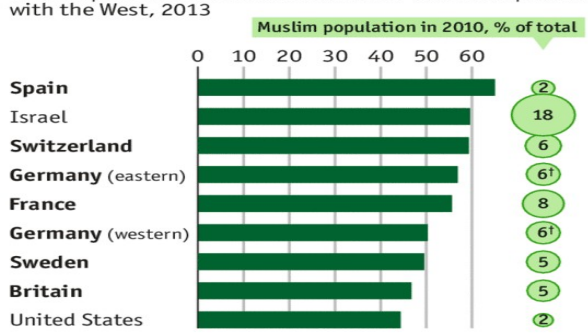

Terrorism arrests in Eu

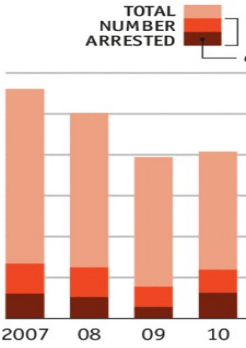

Muslim population

% of total, 2010

- above 7.0
- 5.1–7.0
- 3.1–5.0
- 1.1–3.0
- 1.0 & below

Public estimates of Muslim population

%, 2014

Public's answer

Actual population

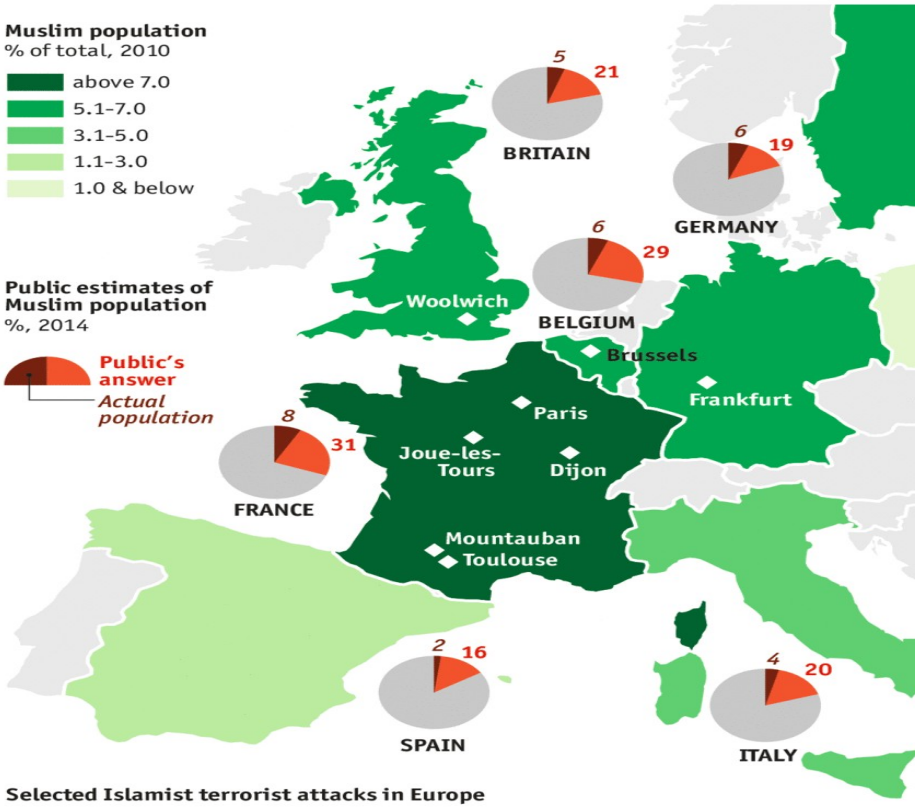

Selected Islamist terrorist attacks in Europe

Date	Location	Dead	Injured
Mar 2nd 2011	Frankfurt, Germany	2	2
Mar 11th 2012	Toulouse and Mountauban, France	7	5
May 22nd 2013	Woolwich, Britain	1	0
May 25th 2013	Paris, France	0	1
May 24th 2014	Brussels, Belgium	4	0
Dec 20th 2014	Joue-les-Tours, France	0	3

Graficul 9

Spre ce ţări se îndreaptă cererile de azil

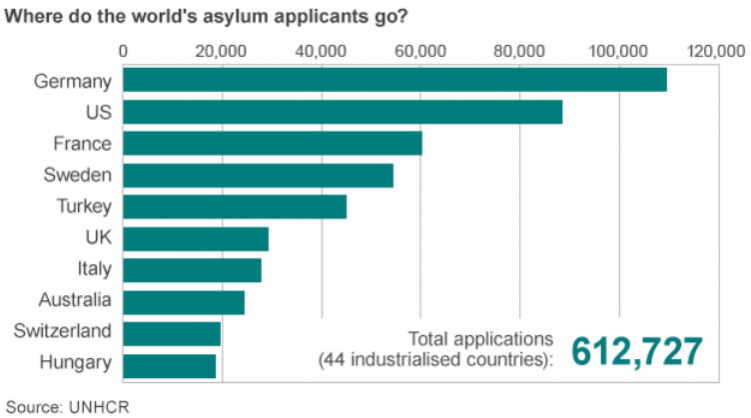

Graficul 10

Evoluţia numărului de migranţi din Nordul Africii ajunşi în Europa.

(Pentru 2015 datele se referă la perioada până la 1 iulie)

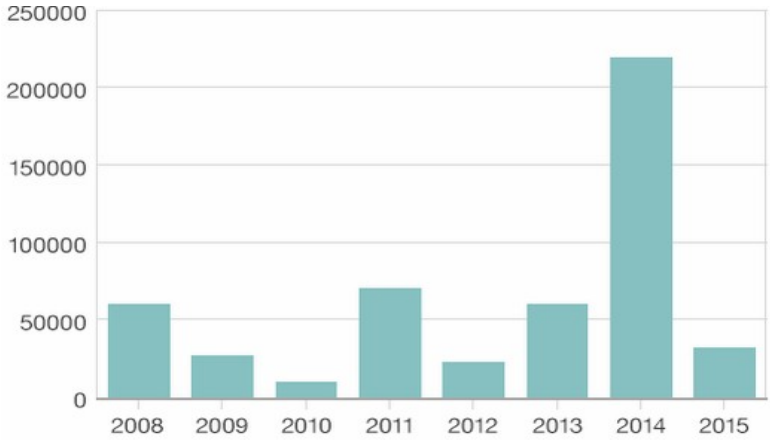

Sursa: UNHCR în http://www.bbe.com/news/world-europe-32337725

Graficul 11

Evoluţia sosirii pe mare în Europa a azilanţilor 2010 – 2014

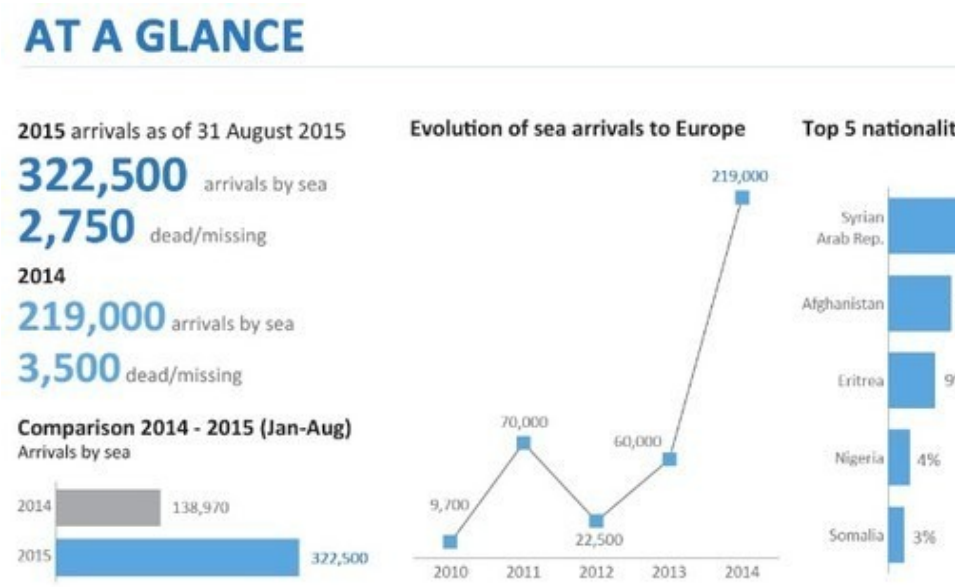

Sursa: http://www.buzzfeed.com/jamesball/un-says-europes-refugeecrisis-is-even-worse-than-we-thought, 2015

Graficul 12

Eliminarea imigranţilor veniţi din America Latină în S.U.A.

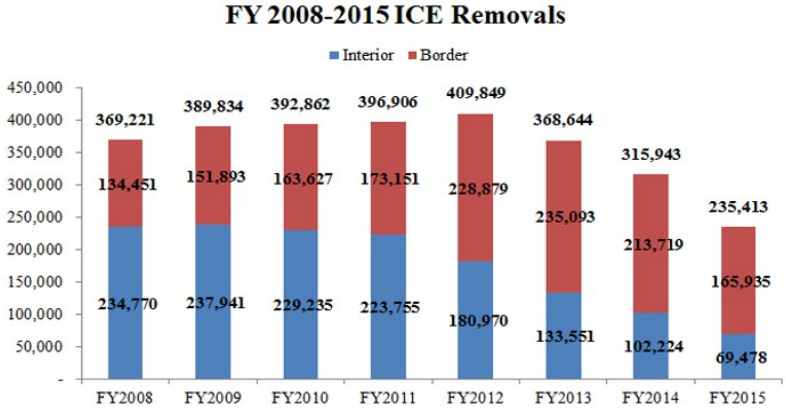

Notă: FY-Tot anul (Full Year – engleză);

Interior = persoane eliminate din ţară;

Border = persoane eliminate la sau aproape de graniţă

Sursa: U.S. Immigration and Customs Enforcement, Washington Post.

Notele Autorului

Scrisoare deschisă adresată Preşedintelui Barack Obama de către un grup de ziarişti iraniei la 14 Decembrie 2015

Sursa: Washington Post, 14 Decembrie 2015, pg. A9

Endless sorrow and despair in Syria, Mr. President. Endless

Death, destruction and displacement on unprecedented scale have become daily routine in Syria. The main culprits on the ground are the Iranian Revolutionary Guards and the militias they control – Hezbollah Lebanon and Iraqi and Afghani Shia militiamen – who have been carrying out all major military operations since mid-2013 on behalf of the Assad regime.

More recently, these militias have been supported by Russian war planes, which have mainly been bombing Syrian rebels backed by the US. Daesh – the so-called Islamic State – is rarely targeted. Today, regime-held areas in Syria are effectively occupied by Iran and its militias, which have been implementing a systematic scheme of sectarian cleansing in Damascus, Homs and other areas.

The lack of hope and serious support is driving many Sunni Muslims in Syria (and in Iraq) to join Daesh and Qaeda-linked groups because of Iran's sectarian policies in the region. Sunni Muslims believe that the US has sold out Syria (and Iraq) to Iran for the sake of the nuclear deal signed with Iran in July 2015. Even worse, many in the Middle East believe that the US has stopped caring about values like freedom and human rights.

News of Western business delegations visiting Iran to sign new deals is further fueling the propaganda machine of Daesh. Empty promises by the US to seriously support moderate rebels are eroding what is left of Western credibility. Not acting decisively in Syria is making

Mr. President, there is no time to waste to stop the bloodshed and chaos in Syria. That is why we ask you to:

- Treat the war in Syria as an international armed conflict that involves a foreign occupation by Iran and Russia on the one hand, and a liberation struggle by the Syrian people against this occupation on the other.
- Support referring the situation in Syria to the International Criminal Court to investigate all war crimes and crimes against humanity committed in Syria.
- Pressure Russia with more economic sanctions and diplomatic isolation so that it disengages from Iran and becomes part of the solution in Syria.
- Fulfil your promises by arming and training enough moderate Syrian rebels, not only to fight Daesh and al-Qaeda-linked groups, but also Syrian and Iranian regime forces and militias.
- Impose no-fly zones to protect civilians and allow humanitarian access throughout Syria, in line with the international 'responsibility to protect' norm.
- Help Syrians set up a democratic state where the rule of law prevails, and where there is no place for al-Assad and his supporters.

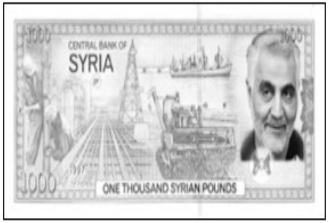

Mr. President, only the US can prevent Syria and the Middle East from further disintegration and chaos. To visualize the Iranian occupation of Syria, the Naame Shaam campaign has produced a new Syrian bank note with the counterfeit of Iranian General Qassem Soleimani, the de facto ruler of Syria. See www.naameshaam.org **Naame Shaam** means "Letter from Syria" in Persian. We are a group of secular and progressive Iranian, Syrian and Lebanese activists and citizen-journalists who focus on uncovering the role of the Iranian regime in Syria. We are supported by

Mulţumiri

Înainte de a încheia această lucrare ţin să mulţumesc în mod deosebit celor ce m-au ajutat şi au contribuit la finalizarea acestei lucrări:

Domnului Profesor universitar Dr. Constantin Hlihor, un remarcabil cadru didactic, autor al multor lucrări publicate în ţară şi străinătate, un pasionat observator şi analist al evenimentelor social-politice şi economice ce au loc pe plan mondial şi în România.

Mulţumirile mele i se adresează pentru timpul care mi l-a acordat citind lucrarea, împărţindu-şi timpul deosebit de preţios între activitatea academică, cea de cercetare şi ca autor, împreună cu diversele observaţii şi recomandări pe care mi le-a făcut şi pentru suportul pe care mi l-a dat în vederea publicării.

Doamnei Conferenţiar Dr. Brânduşa Tudose prin prezentarea punctului Domniei sale de vedere privind diversele aspecte ale problematicii incluse în lucrare, apreciend lucrarea şi susţinând publicarea ei.

Mulţumesc distinsei familii a Profesorului universitar Dr. Petre Mâlcomete şi de asemeni distinsei Doamne Profesor Universitar Dr. Inginer Otilia Mâlcomete, care prin punctele de vedere pe care mi le-au sugerat, mi-au inspirat scrierea unor noi capitole pe care le-am înserat în lucrare.

Ţin să mulţumesc Domnului Mircea Popescu (din SUA) un specialist cu mulţi ani de experienţă pe problemele teoretice şi practice ale economiei sistemului socialist şi al celui capitalist american, care citind şi comentând textul lucrării mi-a oferit unele observaţii care m-au ajutat la redactarea finală a lucrării

Mulţumesc colegilor şi prietenilor din Canada şi Statele Unite care mi-au solicitat realizarea unei asemenea lucrări cu caracter de analiză documentară, utilă pentru cadrelor didactice, doctoranzilor, masteranzilor, studenţilor, profesorilor din şcolile medii şi elevilor din

ultimele clase de liceu precum şi tuturor celor interesaţi în controversata problematică a efectelor imensei invazi şi răspândirii populaţiei musulmane din diverse ţări, în Europa şi în alte ţări de pe glob.

Multe mulţumiri Domnului David Leyenson de la Harvard University pentru bunăvoinţa asigurării unui loc pentru această lucrare printre multiplele lucrări asemănătoare şi în cadrul căreia a creat un spaţiu destinat tuturor lucrărilor mele.

La numai două zile după aflarea ştirii despre atacul Statelor Unite împotriva Siriei, am avut plăcerea să citesc o informaţie pe acest subiect scrisă de Doamna Eva Galambos, o eminentă ziaristă şi analistă politică.

Citirea acestei informaţii mi-a evidenţiat două aspecte deosebit de interesante:

— Pe de o parte: populaţia României este la curent cu toate evenimentele ce au loc pe plan mondial şi că principala sursă de informaţii (obţinută prin mijloacele moderne informaţionale) este de un real folos în această perioadă deosebit de tensionată existentă pe plan mondial.

— Pe de altă parte: în România se găsesc intelectuali de valoare, care ştiu să privească evenimentele de pe plan mondial cu un deosebit discernământ şi cu o deosebită perspicacitate oferind cititorilor din

România şi din alte ţări informaţii la zi care pot fi utile nu numai ca simple ştiri ci pot şi trebuie folosite ca importante instrumente de cunoaştere şi orientare pentru factorii de decizie la nivel naţional şi local.

Ţin să-l mulţumesc Doamnei Galambos pentru trimiterea acestei informaţii şi să-l urez succes pe mai departe în munca deosebit de importantă pre care o desfăşoară.

Mulţumesc colectivului de bibliotecari de la diverse biblioteci din SUA şi în special celor de la Anne Arundel County Public Library, care mi-au asigurat documentele şi bibliografia necesară scrierii acestei lucrări.

Într-un mod cu totul deosebit îi mulţumesc soţiei mele, Laura, care a fost pe toată lunga perioadă a scrierii

acestei lucrări un deosebit de puternic suport şi o reală inspiraţie fără de care nu aş fi reuşit să finalizez scrierea acestei lucrări.

Cu o răbdare deosebită şi înţelegându-mi dorinţa de a oferit celor din ţară o bogată informaţie ce poate le este mai puţin la îndemână, oferită de către mass-media naţională, mi-a sugerat noi idei şi surse de informare de pe plan naţional şi internaţional şi în acelaşi timp mi-a creat condiţiile optime pentru a-mi concentra eforturile pentru finalizarea lucrării. Îi rămân profund recunoscător pentru faptul că mi-a fost un permanent sfătuitor şi un suport în momentele mai dificile provocate de stresul amânării publicării lucrării.

Fără permanentul ei îndemn şi sprijin mai mult ca sigur că aş fi fost în situaţia de a abandona scrierea chiar după primul capitol şi nu ştiu dacă aş fi reuşit să finalizez această lucrare în timpul dorit.

Mic dicţionar tematic

Allah – Adevăratul Dumnezeu în concepţia islamică

ADN – prescurtarea de la acidul dezoxiribonucleic (în engleză: deoxyribonucleic acid, DNA); format din molecule organice dintre cele mai complexe.

Substanţa se găseşte în fiecare celulă a fiinţelor vii şi este esenţială pentru identitatea oricărui organism.

Boko Haram – Grup fundamentalist jihadist ce acţionează în Nigeria

Burka – veşmântul exterior care acoperă trupul femeilor musulmane şi care le acoperă complet corpul din cap până la picioare, plus acoperitoarea capului.

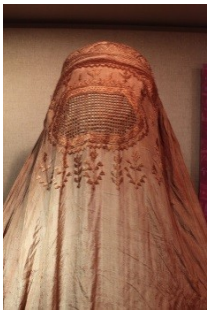

Calif – Succesor al lui Mohamed ca fiind conducător temporal şi spiritual; şef al Islamului. Un important conducător politic şi religios musulman.

Califat – Oficiul sau dominionul unui calif. Rang jurisdicţional sau guvernamental al unui calif. Stat politic/religios condus de un calif.

Dar al-Islam – Ţara Islamului; regiunile sau zonele care sunt sub controlul ISIS.

Dar al-Kuffar – Teritoriul sau zona necredincioşilor/Infidelilor; regiunile sau zonele care nu sunt sub controlul ISIS

Daesh sau Daash – Termen derogativ folosit pentru ISIS bazat pe acronimul arabic.

Dawa /Dawah – O „Invitaţie Religioasă”; preocuparea de al aduce pe Allah în gândul tuturora.

Dawla – Cuvântul arab folosit pentru „stat”; adesea folosit ca nume pentru ISIS de către suporterii acestei grupări.

Eid al-Fitr – Ultima zi a sărbătorii de Ramadan, luna islamică destinată postului şi reflectării religioase.

Fiii Irakului – Foştii insurgenţi Sunni Arabi care

luptă împotriva grupurilor jihadiste în Irak.

Forţele armate ale Federaţiei Ruse – Organizaţia militară de stat a Federaţiei Ruse, care conform poziţiei oficiale a Federaţiei, este concepută pentru a răspunde la orice agresiune împotriva Federaţiei Ruse, pentru apărarea armată a integrităţii şi inviolabilităţii teritoriului său şi pentru a efectua diferite sarcini în conformitate cu tratatele internaţionale ale Federaţiei Ruse.

Forţele armate ruse au fost create la 7 mai 1992, în acel moment existând aproximativ 2, 8 milioane de militari, fiind una dintre cele mai mari forţe armate ale lumii. Numărul de oameni este stabilit prin Decretul Preşedintelui Federaţiei Ruse de la 1 ianuarie 2008; decretul stabileşte un personal total de 2.019.629 de oameni, din care 1.134.800 de soldaţi. Forţele armate ruse se disting prin cel mai mare stoc din lume de arme de distrugere în masă inclusiv nucleare şi un sistem bine dezvoltat al de mijloacelor de transport.

— Bugetul militar în 2013: 90.7 miliarde dolari (SUA)

— Procentul din PNB = 4.4% (2013)

Ḥadīths – Interpretarea textului Koranului, scrisă de învăţaţii islamişti

Hirja – Migraţie sau emigraţie

Koran: înseamnă „recitarea” sau „citirea” şi se referă la Scriptura revelată de Dumnezeul Islamului. Se compune din 114 (capitole) revelate de Dumnezeu lui Mohamed.

Hamas: (în limba arabă: Harakat Muqama al-Islamiyya), adică: Mişcarea islamică de rezistenţă, care luptă pentru crearea unui Stat islamic în Palestina.

Haramayin – Oraşele Meca şi Medina, locul celor două Sanctuare sfinte: Marea Moskee de la Kaaba (Meca)

şi Mormântul Profetului Mahommed (de la Medina)

Hedayah – Centru internaţional de expertiză şi experienţă în vederea contracarării extremismul violent.

Acest Centru a fost creat în decembrie 2012, având sediul în Abu Dhabi, UAE.

Hedayah fost creat ca răspuns la dorinţa tot mai mare a membrilor comunităţii internaţionale cu privire la necesitatea de a preveni şi combate persoanele cu tendinţe spre radicalizare, Ffolosirea violenţei, şi sprijinirea terorismului, precum şi pentru a devia intenţiile şi acţiunile celor deja angajaţi în această concepţie.

Obiectivele imediate ale acestui centru sunt:

— De a devenit o instituţie la nivel mondial folosind expertiza unor specialişti în combaterea extremismului violent în toate formele sale.

— De a reduce numărul de suporteri ai grupurilor teroriste prin utilizarea unor mijloace non-coercitive.

— De a servi ca o resursă pentru guvernele şi societăţile civile.

— De a crea o reţea globală de experţi şi practicieni în domeniul combaterii extremismului violent (CVE).

Hedayah se concentrează pe trei domenii principale:

1. Dialog şi Comunicaţiil

Oferind o platformă dedicată pentru a facilita discuţiile şi colaborarea între organizaţiile naţionale şi locale, societatea civilă, cercetători şi lideri ai comunităţilor implicate în combaterea extremismului violent.

***2. Programe de consolidare a capacităţil*or**

Crearea unor colaborări şi instrumente practice pentru sprijinirea capacităţilor guvernamentale şi non-guvernamentale, pentru a elabora şi implementa politici eficiente, programe şi proiecte de combatere a extremismului violent.

3. Cercetare şi Analiză

Catalogarea cercetărilor din domeniul CVE existente, precum şi efectuarea unor noi cercetări în vederea

obţinerii unei înţelegeri mai profunde a conducătorilor extremismului violent, şi de combatere a acestora.

Hijab – „toate tipurile de voaluri plasate în faţa unei fiinţe sau a unui obiect pentru a le ascunde vederii sau a le „izola". În mod particular el desemnează acel tip de voal pe care femeile musulmane îl poartă pe cap. Dacă vălul acoperă faţa, atunci el poartă alte denumiri, cum ar fi: niqab, burka sau sitar. Hijjab este cunoscut şi ca „vălul Islamic".

Hizbullah – „Partidul lui Dumnezeu". Grup şiit creat în Liban în jurul anilor 1982 cu scopul iniţial de a pune capăt ocupaţiei israeliene în Liban. Ulterior a devenit una din organizaţiile teroriste ce acţionează pe plan mondial.

Hud (Hudud – la plural) – Pedepsirea aplicată pentru cei ce săvârşesc necredinţa în religia islamică, adulterul, furtul, renunţarea publică la o anumită credinţă, homosexualitatea, neajutorarea bărbaţilor în acţiunile criminale la care sunt trimişi să le execute.

Iblis – Demoni sau miniaturi ale diavolilor

Imam (a) – Conducător politic islamic

Imarah – Conducător islamic

Imigraţia netă – Diferenţa pozitivă între intrări şi ieşiri în cadrul migraţiei. Se stabileşte prin analiza: I>E.

International Security Assistance Force (ISAF) – Forţele de securitate ale NATO ce acţionează în Afghanistan. Rolul său este de a sprijinii Forţele Naţionale de Securitate ale Afghanului în vederea creşterii capacităţii de luptă.

ISIS – Grupare sunită insurgentă afiliată iniţial la al-

Qaida activă în Irak şi Siria şi crearea statului islamic nerecunoscut oficial de nicio altă ţară din lume, cu capitala la Ar-Raqqah (recunoscut şi sub denumirea de: Rakka, Raqqa). Din 2010, ISIS activează în diverse zone din Siria, Irak, Turcia şi Liban.

Este o grupare de tip mafioţic care jefuieşte bănci, face ravagii şi răpeşte copii şi persoane adulte pentru care cere sume enorme pentru răscumpărări. Afacerile acestei organizaţii mafiote se întind de la industria petroliferă la comerţul cu antichităţi şi droguri. După informaţii provenite din partea unor specialişti în diversele aspecte ale islamismului rezultă ideea după care"... violenţele comise de ISIS în numele religiei, nu au nimic cu religia – totul se referă la bani. Ei sunt nişte manechine manipulate din spate de către diverse personalităţi cu mulţi bani. Ei vorbesc de Koran dar îl pervertesc şi folosesc tot felul de omisiuni şi interpretări false".

(Sursa: K: A-J: Paris Was not About Religion în: Times, 26 ianuarie 2015, pg.29).

Jammah – A aduna

Jihad – Noţiunea aceasta indicată în Koran se referă la obligaţia de luptă prin metode civilizate, folosindu-se de creion şi hârtie, prin discursuri sau oricare alt mijloc care nu urmăreşte rănirea fizică a adversarului în luptă, în special când acesta este şi el musulman.

Marea majoritate a populaţiei musulmane din diferite ţări, este formată din oameni paşnici şi cei mai mulţi dintre ei sunt împotriva manifestărilor violente în rezolvarea unor probleme personale sau a stabilirii anumitor forme de justiţie.

Războiul vicios împotriva unor persoane civile nevinovate a fost introdus de către Abdullah Azzam (1941 – 1989),[76] pentru a-i determina pe luptătorii musulmani să

76 Abdullah Azzam - fost conducător al organizației islamice sunite palestinianiene. Unul dintre fondatorii organizației teroriste al-Qaeda. A fost unul dintre conducătorii

lupte împotriva armatei sovietice în războiul din Afghanistan.

Jund al-Khalifa – soldaţi ai Califatului; eufemism pentru ISIS

KGB – Comitetul Securităţii Statului Sovietic; o continuare a activităţii NKVD şi succedat din 1995 de către FSB (Serviciul de Securitate Federal).

Kalifah – Califat sau autodenumit „Statul Islamic”.

Khanzir – „Porc”; termen folosit de către ISIS pentru inamicii Soldaţilor Musulmani; persoane care trebuie omorâte prin decapitare

Kuffr – Infideli, necredincioşi (în limba arabă), cei ce trăiesc în ignoranţa Islamului.

Madrasa sau Medresele – şcoli sau instituţii de învăţământ superior găzduite de o moschee, unde se predă teologia islamică, şi alte materi. Ele există în toate ţările musulmane, dar şi în unele nemusulmane europene datorită influenţei exercitate de otomani.

Pentru a combate anumite secte eretice şi pentru consolidarea puterii în faţa acestora, selgiucizii[77] au

---

mujahediilor din Afganistan în lupta lor împotriva invaziei rusești. Unele dintre preocupările sale au fost și cele de strângere a fondurilor necesare organizațiilor teroriste și recrutarea de membrii. A fost profesorul și mentorul lui Osama bin Laden.

77 Marele Imperiu Selgiuc - imperiu medieval islamic sunnit turco-persan care s-a impus în zonele Orientului Apropiat și Mijlociu, unde a purtat lupte cu bizantinii și cruciații. A supus pe rând Afganistanul, Iranul, Siria, Mesopotamia și Anatolia. Selgiucizii își impun supremația în cadrul lumii arabe și controlează Califatul de la Bagdad. Imperiul Selgiuc a fost fondat de Tughril Beg în 1037. Selgiucizii au unit statele din scena politică fărămițată din lumea islamică estică, jucând un rol crucial în timpul

acordat o foarte mare atenţie propagării culturii musulmane sunnite. În marile oraşe îşi aveau sediul un număr mare de medrese, unde veneau tineri din toată ţara, dar şi din alte ţări musulmane pentru a-şi face studiile. Aceste şcoli aveau atât camere pentru locuit, cât şi săli de clasă foarte încăpătoare. Sub aspect arhitectural, toate medresele erau aproape identice.

În curtea în care se aflau chiliile de locuit aşezate de jur-împrejur se ajungea printr-o poartă monumentală. Marea sală se găsea, fie în faţă, fie în partea laterală a curţii. Lângă ea mai era încă o sală care slujea drept capelă.

Mercenari – Persoane angajate cu leafă într-o armată străină sau în grupuri militare teroriste. Organizaţiile teoriste sunt formate în cea mai mare parte din mercenari.

Millah – Calea Dreptăţii

Migraţia individuală – Migraţia făcută individual, mai ales de către forţa de muncă în căutarea unor noi locuri de muncă (naţionale sau internaţionale).

Mişcarea generală a populaţiei – Schimbările survenite în numărul populaţiei în decursul timpului, ca urmare a evenimentelor demografice. Unitatea de observare este evenimentul: naşterea, decesul, căsătoria, divorţul, schimbarea domiciliului permanent, iar sursa informaţională principală este statistica stării civile.

Mişcarea migratorie (spaţială) – Transformările survenite în numărul şi structura populaţiei ca urmare a schimbărilor domiciliului permanent (statutul rezidenţial).

---

primei și celei de-a doua cruciade. Într-un areal cultural și lingvistic cu mari influențe persane, selgiucizii au creat o tradiție turco-persană, exportând în același timp obiceiuri iraniene în Anatolia.

Mujahid (plural: Muhajireen or Muhajiroun) – Emigrant. Deseori este folosit cu referire la militanţi străini care se alătură militanţilor jihadişti.

al Muhajiroun – Organizaţie radicală islamică, organizată în Marea Britanie şi condusă de către Anjem Choudary (n.1967) [78].

Muhammad (Mohamed) – Profetul considerat de către musulmani ca fiind mesagerul lui Dumnezeu, ai cărui predecesorii îi includ pe: Adam, Noe, Avraam, Moise, David, Iisus şi alţii. Este întemeietorul religiei islamice.

Născut în 570 d. H, a murit la 632 d.Hr.

Mujahid/Mujahideen – persoană implicată în lupta sfântă (Jihad)

Munafiq, Munafiqum (plural) Persoană care profesează credinţa în Islam dar este împotriva cauzei; un ipocrit sau un trădător

Musulman – „cel care se supune lui Dumnezeu”. Termenul descrie orice persoană care acceptă crezul şi învăţăturile Islamului.

Muslim Brotherhood – Frăţia Musulmană: Organizaţie fondată în Egipt de către Hassan al-Banna (1906 – 1949) [79] în 1928, este cea mai mare şi cea mai bine

---

78 islamist britanic, activist social și politic. Susținător al Statului Islamic în Iraq și Levant. Propagandist al concepției islamice în marea Britanie arătând superioritatea islamului comparativ cu cea a lumii libere. Susține ideia transferării autorității și puterii către musulmani în vederea implementării legii Sharia în Marea Britanie.
(Sursa: Islam4UK, "About Us" Archived December 31, 2009, at the Wayback Machine, web.archive.org.

79 Sheikh Hassan Ahmed Abdel Rahman Muhammed al-Banna, known as **Hassan al-Banna**, fost profesor de liceu, egiptian și imam. Creatorul organizației Muslim Brotherhood - una dintre cele mai influente organizații Islamice.

organizată mişcarea politică din Orientul Mijlociu. În prezent este cel mai mare bloc politic de opoziţie în parlament egiptean şi care a câştigat o victorie decisivă la ultimele alegeri.

Pegida (în limba germană: Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes), în traducere: Patrioţii Europeni împotriva Islamizării Vestului – organizaţie fondată în Dresda, ce pregăteşte demonstraţii săptămânale împotriva procesului de „islamizare" a Germaniei şi Europei. Demonstraţiile săptămânale au început pe 20 octombrie 2014 împotriva politicii greşite a Europei în general şi a Germaniei, în special, de acordare a azilului şi de acceptare a imigraţie. La primele proteste au participat doar câteva sute de persoane (350 – 500), la mijlocul lunii decembrie, numărul lor a depăşit 15.000, iar la protestele din 12 ianuarie (2015) s-au adunat peste 25.000 de demonstranţi.

Politica Salafismului – Ramură a Salafismului care urmăreşte purificarea islamului prin implicarea în politică

Politica teroristă – Comportamentul criminal violent în primul rând proiectat pentru a genera frică în comunitate, sau într-un segment important al acesteia, în scopuri politice.

Puterea militară – Capacitatea de acţiune armată a unui stat, asigurată de potenţialul său militar (buget, personal, infrastructură, armament, logistică, industria de apărare şi instituţiile de cercetare-dezvoltare specifice etc.), în scopul asigurării propriei securităţi şi a aliaţilor şi îndeplinirii obiectivelor/intereselor politico-militare.

De exemplu, SUA nu au o definiţie pentru acest termen, ci se vorbeşte mai mult de capabilitate militară, ce reprezintă abilitatea de atinge un obiectiv specific pe timp de război (câştigarea unui război sau bătălii, distrugerea unor ţinte) şi include structura forţelor, modernizarea,

nivelul de răspuns şi sustenabilitatea.

Quds – Ierusalim, casa celei de a treia religii sfinte Islam. Casa Pietrei Sfintei

Rafidah – Termen similar pentru Shia Muslim

Sahabah – Un prieten apropiat şi un însoţitor al Profetului Mohammed.

Salafi/Salafist – Persoană ultra ortodoxă, care trăieşte în modul modern în maniera secolului al şaptelea. Este extrem de ortodox în modul în care se roagă, cum se îmbracă, cum ţine dieta şi îşi păstrează stilul de viaţă

Sama-Ascultă!

Sayarah Mufakha – bombă-capcană, bombă – car, Instrument exploziv

Shahid – Martir

Shariah – Codul moral şi religios al Islamiului; se referă la îndrumarea dată de Dumnezeu pentru a fi folosită de către musulmani în reglementarea tuturor treburilor sociale şi personale. Există multiple neînţelegeri referitoare la ideologia musulmană şi modul în care se înţelege şi se aplică acest cod la viaţa modernă. ISIS şi al-Qaeda au adoptat diferite interpretări foarte dure, dar se manifestă în mod diferit când este vorba de diferite detalii.

Shaytan – Satan

Selibi/Selibiyeen – îi reprezintă pe „aceea care poartă crucea”; Cruciaţii, occidentalii, militarii şi salariaţii guvernamentali

Shia Islam – Ramură a Islamului care îl recunoaşte

pe Ali, ginerele lui Mahomed şi pe descendenţii acestuia, drept conducătorul comunităţii musulmane

Shiţii reprezintă al doilea ca importanţă şi ca număr dintre grupările religioase Islamice.

Diferenţa şi conflictul dintre Sunnis şi Shiiţii este legată de opinia fiecărei secte referitoare la urmaşul lui Muhammad, care a murit în anul 632 d.Hr.

Sunnis susţin că urmaşul este profetul Abu Bakr iar Shiţi susţin că urmaşul este ginerele şi vărul profetului Muhammad, care este Ali bin Abu Talib.

Cele două grupări de credincioşi sunt răspândite în diferite ţări.

În Siria, sunt în majoritate Sunnis, dar regimul de conducere al ţării sub preşedinţia lui Bashar al-Assad este mult mai apropiat de Shiiţii.

În Irak, majoritatea sunt Shiiţi dar în partea de Nord a ţării sunt în majoritate Sunnis.

În Iran majoritatea sunt Shiiţi iar în Arabia Saudită, care este vecină de graniţă, majoritatea sunt Sunnis.

În alte ţări cum ar fi: Yemen, Bahrein, Afghanistan, Pakistan şi Liban majoritatea populaţiei face parte din secta Shiiţilor.

După diverse informaţii statistice Sunnis reprezintă circa 85% din populaţia musulmană din lume.

Shawat – trădători; oricare militar musulman care nu apără ISIS

Shirk – Cei ce devin idolatori or politeişti; credincioşi într-un Dumnezeu care nu este Allah, sau cred în mai mulţi dumnezei

Spaţiul Schengen – zonă de circulaţie liberă în Europa, conformă cu Acordul de la Schengen (semnat la 14 iunie 1985). Vezi Graficul următor şi datele statistice despre ţările membre şi ne membre ale acestui Acord.

Zona de circulaţie liberă în Europa, conformă cu Acordul de la Schengen

Ţările UE care au semnat actul de aderare la spaţiul Schengen

Austria	Belgia	Cehia	Danemarca
Estonia	Elveţia	Finlanda	Franţa
Germania	Grecia	Iskanda	Italia
Letonia	Lituania	Luxemburg	Malta
Norvegia	Olanda	Polonia	Portugalia
Slovacia	Slovenia	Spania	Suedia
Ungaria	Vatican		

	(Oraşul)		

Ţări care nu sunt incluse în spaţiul Schengen:

Albania	Belarusia	Bosnia
Croaţia	Herţegovina	Kosovo
Letonia	Macedonia	Moldova
Montenegru	Rusia (Europeană)	România
Turcia zona (Europeană)	Ucraina	Serbia

Statele membre ale acestui spaţiu au eliminat sau vor elimina controalele pentru persoane la frontierele dintre ele, astfel încât este (sau va fi) posibilă trecerea frontierei între oricare două asemenea state fără prezentare de acte de identitate şi fără opriri pentru control.

Primele state care l-au implementat au fost Belgia, Franţa, Germania, Luxemburg, Portugalia, Spania şi Ţările de Jos, care şi-au deschis între ele graniţele la 26 martie 1995. Într-un moment istoric, la 21 decembrie 2007, nouă state, majoritatea din centrul şi estul Europei, şi-au deschis graniţele, astfel încât pentru prima dată a fost posibilă călătoria liberă peste fosta Cortină de Fier.

Din Spaţiul Schengen fac parte şi Elveţia, Liechtenstein, Norvegia şi Islanda, care nu sunt membre ale UE.

În acelaşi timp, Marea Britanie şi Irlanda, ţări membre ale Uniunii Europene, au optat să nu implementeze acordul Schengen pe teritoriul lor.

Opoziţia Olandei faţă de aderarea României şi Bulgariei

În anul 2011 a intervenit modificarea treptată privind intrarea României şi Bulgariei în zona Schengen. Poziţiile Germaniei, Austriei şi Finlandei au fost favorabil. În iunie

2011 Parlamentul UE s-a pronunţat pentru intrarea României şi Bulgariei în Spaţiul Schengen, dar Consiliul Ministerial al UE nu a acceptat opinia acestuia (Parlamentului – n.n.), cu motivaţia unor nemulţumiri exprimate de guvernele Olandei şi Finlandei faţă de unele lipsuri în domeniul măsurilor anticorupţie şi combaterii crimelor organizate ce ar exista în Bulgaria şi România. Aceste nemulţumiri au fost, colateral, legate de Olanda şi Finlanda de ivirea potenţială a pericolului imigraţiei ilegale, din Turcia prin Bulgaria şi România în ţările UE. Astfel, Olanda, care mai devreme nu exprimase decât unele reţineri, şi-a accentuat în toamna lui 2011 poziţia opozantă în pofida încercărilor diplomatice ale Bucureştiului de a concilia problema. Există unele păreri la Bucureşti, din care rezultă că opoziţia oficială a Olandei faţă de intrarea Bulgariei şi României ar veni de la confruntări politice interne existente în această ţară membră a UE, şi nu prezintă realitatea politică din sud-estul Europei. Este evident că, dat fiind poziţia geografică şi mărimea teritorială a Olandei, această ţară vest-europeană nu ar fi direct afectată de traficul de persoane din şi spre Bulgaria şi România, dacă politicienii olandezi (respectiv guvernul – n.n.) ar fi de acord cu intrarea celor două ţări în Spaţiul Schengen.

Alte puncte de vedere se referă la competiţia pe care ar reprezenta-o România din punctul de vedere al folosirii portului maritim Constanţa în competiţie cu portul Rotterdam în privinţa transportului diferitelor produse ce intră în Europa.

Reacţii ale României şi Bulgariei la amânarea repetată a aprobării de acceptare în zona europeană Schengen:

România şi Bulgaria sunt nemulţumite şi intrigate de aceste poziţii politice, afirmând că argumentele contra citate nu fac parte din criteriile de acceptare în zona europeană Schengen, aplicate şi altor ţări. O anchetă

realizată de Euronews descrie aspiraţiile României de a intra în spaţiul Schengen şi problemele pe care le are cu refugiaţii care încearcă să traverseze ilegal teritoriul său, în drumul lor spre Europa de Vest. Reportajul prezintă eforturile făcute de România pentru securizarea frontierelor Europei, afirmându-se în acelaşi timp că în ipoteza acceptării în spaţiul Schengen, România va atrage şi mai mulţi imigranţi.

Ancheta prezintă o situaţie nouă cu care se confruntă România în ultimul timp: mici bărci pline cu refugiaţi din Siria traversează Marea Neagră, venind din Turcia şi îndreptându-se către Europa de Vest. Adeseori, refugiaţii plătesc mii de euro celor care le promit că îi vor ajuta să ajungă în Europa.

Pentru ei România este poarta de intrare în Europa, departe de războiul sau sărăcia din propriile lor ţări, mulţi riscându-şi viaţa ca să ajungă în Europa occidentală.

Sursa: Preluat din: http://ro.wikipedia.org/wiki/Spa%C8%9 Biul Schengen şi Revista 22 (a Grupului pentru Dialog Social), 11 Aprilie, 2015, Ediţie online

Sufismulo abordare spirituală deosebită şi stilul de viaţă adoptat de unii musulmani (cunoscuţi sub numele de sufiţi); o ramură distinctă a Islamului. sufismul afirmă ideea după care cunoaşterea directă şi intimă a lui Dumnezeu se poate realiza printr-o formă spirituală, disciplină, efort şi austeritate.

Sunni – termen care desemnează pe acei musulmani care îi recunosc pe primi patru succesori ai Profetul Muhammad drept califi. Sunniţii susţin că orice pios, poate fi ales drept Calif. Este cea mai largă ramură a Islamului. În majoritatea cazurilor se referă la ramura promcipală sau la Islamul ortodox.

Ta'ah – Ascultător (supus)

Taqwid – Regulile pentru recitarea pasajelor din

Koran

Terorism – Actele comise de un guvern, sau de grupuri independente dar susţinute de forţe ascunse şi se referă la uciderea de oameni nevinovaţi în scopuri politice.

În noiembrie 2004, un Raport al Secretarului General al Organizaţiei Naţiunilor Unite a descris terorismul ca*: orice act „intenţionat pentru a provoca moartea sau vătămări corporale grave civililor sau non-combatanţi, cu scopul de a intimida o populaţie sau un guvern sau o organizaţie internaţională de a acţiona sau din contra de a se abţine de la a efectua orice act*”.

Terorismul oficial sau de stat – Acţiunile unor naţiuni ale căror norme se bazează pe frică şi oprimare care ajung similare cu terorismul sau cu astfel de proporţii”. Acesta poate fi menţionat şi definit ca şi terorismul structural în sens larg ca acte teroriste desfăşurate de anumite guverne în vederea atingerii anumitor obiective politice, de multe ori ca parte a politicii lor externe.

Terorismul pasiv – Un comportament, inert sau pasiv faţă de terorism; o inacţiune, non-reacţie, de ne-participare, de ne-implicare în combaterea terorismului. Terorismul pasiv descrie un comportament al masei largi a publicului sau al unui guvern care permite răspândirea sau promovarea terorismului prin închiderea ochilor sau tolerarea terorism. Acest fapt predomină atunci când nu există niciun efort deliberat sau decizia de a contracara sau de a acţiona împotriva actelor teroriste.

Terorism politic limitat – Terorismul politic caracterizat de o abordare revoluţionară; se referă la „acte de terorism, care sunt angajate pentru motive ideologice sau politice, dar care nu sunt parte a unei campanii concertate pentru a prelua controlul statului.

Ummah – Nume colectiv care se atribuie populaţiei musulmane

Walaya (în arabă) înseamnă „tutelă” – cuvânt prin care se împuterniceşte o autoritate (a unei persoane, a unei comunităţi, sau a unei ţării) care se află sub conducerea şi regulile impuse în numele unei anumite autorităţi. De exemplu, într-o familie, tatăl este *Wali al copiilor săi*. Cuvântul „Wali” are o importanţă deosebită în viaţa spirituală islamică şi este utilizat cu diferite semnificaţii, care se referă la funcţiile sale diferite, care includ o investitură cu „autoritatea lui Mahomed”.

Yazidi – Grup religios, de etnie kurdă, a cărei credinţă este un sincretism[80] între islam şi vechile religii persane, cu precădere, zoroastrismul. Ei trăiesc, cu precădere, în provincia Moşul, (Irak), în unele zone din Turcia, Siria, Armenia, Iran, precum şi în unele zone din Caucaz. Ei cred în Dumnezeu, Creator al lumii. Numărul adepţilor acestei credinţe nu este cunoscut cu exactitate, însă unele surse îl estimează ca fiind de aproximativ 800.000, dintre care 700.000 locuiesc numai în nordul Irakului.

Surse:

Termenii islamici folosit în acest *Mini dicţionar* sunt obţinuţi prin permisiunea folosirii din: „Teaching About Islam and Muslims in the Public School Classroom” (3rd edition), published by the Council on Islamic Education, now known as the Institute on Religion and Civic Values. În: www.de.org/glossary.htm. Additional definitions provided by Robert Azzi.

---

80 Sincretismul - o doctrină filosofică sau religioasă în care se îmbină elemente din sisteme felurite de gândire sau de credințe, uneori depărtate între ele. Într-o accepție mai îngustă, tendință manifestată mai ales în secolele al II-lea - al IV-lea d.Hr. de a se contopi într-o figură divină atribute și caracteristici aparținând mai multor divinități întrucâtva înrudite (Sursa: https://ro.wikipedia.org/wiki/Sincretism)

Bibliografie selectivă

ANDERSON, RICHARD – Postcommunism and the Theory of Democracy, Princeton University Press.
New Jersey, 2001
ANGELL, NORMAN – The Great Illusion, Cosimo Classics Edit.
New York, N.Y., 2007
APPLEBAUM, ANNE – Between East and West: Across the
Borderlands of Europe, Pantheon Publisher.
New York, 1994
BAMFORD, JAMES – A Pretext for War: 9/11, Iraq, and the Abuse of
America's Intelligence Agencies, Anchor Books Edition.
Division of Random House, Inc. New York, N.Y., 2004.
BAUMANN, MICHAEL – How It All Began, Arsenal Pulp Press, Vancouvert.
Canada, Copyright 2000
BECK, GLENN – It is about Islam, Treshold Edition, Mercury
Radio Arts, New York, London, Toronto, Sydney, 2015
BERCA, ALEX – Adevăr şi Minciună, Editura Risoprint, Cluj-Napoca.
2014
BERCA, ALEX – Siria – o lume a controverselor, Blogul revistei „Semănătorul".
România, 10 octombrie 2013
BERGEN, L. PETER – The Ten-Year Search for Bin Laden from
9/11 to Abbottabad, Broadway Books/Crown
Publishing Group, Penguin Random House, 2012
BLEICH, A., Gelkopf, M., & Solomon, Z.
— Exposure to terrorism, stress-related mental health symptoms, and coping behaviors among a nationally representative… în: Journal of the American Medical Association, (2003)

BONNER, RAYMOND – Bali Suicide Bombers said to Have Belonged to Small Gang, The New York Times, October 7, 2005

BROWN, ARCHIE – Seven Years that Changed the World: Perestroika.

Perspective, New York, Oxford University Press, 2007

BURKE, JASON – Al-Qaeda: The True Story of Radical Islam, I.B. Taurus.

London (GB), 2003

CYRUS, HODES and SEDRA, MARK – The Search for Security în Post

— Taliban Afghanistan., Abington: Routledge for he International Institute for Strategic Studies.

Washington, D.C., 2007

CHARTERS, DAVID (ed.) – The Deadly Sin of Terrorism: Its Efect on Democracy and Civil Liberties în Six Countries.

Greenwood Press, Westwood, Connecticut, USA, 1994

CLARKE, A. RICHARD – Against All Enemies: Inside America's War on Terror, Free Press, New York, N.Y., 2004

CRENSHAW, MARTHA – The Causes of Terrorism. Journal Comparative Politics.

Nr. 4, July, 1981 (New York)

CRENSHAW, MARTHA – Terrorism, Legitimacy and Power: The Consequences of Political Violence, Wesleyan University Press, Middletown.

Connecticut, USA, 1983

CRONIN, AUDREY KURTH and JAMES, M. LUDES (ED.) – Attacking Terrorism:

Elements of a Grand Strategy, Georgetown University Press.

Washington D.C., 2004

DANIEL, BENJAMIN and SIMON, STEVEN – The Age of Sacred Terror.

Radical Islam's War Against America, Random House.

New York, N.Y., 2003

DERSHOWITZ, ALAN – Why Terrorism Works, Yale University Press.
New Haven, Connecticut, (USA), 2002
ENDERS, WALTER and SANDERS, TODD – The Political
Economy of Terrorism, Cambridge University
Press, New York, N.Y., UK, 2006
ESPOSITO, L. JOHN – The Future of Islam, Oxford University Press.
Oxford, (GB), 2010
ESPOSITO, L. JOHN – Unholy War: Terror in the name of Islam, Oxford
University Press, Oxford, (GB), 2002
FLYNN, T. MICHAEL – The field of Fight, St. Martin's Press, New York, N.Y.
2016
GALAMBOS, EVA – Cel mai mare pericol global – un preşedinte imprevizibil, în revista online, Baabel, România, aprilie, 2017
GAMBETTA, DIEGO – Making Sense of Suicide Missions, Oxford
University Press, Oxford (GB), 2005
GATES, M. ROBERT – From the Shadows, Simon & Schuster Paperbacks.
New York, N.Y., 2007
GOLDMAN, P. DAVID – Obama's Tolerable Level of Terrorism, Middle East
Forum-Promoting American Interests, MEF Research and Writing.
December 7, 2015, în: http://atârne.com/2015/12/the – tolerable
— Of terrorism/
GRAHAM, ALLISON – Nuclear Terrorism: The Ultimate Preventable
Catastrophe, Times Book, New York, N.Y., 2004
GREENSTEIN, I. F RED – Personality and politics: problems of Evidence.
Inference and Conceptualization, Princeton

University, Press.
Princeton, New Jersey, U.S.A., 1987.
GURR, TED ROBERT – Why Men Rebel, Princetob University Press.
Princeton, New Jersey (USA), 1970
HALL, BENJAMIN – Inside ISIS, Kindle Edition, Center Street, 2015
HEYMANN, B. PHILIP – Terrorism, Freedom, and Security: Wining
Without War, MIT Press, Cambridge, Massachusetts (USA).
2003
HILL, PETER – „Kamikaze 1943 – 1945, în Making Sense of Suicide Missions.
Edit. Diego Gambetta, Oxford University Press, Oxford (UK), 2005
HÂRŞI, AYAAN ALI – Heretic: Why Islam Needs a Reformation
Now, Harper Collins Publishers, New York, N.Y., 2015
HOFFMAN, BRUCE-Inside Terrorism, Columbia University
Press, New York, N.Y., 1998
HUDSON, R. - The Sociology and Psychology of Terrorism: Who Becomes a Terrorist and Why? Federal Research Division, Library of Congress
Nr. 20540 – 4840, Washington, D.C., 1999
HUNTINGTON, P. SAMUEL – The Clash of Civilization: Remaking of World Order, Simon & Schuster Ed., New York, N.Y., 1996
JOLYON, HOWORTH – Security and Defence Policy in the European Union, Palgrave MacMillan, New York, N.Y. 2007
JUERGENSMEYER, MARK – Religion as a Cause of Terrorism, în: Democracy and Terrorism: The Root Causes of Terrorism, Routledge (part of the Taylor & Francis Group), New York, N.Y., 2006
KAMP, H. KARL – „Frozen Conflict", German Council on Foreign Relations, Summer 2008, în: http//www.ip-

global.org/archiv/2008/summer 2008/frozen-conflict.html
KEPPEL, GILLES – Jihad: The Trail of Political Islam, Harvard University Press Cambridge, Massachusetts, (USA), 2002
KRUEGER, ALAN and JITKA, MALECKOVA – Does Poverty Cause Terrorism?
The New Republic Magazine, New York, N.Y., June 24, 2004
LAWRENCE, JONATHAN and JUSTIN VAISSE – Integrating Islam: Political and Religious Challenges in Contemporarary France, Brookings, Institution Press, Washington, 2006
LAQUER, WALTER – Puţinism, St. Martin's Press, New York, N.Y. 2015
LENNON, T.J., ALEXANDER – Democracy în U.S. Security Strategy:
From Promotion to Support, Center for Strategic and International
Studies, March 2009: 4. În:
http://www.csis.org/media/csis/pubs/090319 lennon democracy
web.pdf
LEWIS, BERNARD – The Crisis of Islam: Holy War and Unholy Terror.
Random House Trade Paperbacks, New York.
N.Y., 2003
LOUIS, R. GALINO – „Europe, the War on Terrorism, and the eU's
International Role", Brown Journal of World Affairs.
(wintere 2002)
MORELL, MICHAEL – The Great War of our Time. From
Al Qaeda to ISIS, Hachette Book Group.
New York, N.Y., 2015
NANCE, MALCOLM – Deafeating ISIS, Skyhorse Publishing.
New York, 2016
NASR, VALI – The Shia Revival, Edit. Norton, New

York, 2006.
REICH, WALTER – Origins of Terrorism, Psychologies.
Ideologies, Theologies, State of Mind.
The Woodrow Wilson Center Press.
Washington, D.C., USA, 1998
RICHARDSON, M. LOUISE – What Terrorists want.
Random House, New York, N.Y., 2006
ROTBERG, I. ROBERT – Transformativee Political Leadership:
Making a Difference in the Developing World.
The University of Chicago Press, USA, 2012
RUSSELL, A. CHARLES and MILLER, H. BROWMAN –, în
Terrorism-An International Journal Nr. 1, 1977, reprinted în John D.
Elliot and Leslie K. Gibson, ediţia Contemporary Terrorism: Selected
Readings, Gaithersburg, Maryland (USA): International Association of
Chiefs of Police, 1978.
SAGEMAN, MARC – Understanding Terror Networks, University of
Pennsylvania Press, Philadelphia (USA), 2004
SEKULOW, JAY – Râse of ISIS, Howard Books, New York, 2014
SIMILEANU, VASILE şi COROBANA, ADRIAN – Evoluţii geopolitice în spaţiul islamic, Culegere de studii, Editura Top Form, 2012
SMELSER, J. NEIL – The Faces of Terrorism: Social and
Psychological Dimensions, Princeton University
Press, New Jersey, USA, 2007
SOUFAN, ALI – Anatomy of Terror, From the Death of Bin Laden to râse of Islam State, Norton & Company, Inc. New York, N.Y.
2017
SPENCER, ROBERT – The Complete Infidel’s Guide

to Koran, Regner
Publishing, Inc., Washington, D.C., 2009
STAKELBECK, ERICK – ISIS Exposed, Slavery and the Hellish
Reality of Radical Islam, Regnery Publishing.
First ebook edition, 2015
STERN, JESSICA and BERGER, M.J.
— ISIS: The State of Terror
HarperCollins Publisher, New York, NB. Y., 2015
WEISS, MICHAEL & HASSAN, HASSAN – ISIS, Inside the Army of Terror, Regan Arts, New York, N.Y. 2015
WHITE, R. JONATHAN – Terrorism: A Introduction (4th. edn).
Thomson Wadsworth, Belmont, California, USA, 2002
WIEVIORKA, MICHEL – The Making Terrorism, Chicago University Press.
Chicago, 1988
WILKINSON, PAUL – Terrorism Versus Democracy: The Liberal State
Response, Frank Case, Londin (UK), 2001
YONAH, ALEXANDER and PLUCHINSKY, A. DENNIS – Europe's Red
Terrorists: The Fighting Communists Organization.
Frank Cass Edit., London (GB), 1992
ZAKARIA, FAREED – and FAWAS, A. GERGES – A History ISIS.
Princeton University Press, Princeton, New Jersey (SUA).
2006
ZOROYA, GREGG – Woman Descrive the Mentality of a Suicide Bombers.
USA Today, April 22, 2002
XXX – The Qur an – Compiled by: M.H. Shakir, Published by:
Tahrike Tarsile Qur an, Inc., 17-th U.S. Edition.
Elmhurst, New York, 2011
XXX – The Senate Intelligence Committee Report REVIEW

of the TERRORIST ATTACKS ON U.S. FACILITIES ÎN BENGHAZI, LIBYA, SEPTEMBER 11 – 12, 2012 Wahington D.C., January 15, 2014; SENATE SELECT COMMITTEE ON INTELLIGENCE, United States Senate.
113th Congress
XXX – Colecţia ziarului Washington Post pe anii ’2012 – 2017
XXX – Colecţia revistei Foregn Affairs pe anii ’2015 – 2017
XXX – Colecţia ziarului New York Times pe anii ’2009 – 2017
XXX – Colecţia revistei The eeconomist pe anul 2017

INDEX

Abdelhamid, Abaaoud 117 – 118
acte teroriste în Paris 117 – 118
caractertistici terrorist 117
Îndoctrinare 118
vârsta medie 118

Abdullah II (bin) Al-Hussein 118
cooperare (în luptă) 118
statul islamic 118
relaţii cu Fed. Rusă118

Acte criminale 130 – 190
folosirea copiilor 165
ISIS 165
locuri unde au fost 130
În Rusia (1999 – 2013) 190
propaganda 130
simpatizanţii 130

Adnani (al) Abu Muhammas 100

Afghanistan 29 – 232

Bin Laden Osama 29
acte criminale (taliban) 106
cheltuieli militare 226
Imigraţie 53
Interese politico-economice 209 – 222
Invazia rusească 207
suport financiar ONU 107
suport financiar al SUA 106
terenuri de instrucţie terorişti 232

Algeria 44
migraţia 44, 53
Al-Qaeda 29 – 118
atacuri teroriste 29
Europa, SUA 29, 31
(în) Irak 31
decapitări în public 31
atragerea de luptători 31
vârsta medie simpatizanţi 118

Alep 103 – 263
arme chimice 262
distrugere dovezi 262
spitale 263

Amnesty International 270
Ideologia extremistă 270

Ansari (al) Abd (al) Hamid 138
Ideologia terorismului 138

Arabia Saudită 33 – 270
drepturile omului 78
demisia lui b Assad 33
migraţia 44
programe contra radicalizării 270
rechemarea ambasadorilor 32
verificarea migranţilor 58

Wahhabism 144

Asociaţia privind genocidul 102
Congresul SUA 102
denunţarea genocidului 102

Assad (al) Badhar 68
arme chimice 68
distrugerea dovezilor 261
genocide 178

Împuşcarea opozanţilor 68
convenţia nefolosirii armelor chimice 261

Austria 56 – 58
migranţii 56
conflict cu poliţia 56
limitarea solicitanţilor de azil 58

(al) Baghdadi Abu Bakr 36 – 144
Califul Ibrahim36, 144

Bakraoui (el), Ibrahim117
acte criminale 117
atacul din Bruxelles 117
droguri 117
fratele (lui) Khalid 117
viaţa personal 117

Baumann, Michael 116 – 118
atragerea de specialişti 116, 117
atragerea simpatizanţilor 117
cauzele atacurilor teroriste 118

Bavaria 48
educaţia emigranţilor 48
fondurile publice 48

Belgia 35 – 120
acţiuni criminale ISIS 35, 120
controlul la granite 61
greşelile poliţiei 120
lipsa de comunicare 120
municipalităţi independente 120
organizarea administrative 120
primirea migranţilor43
Berca, Alex mesaj (către) migranţi 139, 140

Bergdahl, Robert Bowdrie 55
dezertor SUA 55
politica Obama 55
schimb prizonieri 55

Berlin 46
emigraţia turcă 46

Bevel, L. James 88
acţiuni nonviolente 88
filosofia lui Gandhi 88

Bhonsie, Răul 254
negocieri (cu) teroriştii 254

Bin Laden, Osama 29 – 206
atacuri criminale 29
politica (lui) 206
omorârea (lui) 32

Bleich, A. Gelkoph 90
atacuri teroriste 90

Boehner, John 110

Bouhlele, Lahoulej Mohamed 121
atac cu un camion în Franţa 121
criminal Tunisian 121

Boko Haram 134 – 0203
Africa 203
crima în masa Nigeria 134, 196

Boutih, Malek 112
cauzele violenţei teroriste 112

Brejnev, Leonid 207, 208
doctrina (lui) 208
războiul rece 207, 208

Bruxelles 50
atacuri teroriste 50
cartierul Molenbeek 50
scopul atacurilor teroriste
ISIS 50

Bulgaria 64, 65
deţinerea migranţilor 65
garduri (din) sârmă ghimpată 64

Bush, W. George 116 – 240
atac Irak 116
omorârea lui Saddam Husein 116
politica externă a SUA 116, 240
retragere trupelor americane 224
vidul creat pentru terorişti 116

Campbell, F. John 232
Afghanistan 232
al-Qaeda (despre) 232
terenuri de instrucţie 232

Cehia 44
acceptarea migranţilor creştini 44

Centrul de Cercetări pe Politica Siriană 69

Centrul de Documentare al Violenţei victimele regimului Assad 69

Centrul Federal pentru Educaţie Sănătoasă 48

Cerrar, Miro 60
trecerea azilanţilor prin Slovenia 60

Chávez César 88
acţiuni politice nonviolente 88
drepturile agricultorilor din California 88
filosofia lui Gandhi 88

Clinton, Hillary 263 – 266
cauzele extinderii ISIS 265
destabilizarea Orientului Mijlociu 264
donaţii nepermise 266
greşeli politice 263, 264
Interese personale 266
politica externă a SUA 263
secrete de stat 266
strategie greşită 265

Clinton William (Bill) 102, 103

Coaliţia Internaţională 196
extremismul 196
necesitatea unei legislaţii specifice 196

Cohen, David 158, 159
finanţele ISIS 158
finanţarea islamismului 158, 159
fonduri (blocare) 159

Colville, Rupert 69
drepturile omului 69

crime ordonate de Assad 69
genocide 69

Combat Organization SR 86, 87
analiza combatanţilor ISIS 86 – 87

Comisariatul Naţiunilor Unite pentru Refugiaţi (UNHCR) 52 – 57
detenţia migranţilor ilegali 52
Ki-moon, Ban (opinie) 57

Conflicte extremist 153 – 157
dotarea cu arme 156
propaganda islamică 157
răspândirea în lume 153

Crenshaw, Martha 81, 84, 86, 90

Crimeea 179
anexare 179
politica externă a Fed. Ruse 132, 179
situaţia economică 179

Croaţia 67
poziţia (faţă de) emigranţi 67

Curcio, Renato 117
adeziunea la terrorism 117
organizaţia Red Brigades 117

Danemarca 63
vânzarea cârnii de porc 63

Dubček, Alexandru 87, 88
acţiuni non-violente 87
Primăvara la Praga 88

Durkheim, Émile 123, 124

Adolph Wagner (ideile lui) 124
Henru Morselli (ideile lui) 124
sinuciderea teroriştilor 123, 124
sociologia modern 123

Düsseldorf 62
atac terrorist în centrul oraşului 62

Dezvoltarea economică 94 – 133
educaţia tineretului 133
ISIS 133
Mercy Corporation 133
statul Islamic94, 133

Educaţie 122 – 166
tineret 146, 147
pregătirea militară 166
propaganda islamică 122, 143, 146.
147, 157, 166

Egipt 44
migraţia 44

Einstein, Albert 21

Elveţia 35, 63
arestarea suportorilor ISIS 35
opoziţie (faţă de) construcţia (de) moschee 63

Embargou arme 132
armata ISIS 132
ONU 132
Orientul Mijlociu 132
politica externă a SUA 132

Emigraţia ilegală 187 – 306
acte anti-sociale 187
documente personale (lipsa de) 187

Infiltrare (migranţilor) în Europa 187
Invazie 306

England, Gordon 252
eliberare deţinuţilor 252
Închisoarea Guantánamo Bay 252
număr (de) deţinuţi terorişti 252

Erdogan, Tayyip Recep 188 – 262
Inaugurare moschee Moscova189
construcţia moscheii (la) Bucureşti188
Încheierea administraţiei Assad 262

Erfurt 62
construcţia de moschee 62
opoziţia emigranţi (faţă de) 62

Erjavec, Karl 61
bariere contra invaziei 61

Estonia 61
acţiuni anti-sociale 61

Etiopia 44
(şi) migraţia 44

Europa 40 – 63
acte teroriste 40
Brexit 40
controlul presei (Germania) 63
criza financiară 40
migraţia 40

Extremism 24 – 130
atacuri criminale 85
crimă 126
fundamentalism (şi) 130
violenţă 85

Extremism conflicte entice 153
dotarea militară propaganda răspândirea în lume

Federaţia Rusă 67 – 208
acceptarea temporară a imigranţilor 67
căderea comunismului 201, 208
combaterea ISIS 181
Gorbaciov, Mihail 208
ocuparea Crimeii 179
plata vizei temporare 67
politica externă 179
politica internă 179
Reagan, Ronald 201, 208
situaţia economică 179 – 181
sancţiuni (din partea) occidentului 179

Finlanda 199
combaterea terorismului 199
lupta contra azilanţilor criminali 199
Soldaţii lui Odin 199

Flynn, T. Michael 229 – 234
adevărul despre inamic 230
cunoaşterea inamicului 229
negarea islamului radicalizat 233
lupta contra ISIS 231, 233, 234

Foley, james 98

Francis (Popă) 23, 184

Freud, Sigmund 22

Franţa folosirea gazului sarin în Siria 34

Frontul al-NUSRA 96

conflictual cu al-Qaeda 96

Fundamentalism 80

Furtună, Dorian 112, 113
aderarea la terrorism 112
Istoria terorismului 112, 113

Gaddafi, Mohammed Abu Minyar 254
atac al SUA 254
breşă pentru terrorism 254
eliminarea (lui) Gaddafi 254

Gandhi, Mahatma 87
acţiouni politice nonviolente 87

Gates, M. Robert 174, 175
politica SUA 175
suportul kurzilor 174

Gbowee, Leymah 88
Încetarea războaielor 88

Genocid 102, 253
Asociaţia privind genocidul 102
definiţie 102, 253
Clinton, Bill 102, 103
libertatea religioasă 102
negarea genocidului 102, 253
Obama, Barack 102, 253

Germania 24 – 199
acte teroriste 199
condiţii de muncă şi viaţă 47
dezvoltarea economică 24, 39, 40
forţa de muncă (în scădere) 40
Merkel, Angela 51, 58

politica internă 250
populaţia în scădere:
(demografie, îmbătrânire) 40
nevoia importului forţei de muncă
40, 41
partidul AfD 62
şomaj 42

Ghani, Ashraf 106

Gherilă 73
anarhiştii 73
diferenţă terrorism (faţă de) 73

Glover, Jonathan 126, 127
comportamentul uman 127
crima premeditate 126, 127
Infidelii 126

Goebbels, Joseph 125
propaganda fascistă 125
propaganda ISIS 125
sinuciderea 125

Gorbaciov, Mihail 179 – 208
căderea comunismului 208
Afghanistan (retragerea trupelor) 208
situaţia economică 179 – 181
politica internă 179
perestroika 208
Reagan, Ronald 208

Gorka, Sebastiuan 243 – 247
negarea islamismului 243 – 247
Obama, Barack 54, 56, 85, 96.
102, 182, 233, 240
politica SUA 132

Grecia 64
construcţia (de) garduri de sârmă ghimpată 64
migraţia 64
punct de pătrindere în Europa 64

Greenstein, I. Fred 84
acţiuni non-violente 84
personalitatea simpatizanţiilor 84

Grillo, Ulrich 41, 42
criza refugiaţilor 41, 42
distribuţia forţei migrante în Europa
42
Importul forţei de muncă ieftină 42
şomajul în Germania 42

Guantánamo Bay 252
eliberarea teroriştilor 252
Închisoare SUA 252

Ḥadīth 118
Mohammed 118

Haley, Nikki 22 – 258
acţiuni independente ale SUA 258
coaliţia internaţională 258
ONU 22, 29, 30, 131, 132

Hamas 266
acţiuni teroriste 266

Hamburg 46
emigraţia turcă 46

Hand, Judith 89
Încetarea războaielor 89

Hassn, Hassan 132

armata ISIS 132
Koran 132
lichidarea armatei irakien 132
Orientul Mijlociu 132
politica externă a ISIS 132
politica externă a SUA 132

Hedayah (Centrul pentru combaterea extremismului violent) 114
relaţiile dintre soldaţii ISIS 114

Hisbah 101
activităţi subversive 101

Hizbullah 258
organizaţie teroristă 258
suportul (lui) Assad

Hlihor, Constantin 17 – 19
analiza terorismului 17 – 19

Hoffman. Bruce 90 – 93
efgectele terorismului 90 – 93
economice 91
psihologice 90
sociale 92, 93
Hollande, François 194
atac terorist 194
stare de urgenţă în Franţa 194

Hughest, Karen 182
evitarea noţiunii de terrorism 182
legătura cu religia musulmană 182

Hruşciov, Nichita 233
combaterea capitalismului 233
discurs (la) ONU 233

Husein Saddam 29, 240
atacarea Irak 29
Bush W. George30, 240
răsturnarea guvernului Saddam 30.
240

Imigraţia 22 – 250
convenţia ONU 22
drepturile omului 22
În Europa 22
În SUA (şi în) alte ţări 22
Ilegală23, 24
legală 24
(din) Orientul Mijlociu 24
(din) Africa de Nord 24
Merkel, Angela 46, 51, 58, 60, 61.
198, 250

Impactul imigraţiei musulmane în Europa 281 – 295
greşelile făcute în Franţa şi Belgia 295
acţiuni la nivel guvernamental 297

Infidelii 70 – 139
coaliţia internaţională139
extremism 85, 139
jihad 70, 72, 78
terrorism 70, 72, 81 – 84

Inozemtsev, Vladislov 179
(despre) Federaţia Rusă 17 9
situaţia economică 179
scăderea valorii rublei 179

Institutul de Studii al războaielor (ISW) 206 – 223
costul războaielor207, 223
ISIS 207
Jabhat al-Nusra 207

Invazia islamică 39, 40
cauze 39
(în) Europa 39
(în) alte ţări 39

Închisoarea (de la) Abu Ghraib 30

Iordania 44
migraţia populaţiei 44

Irak 29
armata irakiană 132
Bagdad 30
bombardarea moscheii din Samara 31
Bush, W. George 30
Consiliul de Securitate 29
Constituţia (nouă) 31
greşelile SUA 131
grupul lui Zarqawi 30
migraţia 44
ONU 29

ISIS 32 – 132
Abu Bahr al-Baghdadi 95
atacuri criminale 32, 37
atragerea simpatizanţilor 125
(în) Raqqa (şi) Alep 34
calificarea simpatizanţilor 125
capitala califatului ISIS 35, 95
controlul oraşului Moşul 36
decapitări 36
dezvoltarea economică 132
folosirea tehnologiei modern 35
propaganda 109, 125
psihologia soldaţilor ISIS 86
recrutarea simpatizanţilor 86 sistemul legislative 107, 109
statul Islamic 94

statutul femeii musulmane 103
surse şi resurse 97
viaţa socio-economică 108

Islamism 24 – 298
acte criminale 24
ameninţarea islamică 298
Islamizare 24, 248
jihad 24, 298
lupta (împotriva) civilizaţiei24, 248

Islamizare 24

Israel
Dariacentrul global al acţiunilor jihad 34

Italia interzicerea construcţiei de moschee 63

Jabhat al-NUSRA 34 – 206
bin Laden 206
cucerirea sondelor petrolifere 34
Invazia în Europa 206
Siria 206

Jihad 85 – 144
combaterea (lui) 144
educaţia copiilor 104
extremism 85
koran 144
sex jihad 104
terrorism 70 – 72, 104
Winter, Timothy 144

Junker, Claude Jean 58 – 186
acceptare şi distribuirea azilanţilor în Europa 59, 186

Kalergi-VCoudenhove (von) Richard Nikolaus 49

proiectul Uniunii Europene 49

Kathic, Lynn Austin 156
bursa neagră pentru arme 156
dotarea militară (ISIS) 156

Kerry, John condiţiile de viaţă ale emigranţilor 238
politica externă a SUA (Siria) 253
poziţia SUA faţă de Assad 253

Khan, Sadig 186
mesaj adresat emigranţilor 186

Khomeini, Ayatolah 234
convertirea la islam (a lui Brejnev)
234

Ki-moon, Ban57
ajutorul migranţilor 57

Koran 77 – 137
Învăţături 77, 137
lipsa de informaţii 122
propaganda 121, 122
Rabb, A. Intisar 137
Sharia 77

Kosovo 53
Imigraţia 53

Krauthammer, Charles 249
politica (lui) Obama 249

Kudrin, Alexei 179
situaţia economică a Federaţiei Ruse
179

Kumar, Joynt Martha 55

transparenţa politicii (lui) Obama 55

Kurz, Sebastián 57
primirea migranţilor 57

Kuveit29
acţiuni militare (ale) SUA 29
Desert Shield 29

Laden (Bin), Osama 222, 223
Interviu 222
destabilizarea SUA 223

Laquer, Walter 234
Puţinismul 234
lupta (contra) terorismului 234

Lavrov, Serghei 178
situaţia din Siria 178

LePen, Marine 45
Imigraţia 45

Lewis, Bernard 39
pericolul terorismului mondial 39

Liban 44
migraţia spre Europa şi SUA 44

Libertatea religiilor 102
Asociaţia privind genocidul 102
genocidul 102

Libia 44, 54
atacurile SUA cu drone 54
migraţia populaţiei 44

Lister, Charles 97

combatanţii ISIS 97

Londra (UK) 61
acţiunile teroriste 61
relaţia cu Germania 61

Lupta împotriva terorismului
201 – 228
costul războiului 207, 223
fondurile necesare 203
Învingerea terorismului 228
Obama, Barack 203
ONU 201
planul de acţiune 201
rezoluţia: A/RES/60/288 201
strategia de luptă 201
rolul organizaţiilor internaţionale 203
verificarea migranţilor 202

Luther King (Jr), Martin 87
acţiunile non-violente 87
drepturile civile (ale) minorităţii Afro-Americane 87
combaterea violenţei politice 87

Macedonia 65
Închiderea graniţelor 65

MAG (Mines Advisory Group) 236
dezamorsarea bombelor şi capcanelorplasate de ISIS 236
necesitatea alianţei mondiale 236

Mahomed 74 – 144
(şi) Alah 74, 80
ḥadīth118
Husayn 76
Koran 74
musulmani 74

reforme 144
religia islamică 74, 81, 122
Sunna 74

Mali 44
migraţia populaţiei 44

Marea Britanie 34 – 117
gazul sarin (folosirea în) Siria la decizia lui Assad 34

raportul poliţiei numărul de britanici plecaţi în Siria ca simpatizanţi ISIS
117

Maroc 44
migraţia populaţiei 44

Mattis, James 258
relaţiile SUA (cu) Federaţia Rusă
258

Meca 74 – 109
Alah 74, 80
distrugerea monumentului cubul negru 109
koran 74
Mahomed74, 80
musulmani 74
religia islamică 24, 39

Mercy, Corporation 133
studiu socio-economic (privind) ISIS
133
dezvoltarea educaţiei tineretului 133

Mesaj către imigranţi 140
Alex Berca 140

Migranţii 39 – 237

abuzuri/acte anti-sociale 47
acomodare la condiţiile din UE 46
calificare/reciclare 45
cheltuieli 45
condiţii de primire 46
diferenţe în culture 197
educaţie 48
Ilegali în SUA şi Europa 237
mesaj (către) 140
sancţionarea actelor anti-sociale 47

Mit (despre ISIS) 122, 123
propaganda 122
realitate 122
sinucideri 123

Mohammed, Aggad 118, 119
Interviu 118
ISIS 119

Maliki (al) Nouri 31 33
acţiunea militară din Basra 31
arestarea lui Tarik Hashimi 33

Maizière (de) Thgomas 50
securitatea cetăţenilor germani 50

McGurk, Brett 232
număr de soldaţi ISIS 232
antrenamente în diverse ţări 232

McHale, Judith182
evitarea limbajului de terrorism şi religia musulmană 182

Mansour, Muhammad Akhtar 106

Merkel, Angela 40 – 43, 46, 47, 49.

51, 60, 61, 198, 250
Europa fără granite 60
Integrarea imigranţilor în UE 46
politica progresistă (a lui) 250
premiul Kalergi 49
schimbări în lume 198
viitorul imigranţilor 51, 58

Meyssan, Thierry 41

Möller, Stefan 62
respingerea ideii de construcţii de moschee 62

Morselli, Henry 123, 124
Durkheim, Émile sociologia religiei 124
sinuciderile 123
statistici sociale 123

Multiculturalism 140, 142
avantaje 141, 142
definiţie140
tensiuni entice 141
Victor Ion Popa (Tache, Ianke şi Cadâr), piesă de teatru 142

München 48
emigranţi 48

Musulmanii 74 – 78
categorii de musulmani 77
conflicte entice (între sunni şi shiţi)
75
credinţa islamică 74
diferenţe între secte 76
jihad 78
migranţi legali 78
migranţi ilegali 78
pilonii credinţei musulmane 74, 75

musulmanizarea lumii 77

Nales, Andreea 46
remunerarea migranţilor 46

Nigeria 44
migranţii 44

Nivelul tolerabil al terorismului 248
Ideologia (lui) Obama, Barack 248

Obama, Barack 33 – 240
acţiunea militară cu drone 106
acţiunea împotriva Siriei 35
lupta împotriva folosirii armelor chimice în Siria 33
Curtea Supremă 239
fondurile (necesare) împotriva terorismului 203
Ideologia politică 54, 240
libertatea informaţiei 56
negarea extremismului Islamic 54, 85.
96, 102, 182, 233
ONU 237
revanşa talibanului 106
schimbul de prizonieri 55
transparenţa politică 240

Oman 44
migraţia populaţiei 44

Okamoto, Kozo 126
aeroportul (din) Tel-Aviv 126
atac criminal 126
Israel 126
terrorism 126

Omar, Manal 134, 135
conflicte entice 134
Islam 134, 135

Insula Sri Lanka 134
Myanmar 135
religia islamică 134, 135
violenţă 134, 135

ONU 22 – 201
Consiliul de Securitate 29
embargoul (de) arme 132
Imigraţia 22
Irak 29, 30, 131, 132
OHCHR 105
Orientul Mijlociu 132
politica externă a SUA
lupta împotriva terorismului 201
Reagan, Ronald 201

Opaschi, Victor 188
protocolul construcţiei moscheii în Bucureşti 188
rolul moscheii 188

Orban, Victor43 – 56
discurs (15 februarie 2016) 56
popularitatea (lui) 52

Organizaţii teroriste 24 – 280
acţiuni criminale 29
cronologie 29 – 37
radicalizarea 24
scopuri 111
lista organizaţiilor (din) 273 – 280
sleeper cells 24

Orientul Mijlociu 132 – 253
armata ISIS 132
genocidul (lui) Assad 253
Koran 132
lichidarea armatei irakiene 132
politica externă a SUA 132

Ostojic, Ranco 67
manifestări violente 67
numărul migranţilor în Croaţia 67

Pakistan 54 – 231
atacurile SUA cu drone 54
lichidarea fondurilor de ajutor 231
migraţia populaţiei 44
terenuri pentru instrucţia teroriştilor 231

Parker, Kathleen247
Obama, Barack 247
poziţia (lui) Obama faţă de terrorism 247

Pastor, F. James 85
terrorism şi extremism 85

Pentagon 204 – 242
conferinţa (lupta contra terorismului) 204, 205
Închiderea închisorii Guantánamo Bay 242
sprijinul acordat Irakului 206

Pew Cenrer 151
statistici 151
speranţa de viaţă 151

Polonia 56, 63
formarea unui front anti-refugiaţi 56
opoziţia contra invaziei musulmane 63

Popa, Ion victor 142
preasa de teatru: Take, Ianke şi Cadâr

Popescu, Mircea (SUA) 22, 57, 306
emigraţie şi invazie 306

Populaţioa musulmană 192
evoluţia (numărului) în Europa 192

Propagandă 122 – 169
fascistă 125
ISIS 122, 143, 169
mit (despre) 122, 143, 157
realitate (despre) 122, 157
sinucideri 123, 125
veniturile ISIS 169

Puţin, Vladimir 129 – 234
acceptarea construcţiei moskeii la Moscova 189
anexarea Crimeii 129
azil politic pentru Assad şi familia lui
178
Interviu (cu) ziarul Bild 178
lupta împotriva terorismului 176, 177
politica faţă de terrorism 234
poziţia faţă de Siria 176
sancţiuni ale occidentului 178
situaţia economică a Fed. Ruse 179

Qaradawi, Yusuf 144
necesitatea reformelor religioase 144

Rabb, A. Intisar 137
Koranul 137

Radicalizarea 118 – 133
cauza 118
religia islamică 133
sharia 118

statul Islamic 118

Rand Corporation 159
veniturile statului Islamic 159

Războiul Rece 207
Brejnev, Leontin 207
lumea occidental 207
Uniunea Sovietică 207
SUA 207

Reagan, Ronald 201 – 208
Afghanistan 208
căderea comunismului 208
Gorbaciov, Mihaill 208
Întâlnirea de la Tokio 201
lupta împotriva terorismului 201
retragerea trupelor din Afghanistan 208

Realitatea despre statul Islamic 122 – 124
mitul (despre) 122
propaganda (despre) 122
sinuciderea 123
statistici 124

Religia 24 – 152
comparaţii între religii 75
conflictele entice 131
divizarea lumii islamice 79
flexibilitatea reformelor religioase 138, 142, 145.
Meca 79
recrutarea simpatizanţiilor 133
radicalizarea 133
religiile majore ale lumii 145
viitorul religiilor142, 152

Richardson, M. Louise 110 – 128
teroriştii 110, 111, 128

România 51 – 66
opinia publică 66
rata şomajului 52
situaţia forţei de muncă 51

Rotberg, I. Robert 32 – 133
acte de violenţă 32, 35, 37
cause 133
dezvoltarea economică 133
ISIS 133
statul Islamic 133

Ruanda 102
acţiuni teroriste 102
Clinton, Bill 102

Savinkov, Boris 86
memorii 86
organizaţia Combat SR 86
terrorism 86

Scott, Atran 113
explicarea fenomenului terorismului 113

Serbia 65
acceptarea migranţilor legali 65

Secolul XXI 21, 22
Imigraţia 22
Inventii pacea lumii 21, 22
viaţa oamenilor 22

Securitatea naţională 89

efecte economice 89
terorismul 89

Shabab 204
Africa 204
organizaţie teroristă 204

Sham (al) Dar Ahrar 257
aprecieri acţiuni SUA în Siria 257
Interviu (cu) NBC 257

Sharia 77 – 118
Koran 77, 118
Mohamed118
pedepse 103
radicalizarea 118
statul Islamic 118

Shpancer, Noam 129

Sigmar, Gabriel 41

Simpatrizanţii ISIS 118 – 130
acte teroriste 130
propaganda 122, 123, 130
radicalizarea 118, 130
statul Islamic 118

Sinuciderea 122 – 128
arma terorismului cause 124
propaganda ISIS 122
sinuciderea 128

Siria 32 – 68
administraţia Assad 32
armele chimice 68
genocidul 68
migraţia populaţiei 32

preşedintele Assad32
stare de urgenţă 32

Skiner, Patrik 121, 122
koran 122
simpatizanţii ISIS 121
propaganda ISIS 121
religia islamică 122

Sleeper cells 24
acte teroriste 24
propaganda ISIS 24, 122

Slovacia 60
acceptarea migranţilor creştini 60

Slovenia 60
coridorul trecerii spre ţările UE 60

sociologie 123, 124
clasică şi modern 123, 124

Soldaţii ISIS 128
pregătire militară 128
testare individuală (a) soldaţilor 128
psihologia individului 128

Somalia 54
atacurile SUA cu drone 54

Sowell, Kirk 95

Spahn, Jens 47
facilităţi pentru angajări de migranţi 47

Spaţiul Schengen 53 – 60
mişcarea liberă a oamenilor 53

lipsa documentelor oficiale 53
reacţia conducătorilor 60

Statul Islamic 94 – al-Qaeda 94, 96
Abu Bakr (al) Baghdadi 95
armata ISIS 95
atragerea de simpatizanţi 100
califul din Baghdad 96
califul Ibrahim 95
capitala statului Islamic 95
conflictual cu Fintul al-NUSRA 96
controlul mass-mediei 100
crimele săvârşite 98, 99
etapele dezvoltării 94, 97
Irak 94, 96
ISIS 32, 35, 95
poziţia SUA (faţă de) 173
poziţia Fed. Rusă (faţă de) 173
radicalizarea 118
sharia 118
Siria 94, 96
structura organizatorică 97
surse şi resurse 158, 160 – 164
veniturile 159

Statutul femeii musulmane 128 – 150
creşterea populaţiei 149, 150
drepturi 148
educaţia femeilor 147
fertilitate 151
martire 128
ţinuta vestimentară149
voluntare (în) acte teroriste 128

SUA 22, 23, 28, 30, 32, 33, 36, 225
acţiuni militare împotriva ISIS 28, 36
atacuri teroriste 30
evoluţia numărului de combatanţi

(statistică) 225
Încetarea acţiunilor militare din Irak 33
omorârea unor conducători ISIS 32
sprijinirea rebelilor sirieni 33

Sudan 44
migraţia populaţiei 44

Suedia 44
Imigraţie 44

Sullivan, Margaret 54, 55
atacurile armatei americane 54, 55

Surse şi resurse ale ISIS 158, 160, 163.
165, 167, 171, 172
cheltuieli ale statului Islamic 158
dotarea militară 158
ţările furnizoare de armament 171

Sutherland, Denis Peter 22, 23

Sysoyev, Yevgheny234
procentul simpatizanţilor ISIS
proveniţi din U.R.S.S. 234

Taliban 105, 106
acte criminale 106
execuţii publice 105
moartea (lui) Akhtar Mohammad Mansour 106

Terorism
(şi) anarchism 73
atitudinea guvernelor (faţă de) 83
atragerea simpatizanţilor 86
cause, explicaţii şi efecte 70 – 72, 81 – 84
cele trei R-uri 71
celule latente conflicte entice 83

costul războiului 222
definiţie 81, 202
(şi) extremism 85
folosirea tehnologiei modern 81
gherilă (şi) 73
Ideologia terorismului 138, 202
Infidelii 126
Învingerea (lui) 248
jihad 126
lupta (contra) 201
migranţii 81
negocieri (cu) 130
nivelul tolerabil 248
psihologia individual 86
septembrie 11, 2001 atac SUA 70
studierea fenomenului 70
victim 81

Tillerson, Rex 132, 258
politica externă a SUA 132
greşeli politice 132
Orientul Mijlociu 132
relaţii cu Fed. Rusă 258

Trump, Donald 183 – 269
alianţa internaţională 183, 265
Arabia Saudită (vizită) 269
combaterea ISIS 183
construirea unui zid pe graniţă cu Mexicul 237
cooperare cu Fed. Rusă 183, 258
eliminarea lui Assad 183, 258
lupta împotriva terorismului mondial
262, 265
oprirea temporară a imigraţiei musulmane 237
politica internă şi externă a SUA 183.
250, 265
verificarea graniţelor 237

Tunisia 44
migraţia populaţiei 44

Turcia 57
atacuri teroriste 57
discursul lui Orban, Victor 57

Tusk, Donald 61, 195
măsuri extraordinare 195
primirea de emigranţi 61

Ţinuta vestimentară a femeilor musulmane 310

UNESCO 138
cauza războaielor 138

Ungaria 52 – 56
combaterea imigraţiei 52
construcţia de garduri de sârmă ghimpată 52
destabilizarea social-economică şi politică 52
dificultăţi în cererea de azil 52
frontul anti-refugiaţi 56

UNHCR (vezi Comisariatul ONU pentru Refugiaţi) 57

Uniunea Europeană alianţa internaţională atacuri teroriste 130, 165, 190
embargoul de arme 34
Germania 24, 39, 40, 41
Imigraţia ilegală 24
Islamizarea 24
Merkel, Angela 40, 41 – 43, 46, 47.
49, 51, 61
politica migraţie 23, 51, 58
sisteme de informare 24

Violenţa politică 87
manifestări 87, 130

Zaia, Luca 63
Interviu 63

Zakaria, Fareed35 – 137
acte teroriste 35, 61, 117, 120
divergenţe în religii 75, 81, 83, 131
koran 77, 121, 122, 137
radicalizarea 118, 133

Zalman, Amy 81

Zargawi (al) Amine, Sharvas 33 – 239
acţiunea militară a SUA 239
jurământul către al-Qaeda 31
lupta contra administraţiei Assad 33

Yemen atacuri americane cu drone 54
migraţia populaţiei 54

Wagner, Adolph 123, 124
Durkheim, Émile 123, 124
sinuciderea teroriştilor 123
sociologia clasică/modern 123, 124
sociologia religiei124
statistici sociale 124

Wahhabism 144
Arabia Saudită 144
Ideologia (despre) 144
violenţa politică (justificări) 144

Waszczykowski, Witold 63
Îndoctrinarea liberal 63

Weiss, Michael 132